

B. 623

SIFRÉ SUTA

d. i. eig. Sifré Numeri (in 2. Recension),

zum ersten Male

nach dem handschriftlichen Midrasch ha-gadol, Jalkut-Simeoni u. a.

gesammelt und mit Anmerkungen versehen, nebst einer ausführlichen
Einleitung

herausgegeben von

Dr. B. Königsberger.

I. Lieferung.

FRANKFURT a. M.

J. Kauffmann.

1894.

Vom Verfasser (**Breslau 3.**) sind noch folgende besondere Schriften erschienen und zu beziehen:

Die Quellen der Halachah. I. Der Midrasch. II. Midrasch und Tosephtha. Unter Benutzung handschriftlichen Materials bearbeitet. I. Teil: **Der Midrasch.** 1890. 131 S.

Aus Masorah und Talmudkritik. Exegetische Studien. Heft 1: Vorwort. — § 1. Die „punktirten“ Stellen. — § 2. Etwas von den „umgekehrten“ Nunin. — § 3. Die „schwebenden“ Buchstaben. 1892. 64 S.

Ferner:

Menschliches Wirken. Eine Festbetrachtung. 1891. 16 S.

Monatsblätter für Vergangenheit und Gegenwart des Judenthums. Unter Mitwirkung bewährter Mitarbeiter herausgegeben. Berlin, October 1890—Januar 1891. 4 Hefte à 3 Bogen.

An die geehrten Subscribenten!

Indem ich das 1. Heft meiner Bearbeitung des *Sifré suta* der Oeffentlichkeit übergebe, ist es mir eine Ehrenpflicht, den verehrl. Curatorien der Zunzstiftung in Berlin und der Freien Vereinigung für die Interessen des orthodoxen Judenthums in Frankfurt a/M. für die mir zum Drucke derselben gewährte Subvention in Höhe von 250 resp. 75 Mark zu danken, zugleich aber um möglichst ausgedehnte Subscription zu bitten, da die Unterstützung gen. Vereinigungen nur einen kleinen Bruchtheil der Druckkosten des ganzen Werkes deckt.

Eine ausführliche Einleitung wird der Publication am Schlusse beigegeben werden; doch sei an dieser Stelle auf meinen in No. 34 der „Allgem. Ztg. des Jud.“ bei Gelegenheit der 100. Wiederkehr von Zunz' Geburtstag veröffentlichten Aufsatz „Der kleine Sifré“ hingewiesen, wo ein kurzer Abriss der Bedeutung und Geschichte dieses Midrasch, der sich ganz besonders für Maimonides' grosses Werk „Mischneh Thorah“ als bedeutsam erweist, gegeben wurde. Nachträglich sei hier jedoch noch auf A. Epstein's hochinteressante Schrift *מקדמוניות היהודים* (Beiträge zur jüdischen Alterthumskunde), I. Theil, hingewiesen (die mir jüngst in dankenswerther Weise vom Verf. übersandt wurde). Dort ist nicht nur S. 71 von *ספרי זוטא* die Rede, soweit er im Midrasch rabbah verwerthet ist, was ja auch von mir berücksichtigt wurde, sondern der gelehrte Verf. weist auch S. 85 auf ein Citat im Midr. Rabb. zur **1. Pericope** des 4. B. M. hin, das auch Maimonides *הלי כלי המקדש* II, 13 hat, welches E. dem Sifré suta zuschreiben zu sollen glaubt. Habe ich dieses Citat auch noch nicht benutzt — ich werde in der Einleitung darüber handeln, — so constatire ich doch schon an dieser Stelle meine Uebereinstimmung mit Herrn Epstein darin, dass, trotzdem unser *ספרי* erst mit *פ' נשא* anfängt und man auch von *ס"ז* bisher nichts „Früheres“ kannte, zumal der Midrasch ausdrücklich auch *של וישלה* heisst, der *ס"ז* schon mit *פ' במדבר* seinen Anfang genommen hat.

ידינו נועם ד' עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו!

Der Herausgeber.

פרשת במדבר.

שאו את ראש אמר הקב"ה למשה משה עשה להן תלוי ראש נגד כל האומות על ידי שהן מרגינין אחריון במעשה העגל ואומרין שאין להן מחילה לעולם לכך עשה להן תלוי ראש כדי שידעו כל האומות שמחלתי להם (א): כל עדת בני ישראל כלל כל זכר מבן עשרים שנה פרט. אין בכלל אלא מה שבפרט: למשפחותם לידע כמה יש משפחה בכל שבט (ב): לבית אבותם כדי ליחסן עד שמגיעו אצל המשפחות להודיע שכולן נקיים וכשרים: במספר שמות שלא היו שנים שמויתקן שווין ויתחלפו זה בזה: כל זכר (ג) להוציא את הנשים: מבן עשרים שנה להוציא מי שהוא פחות

(א) עי' בתנחומים פ' צמדדס סי' ח' וצנ"ר עס סי' א' סט"ז וגם צצ"ז י' ועיין גם עס צנהרש"א לענין שינוי הלשון ככאן וצפי כי תשא. ועי' צפס"ז פי טלח לך (סי' י"ד פס' כ"א) לאחר שאמר הקצ"ה בלקחתי כדצריך וינלל כבוד ה' את כל הארץ. (ד"א) כי נמתך שישאל חוטאין לפני ואני קולח להם ינלל כב' ד' אכ"ה סיהו אומות העולם אומרין אשרי העם וגו' וביאר הר"ם צהערה כ"ד היינו שמוחל להם עונותיהם. ועיין צמדדס אגדה (אשר הו"ל מוה"י שלמה צאצער) ר"פ תשא. (ב) וצנה"ח כתב על פסוק צמקסר שמוות מל' שצמותיהם נאים והם נקיים מן הזונה. ועי' צנת כ"ה: למה כתב שמוותם של בני יעקב צראשית ל"ה כ"ג. ולענין דצ"ט של צמקסר שמוות עיין רמב"ן סוף הפסוק וז"ל כי עמס צמקסר שמוות יגידו כל אחד שמוותם צפקוד אותם צכופר. ועיין צפירושו לפ' פתחם (כ"ו סוף פס' י"ג). (ג) עיין צהתורה"ו של מלצים על ט"ב ויקרא סי' כ"ג עזה הוא החילוק בין הנכילתא סהיא אליצא דרייש ות"כ סהיא תנא דצי רצ טקן צמכילתא הוליא מוצר א' חף אס אינו מיותר כלל קצמס וגם טו"א חצל צת"כ לא פרע אלא אשה אס לא טכפל מלת זכר. והנה גם פה לא הוליא מוצר אלא הפסים. וזה נראה כי מוצר טכתוב כל זכר ריצה ג"כ טו"א. וצמכילתא (צמפעים) הוליא גם טו"א אע"פ טכתב כל זכוכך. ועיין ירוש' טצת פי"ט ה"ג חגיגה פ"א ה"א [ע"ג א'] יצמות פ"ח ה"א [ט א'] ומסס תראה כי גם ר' יהודה דאמר כל זכוכך פרע לאנדריגוטם אינו מויליא וכל זכר אנדריגוטם אלא טכא כיון דאמר קרא סיהא ארס טהוא כולו זכר. ועי' גם צצלי חגיגה ד' ותוס' עס ויצמות פ"ג: ונראה דכאן מצדע טו"א צכלל זכר כדאיתא לענין לאנדריגוטם ציצמות עס דהוי זכר מגור צאשר טרי אליעזר מחייב עליו סקילה כזכר ולענין טוונטוס מיידי לאחר סקרעו ערלתו ונראה זכר. ואין לוונר כדעת מנדל עוז לרמב"ם הל' אישות פ"ג הכ"ה דטוונטוס הוי כאשה כמו סנדרה מוכמה מקומות ולפי זה היה אומר ג"כ דגם כאן צכלל נשים הוי טוונטוס דא"כ הל"ל צהדיא. ולכן אין להוליא מכל זכר רק נשים דווקא כי עצדים לא היו עוד לישראל וקטן הוליא מוקרא צן עשרים טנה. מנלל לפי זה שאין להכריע מוקר מדרש זה. כי הדבר מוחור כי דרשה דכל עדת הוי מנתח דצי ריש"ל לפ' צמדדס סחקר ומקפרי טלנו. ונה סנדדס אה"כ פרעס טנית כל זכר וכו' נראה כפירוט לדדסה ראשונה. ואס לא היה ומקפיק צדרס של לציט אצותם ושל צמקסר שמוות לא היה ספק צידי לספות גם דרשה טנייה לתנא דצי ריש"ל יען כי נשתמש ג"כ מלת להוליא כמו צמפרי צמקוס פרע של ס"ו ומ"כ (טחס תנא דצי רב). ויהיה מה טיהיה. עכ"פ יש להכריע כי מנלל כאן פליטה ומקפרי לפי צמדדס וזה אינו דבר תמוה כי גם צמפרי על דצרים כתערצו הני תרי תנאי כמו טהעגרותי צמפרי Quellen der Halachah ח"א דף 77 ואחרי צל גם מו"ר מוה"י דוד לצי האפפונאן כ"י צמכתבו לכבוד אדמו"ר מוה"י עש"ה כ"י דף 90 להעיר על זה ודבר ג"כ לפנים צדבר זה צמטיע טלו Magazın f. d. Wiss. d. Judenth. טנת 1889 דף 7—193 ע"ש ועי' ג"כ צמ"י חיי טהויל ידדיי מוה"י מרדכי פעטוכאווסקי דף 104. אצל לפי מה פסירעו המפרטים צמ"ק דסקלים ה"ג דמוסרס הטי מונעט אשה מרדכיני ונתנו איס כפר איס ולא אשה ק"ק אנואי אינו מונעט ג"כ טו"א Sifré autā

מבן עשרים (ד): כל יוצא צבא (ה) להוציא הזקנים והחנרים והסומין שאינן יוצאין למלחמה: תפקדו (לצבא) [לצבאתם] אתה ואהרן מה שאתה שוכח אהרן מזכיר לך. ומה שאהרן שוכח אתה מזכירו. ועליהם נאמר טובים השנים מן האחד (ו): ואתכם [יהיו] אלו בני אהרן. מה אתם מצוין ועושיין אף הן מצוין ועושיין. מה אתם מפילה לגדול מכם אף הן יהיו מפילה לכם (ז): יהיו יעשו עצמן מפילה לכם: איש איש למטה שאם יחטאו יהיה עונשן תלוי בו בזמן שלא מיהה לפי שכל שאפשר בידו למחות ואינו ממחה הוא נתפש באותו עון. וכן הוא אומר והכרתו ממך צדיק ורשע (ח). צדיק על שלא מיהה ברשע: איש ראש בית אבתיו לימד שהיו נוהגין כבוד בזה שנתמנה עליהן [ו]הוא שקול כנגד כולן (ט). ד"א הוא שלא יאמר דיי' שבשי אינו ממחה אלא עליהן. ומניין שיראה עצמו כאלו הוא ראש על כל השבטים שאם יארע דבר עבירה בשבט אחר שצריך למחות ת"ל הוא מניינו שנים עשר כנגד שנים עשר שבטים: אלה קרואי העדה שאהרים קראו אותם והן לא קראו עצמן כענין שני להלן (י) קריאי שקראו עצמן ולא אהרים קראו אותן: ויקח משה ואהרן את האנשים מלמד שהשביעו אותן שלא ישריחו על הצבור. שכן מצונו לקיחה לשון שבועה שני ולקח בעליו ולא ישלם (יא). לגלגלתם (יב) מה גלגלת זו יש בה דברים הרבה משובחים עינים לראות. אונים לשמוע. פה לדבר והוטם להריח. והן כולן הנאה לגוף כך הזכרים הנאה לעולם שאין העולם מתקיים אלא בשבילן. ועוד שהברית תלויה בוחר [שני] וזכרתי את בריתי (יג).

טו"א וי"ג: (ד) עי' פירש"י ויפס כיון צבל ט"ח (ס' ז') ציארורו על פירש"י ע"ש. וכתב הרמב"ן ח"ל ופסר סהים הטעם צום צעזור שאינו חזק לנלחמה צפוח נעשרים וכמו שאמרו צן עשרים לדרוף. וכ"ה צמ"ח ז"ה הוא שאמרו צן עשרים לדרוף. וצמ"ח צמות ל' י"ד כתב ח"ל וצן עשרים טנה ונעלה כאן וצן עשרים ונעלה ולדורות ונציא סתי טענות דתקן כל קטן סתחמיל אציו לטקול על ידו אינו פוסק עד סיגדיל ויתן על עלמו. ונעשה זו ננלחת טקלים פ"א ו"ג ונה טהוסקף הוסקף ג"כ הרמב"ם צהלכ' טקלים פ"א ה"ו ע"ש. ועי' צירוש' פ"א ו"ג וצ"ע העיר על חק"ד ורמב"ן ור"ס ר"ט כי טשא. (ה) עי' צמ"ח חכמים על רש"י לפסוק זה. ולענין ונה טיש לטקשות ע"פ המכילתא פ' יתרו ס"י כ' פס' ט"ז לדעת ר' אליעזר טכל צעלי מונוין נטרפלו עיין צירוש' הונלצים כאן טלל נטעככו צמונויהן לטמוע ולרלות סכמים טנעטו דטר סיני צעטת ונחן תורה אצל כאן צעטת הוננין הולכרו הומונוים על הפקדים להטגיח עלים ועל מונון. (ו) קלטת ד' ט'. ועי' צקהלת רעה על פסוק זה ח"ל טובים הטמים טהן יגעיים צמורה. . . טאס טכה הלכה אחר ונהס צחצרו מוחיר הלכה. וכ"ה צילקוט ס' חתקע"א. ולא טס צהיינו צנחאי דנפקא ור"פ כי טשא כי יש לדייק ונחט טלל היה אהרן מונונה על הפקודים לפי טחטא צנעטת העבל אצל כאן נפקד עם אחיו. (ז) עי' צפס"ז צמ"ח טלחמירו ח"ל אשר יענודו אטכס אהס עיקר להס. (ח) פסוק זה ננלל ציחוקאל כ"א ח' ודרש צציק ס' ע"א טהונטחית ונחמיל צלדיקים כטאינן מוחין צידי הרשעים. ועי' ג"כ צצ"ר פנויי ס' ח' וצמסהדרין ק"ג. וצלדקיה ננוי כתיב ויעט הרע טהיה צידו למחות ולא מיהסה. ועי' גם טצת ט"ד: וצדק ט"ה: צנעטת חפני ופנחס (צמק סדף). וכונחו טלצמ"ה טה טמטטטיאס הו אטטי צ"ד ועיין לקטן. (ט) גרמטיח טל הו טללחטי ג"כ בטל". ועל ונין טטצטיס דרש גם ונלל זה ר"פ כי טשא עיין צצהיט וכ"ה צמדרט אגדה (דף קע"ט) וילל דין זה ונירוטלמי טקלים פ"א ה"ג זה יתנו י"צ טצטיס (עיין גם רש"י ונחחות כ"א:). (י) כ"ו ט' ר"פ נפחס. וטס נדרט. ורעט יש אס לנקרל. וצעל טטוריס כתב טטוירי קטייע הו ולל טויר"ד. וזל הוי קטה דכאן קרלס צהיינו לטו. ויפס ונה פ' צמ"ח טכחז ח"ל אלה קריאי וקין קרואי לפי טטטפילו עמון רונונן הכת'. וענינו טהכתיב צו"ד מוגיד טטטפילו ונה טיקרל קרואי צוירי טהוה גדול מנייד מוגיד טרונונן ועי' צמנחט ט'. (יא) טמות כ"ב יו"ד וכ"ה צויה טס ח"ל ולקח צעלי ויקבל ונונו טטצוועט ועי' צמ"ח וצמ"י וצ"ק ק"ו. וצצלי וירוש' ר"פ כל הטטצענין. (יב) ח"ל צמ"ח. לגלגלתם טגלגלתם הו הדבר טחציב טטי גלגלת טרלש עגולה דונוה לגלגל טהוה עגול עכ"ל. (יג) ויקלל כ"ו וי"ט. ודרש וזכרתי מוזכר צקנוניין. ועי' צ"ב כ"א: לענין חילוף זכר צקנוניין וזכר צגלנין. (טו) וטוה גם צילקוט טוף פ' כי טלל). וכן דרש כאן טל"ה ט' זכרנו

(יד) לבני שמעון פקודיו מפני מה הוסיף בשמעון פקודיו כדי להזכירו חטאו כמה דאת אמר פוקד עון אבות: (טו) כל השבטים נאמר בהן לבני חוץ מנפתלי שני' בו בני שהיה רוב שבטו וזכרים: וידבר אך את משה לוי לא תפקד. לא תמנה אותם בכלל ישראל לפי שאינן יוצאין בעצבא (טז) ולא עורכין מלחמה ככל השבטים מפני שנתקדשו לעבודת השם. (יז) וכשנמנו במקום אחר לא נמנו במנין ישראל מכן עשרים. ועוד לא נמנו אלא כדי לפדות בהן בכורי ישראל. לכך נאמר ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: ואתה הפקד את הלויים (יח) עשה ממונין על כל דבר ודבר: המה ישאו את המשכן (יט) זו מצוה היתה במדבר לפי שהיו מדרין ממסע למסע ואינו נוהגת לדורות: והם ישרתוהו (כ) שיהיו מהן משוררין ושווערים: וסביב למשכן יחנו שיהיו מהן שומרין תמיד: והזר הקרב יומת (כא) מיתה זו בידי שמים היא. מכאן אתה למד

זכרנו יצדק (תהלים קט"ו י"ג) נגד ז"כ ר"פ מ"ט ומדרש שמואל פ"א סי' ז' (ילקוט משנתי רנ"ז תהקומ"ו). ודרש כן גם במדרש שמואל (ט"א ח' י"ח) פ"ב סי' ז' וזכרתינו זכרתינו ועיין דהם ל"א: כיון שצא זכר צעולם צא שלום צעולם. (יד) צמח"ס צלשון ז"ה. ולמה נאמר צלשון ושונעון לגלגלם. לפי שהן לריכין כפה שהרי קנטין אציהן כשצא לצדן כלי חומם ומכירתיהם וכו'. ונא'ו צצני שונעון פקדיו. יש אומרים שהצאו מנינים אל משה. וייראה לי לפי שלא עמד הנוכח הזה. לפי שנתנו צמגפה צמגפה זמרי וכשאר שנים ועשרים אלף פחותים שצצניים. עכ"ל צמח"ס. וגם במדרש אגדה אשר הו"ל מו"ס שלמה בצצנר (והיא התר"ח) ע"פ כ"י יטן המוצא מוארם לוצא כד"ס כן צ"י זו (דף ע"ז) ח"ל המדרש. למה נאמר (צגלגלם) [לגלגלם] צלשון ושונעון ככלל ופרט מה שלא נאמר בשאר השצנים לפי שצלשון ושונעון קינטרו את אציהם לכך הם לריכים לכפרה פי שנים כאשר השצניים. ועי' גם צצ"ס צפ"א אלה הפקודים ח"ל מה נשתנה שונעון שצצנר צו פקדיו מלמד שהיו עמידין ליפקד משצצו שהרי חסרו צחומם הפקודים ל"ו אלף ומאה. ונראה דעל זה העיר צמח"ס (עי' במדרש אגדה ה"ל וצצ"ט ולא כנולא צצ"י Cod. 1106) צצית עקד הספרים צעיר צרעלם שמואל סס כל אחיות מלופפות וגולגולות כמו שצקתי והזכרתי בספרי "Aus Masorah etc." ועיין ג"כ צמח"ס צ"ה צמח"ס ולמה למיד אחרונה של גלגלת של שצצ שונעון משובה שאינן מוזיינות כאשר אחיות נמשו ועשה זמרי. ועי' גם צצ"י מלצים. (טו) ז"ל משה"ס. בני נפתלי. למה לא אמר לבני אמרו לפי שרצו זרעו זכרים. וצפ"ס דרש ח"ל כולם כח' צהן לבני וכאן בני מלמד שהיו כל צניהם זכרים ולא היו להם נקבות. ועי' צצנל הטורים מציא להיפק שצצצ נפתלי היו צנות יותר ומזכרים. וכ"ה צצ"י פשטו רצא. ועי' גם צצ"י מלצים שכתב דמשום זה לא נאמר לבני צצני נפתלי אלא בני משום שאחר שנמנו כל ה"א צצנים ומיילא היו יכולים לידע מנין שצצ נפתלי ע"פ סכום כל השצנים ע"ש. (טז) וכ"ה לקמן צ"פ צהעלתך והצדלת את הלויים ומחך בני ישראל שיהיו מוצדלין מכלל ישראל לעבודת השם. ולא עורכין מלחמה כשאר העם. (יז) וכ"ה במדרש אגדה (ג' י"ג) ח"ל ולמה לא מנאם מנין עשרים שנה וענלה לפי שלא הוה למנוחם אלא לפדות צהם הצבורות. וכ"ה צצ"י פ"ג ס"ס ח' ח"ל ד"א למה נמנו מנין חדש לפי שלא נמנו הלויים מנין זה אלא לפדות צבורי ישראל וכ"ה שצצכורים נפדים מנין חדש כך הלויים נמנו מנין חדש. ועי' לקמן. (יח) עי' צצ"י וצצ"ה. וכן דרש במדרש אגדה ר"פ כשא' (ד' מ"ט) מנא פקד ח"ל פקדים (ז) אינה לשון מנין אלא לשון פקדים אצל פקודיו וכו' וכו"ה צצ"י סס ועיין גם צצ"ה סס. וצפ"ס רצתי (הו"ל מו"ס מואיר איש שלום) דף ל"ז: העיר ג"כ על הפרש הלשון ח"ל ד"ה כי תשא את ראש. כי תפקוד אינן כתיב כאן אלא כי תשא (ואולי ל"ל תפקוד). (יט) עי' צצ"י. הנה ישאו את המשכן. צמדבר. (כ) צצ"י פ"ג סי' ג' איחא והעמדת אותם וגו' ושרתו אותם ישרתוהו צצנרתו וימנה מהם גצצין ואמרכין וכו' יכול ישרתוהו צצנרתו שיעשו לו מלאתו ת"ל ואני הנה וגו' לשם הם ומקורים לכהנים ולא לעשות מלאתו שיהיו שוערים ומשוררין ושומרין כל כלי אהל מועד וכו'. ועיין צצ"י ח"ל כלי המשקד פ"ג ה"ז. (כא) וכ"ה צצ"י (פס' י"ח). וזו סצרת רי"ש (ספרי וסנהדרין פ"ד. ועיין גם צצ"י סס פ"ט). ור"ע ס"ל צצקילה ור"ע אליציה צמח"ס. ולקמן פ' קרח (סי' ח"י פס' ז') דרש הכי. והזר הקרב יומת שמים. ר"ע אומר אף מיתה צ"ד טא"ל ונקב סס ד'

שור ששימש במקדש הרי הוא במיתה: וחנו בני ישראל איש על מחנהו שהיה לכל אחד ואחד מחנה בפני עצמו: (כב) והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אותו שימנה מהן ממונים לכל מה שירצה מעבודות המקדש על מעשה החביתים ועל מעשה לחם הפנים ועל הסולת ועל היין ועל הלשכות ועל האוצרות וכיוצא בהן כמו שמינה אותן דוד מלך ישראל: ושמרו את משמרתו שיהיו מהן שוערים ממונים על השערים שפותחין ומניפין: ושמרו את כל כלי אהל מועד כענין שני' (כג) ומזהם על כלי העבודה כי במספר יביאם ובמספר יוציאם: ונתתה את הלויים לאהרן ובניו נתונם (י) ונתונם (י) המה לו (כד) שיהיו עובדין אפילו בעל (כרהן) [כרהן] בין רוצין בין שאינן רוצין מיכן אמרו בן לוי שקיבל עליו כל מצוות לוייה הוין מדבר אחד אינן מקבלין אותו עד שיקבל את כולן: ואת אהרן ואת בניו תפק (ו) (כה) מלמד (שמניין) [שמנאן] משה רבינו וחילקן לשמנה משמרות ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר וכן היו עד ימי שמואל הרואה ובימי שמואל (הילקן) [חילקן] הוא רודר המלך לארבעה ועשרים משמר משמר לכל שבת ומשבת לשבת מתחלפין משמר יוצא ומשמר נכנס תחתיו: ושמרו את כהנתם שיעשו סלסול לעצמן ולא יולולו בכהנה: והזר הקרב יומת עונש שמענו אזהרה לא שמענו ת"ל וזר לא יקרב אליכם (כו): ואני הנה לקחתי כל מקום שני' ואני הנה הרי זה עסק שמחה (כו): והיו לי הלויים מגיד שקדושתן קיימת לעולם. וזה אחד משלשה עשר דבר שני' בהן לי והן קיימין לעולם (כח): כי לי כל בכור ביום הכתי מיכן אתה אומר שבי"ח מתו בכוריהם שלמצרים. הא כיצד לקו מכת מיתה מבערב והיו מפרפרין כל הלילה ומתים (כל היום) [ביום]: (כט) ביום הכתי כל בכור אפילו בכורי השפחות (ל) (המכונדות) [המכונדות] לרחים לקו: הקדשתי לי כל

נות יונת רגום ירגונו זו כל העדה אונרו לא נשום זה אלא נשום סנא' כל הקרב הקרב אל נשכן ד' [יונת] [יונת]. וגם נאגדה נכות כ"ד: נראה דלכ"ט מניח צידי שנים. ונראה דנשום הא קילר דהנ"ג ורש"י מניח צידי שנים נשום דלא גנור ע"כ לאו ואין כאן אלא עונש כדאיתא ג"כ צני"ר ספ"י ג' והזר הקרב יונת הרי זה עונש. ועיי' צננ"ס הל' בילת הנקדס פ"ט הי"א וע"י צקדונה. (כב) עיי' צני"ר פ"ג ס"ג וצמנ"ד כ"ו: וצפסי קרב (ח"י ו') תוספתא דשקלים פ"ג מ"ד ורש"י ועיי' לקנן. (כג) דה"י א' ט' כיח ועיי' צפ"י מנצ"ס. (כד) בילת צננ"ס הל' כלי הנקדס פ"ג הל' וצתוספ' דננ"י פ"ג וי"ז (בכורות ל'): ועיי' צפסי וצ"ז לקנן ס"פ קרב (ח"י כ"ג) וצפסי"ז ט. (כה) עיי' צננ"ס טס פ"ד הי"ג וצפ"י צתרא דתענית (כ"ז). וצירושלמי טס פ"ד הי"ג (ס"ז ד) וצרי"ט מדרש תהלים. וצתוספ' טס פ"ד מ"ג. ונקד הסופר האותיות כאן ולקנן (ג' מ) טסס הוא ליווי וקאן לשון עבר. (כו) ח"י ד. ועיי' צפסי וצפסי"ז טס. וצפסי"ז מנצ"ס כל שהוא זר לדבר היינו לעבודה ומזה נוטא טס הלוי שטוש צננ"ס שאינה שלו הרי הוא צני"ט ועיי' צננ"ס טס פ"ג הי"א. (כז) עיי' צפסי וצפסי"ז צמדכר ח"י י"ג ומה טניין מוס' מנ"ש צפסי ועיי' צפסי על דש"י ע"ה וצנ"ס צ"ר פ"א ס"י י"ג) שדרש ל' נתן מיתור של וי"ו ובי"ה צפ"י ח"י ו' ח"ל ואני מוסק על נעש"ך כל נקוס שהוא אונר הנס הרי זו עסק צננ"ס ועיי' גס צפ"ז טס פסוק י"ג ח"ל הנה לשון צננ"ס כל נקוס שהוא אונר הנה צננ"ס כשאונר ואני הנה ואני הריני מוסק על זכותך לכהן צני"ט צננ"ס. וכן צפסוק ח"י אין הנה אלא צננ"ס וכו'. ורש"י לא דרש אלא שסיה צני"ט סהיה סקצ"ס מוכן ומזומן לכך. (כח) עיי' לקנן ח' י"ד וס"ו ל"י הלויים מניד שקדושתן לעולם שכל נקוס שנאמר לי הרי הוא קיים לעולם. והיי"ג דבר טג' צהס לי והן קיימין לעולם ננוו צפסי (י"א ט"ז) ועיי' מה טניין טס מוה' מנ"ש ח"ל ספ"ז טס אספה לי שמה סנהדרין לשני כל נקוס שהוא אונר לי הרי זה קיים לעולמי עד (וצת"כ ויקרא כ"ה כ"ג לא נזכר מדרש זה). ולכאורה מוכח נכאן שלצננ"ס הים מודע גס הספרי. וצילק' פ' תרונה רנז ספ"ד. (כט) עיי' צפסיקתא דרב כהנא דף ס"ד צ' (פ' ויסי צנ"י) וצילק' בהעלתך רנז חסי"כ וצרי"ט וס' שנות. צכ"י כחז צעעות וכל היום נקדאנ' לפניו כל הלילה והסתי. (ל) עיי' צפסיקתא טס (ס"ה:): ס"י ס"ד ונה שחעיר מויה' שלמה צאצער צהענה

בכור (לא) להגיד מה גרם: לי יהיו (לב) מגיד שקדושת בכורות קיימת לעולם: פקד את (הלוים) [בני לוי] זה הוא שאמרנו (לג) לא נמנו הלוים אלא כדי לפדות בהן בכורי ישראל ולפי כך נמנו מבן חדש שני מבן חדש ומעלה תפק' שהוא עונת החיוב בפרדיון שני ופרדיוו מבן חדש תפדה (ח"י ט"ז): ויפקד אתם משה מאנן וחלקן למשמרות: ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן אלו יריעות התכלת: והאהל זה יריעות עוים: מכסהו זה מכסה עורות אלים מאדמים (: ועורות תחשים.) [לד) (רתניא) היה מביא כלי אחד גדול של עור [אלים מאדמים] ארכו שלשים אמה ורחבו עשר אמות (שמלכשין ואהל) [שמלבישו לאהל על המשכן] מן המורה למערב שני ועשית מכסה לאהל [קמקפסיפסין] [כמין פסיפסין] [עשר) [עשוין] למעלה דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר כמין שני כלים היו התחתון שלעורות אלים מאדמים והעליון שלעורות תחשים שני מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מלמע': וקלעי החצר (לה) כל קלע וקלע היה ארכו חמש אמות ורחבו חמש אמות והיה יוצא מן העמוד שהוא נתון עליו שתי אמות ומחצה מצד זה ושתי אמות ומחצה מצד זה כמין קלע שלספינה: אשר על המשכן ועל המזבח סביב מה ת"ל על המשכן ועל המזבח לומי' לך מה משכן גבהו עשר אמות אף המזבח גבהו עשר אמות (רתניא) מזבח העולה ארכו חמש ורחבו חמש אמות וגבהו שלש אמות שני ועשית את מזבח העלה וגו' דברי ר' מאיר. אמר לו ר' יוסי (לו) ממשמע שני חמש אמות ארך וחמש אמות רוחב איני יודע שהוא רבוע ומה ת"ל רבוע יהיה אלא מפנה להקיש לרון ממנו גזירה שווה נאמי' כאן רבוע ונאמי' להלן רבוע. מה רבוע האמור להלן גבהו שנים ברחבו אף כאן גבהו שנים ברחבו. אמר לו רבי מאיר אם כדברך נמצא מזבח גבהו מן הקלעים חמש אמות. אמר לו ר' יוסי והלא כבר נאמי' וקלעי החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב מה משכן עשר אמות אף מזבח עשר אמות: ומשמרתם הארון. והמסך (לו) זו הפרכת המבדלת בין הקדש ובין קדש הקדשים שכן היא נקראת מסך שני והורידו את פרכת המסך: ונשיא נשיאי הלוי אלעזר. מלמד שהעמידו על הדוכן [לח):

ס"ד וצנתי הנוכדות ל"ל הנוכדות (ועי' גם טס זהערה ס"ז) ועיין גם צאיכה דצתי פ"ד סחיי (ור' חייא דר אלזא וכו') וצפדרי"כ קל"ג: (וזהערה ס"ט טס). (לא) עיין צפס"ז על פסוק ציוס הכותי כל בכור להגיד ונה גרם. זה נכון יותר. (לב) עיין לעיל הערה כ"ח. ולפי שקדושת קיימת לעולם לריכין פדיון. (לג) עיין הערה י"ז. (לד) עיין צפס"ז שנות ל"ה י"א ונה סנכמן טס. וצרייתא שהציאס אחר כך הוא מצרייתא דנללכת העטקן ספ"ג הוצא גם זילקוט תרומה ס"ד ט"ע וטס נוציר דצרי ר' יוסי שנכחן צס"ל נחמיס. וצפסת פקודי רנו תכ"צ כתב ג"כ ענינה וטס איתא כנין ומסיפסין וחסו כותל נלל חלוטו וע"ס צ"ר פי' אחר. (לה) עי' ג"כ צצרייתא דנללכת העטקן פ"ס וזילקוט תרומה רנו שב"ד. (לו) זהו לטון ס"ו וענינו הוא כמו שנללכת צמ"ר פ"ג ס' ד' ח"ל מן העטמע טל נוקרל אחת טומע וכו'. ונה שהק"ט רצוע רצוע לג"ש הוא ננוצח צצית עולמיס (יחוקאל י"ג) שדמרו נללנעיתו טונס אלוט נללעלס וכן נלנטס ועי' זכחיס נ"ט: (וזילקוט רנו שב"ד) וטס כחלקן ר' יוסי ור' יהודה. וכונו שהולס לפנינו נללל ג"כ צצרייתא דנללכת העטקן פ"ח וצנדל"ר פ"ו ס' ג' עי' טס. וטס כחלקן כנו צכאן ר' נאיר ור' יוסי. (לז) עי' צפירט"י (ג' ל"ח) ונוקצ על שנות ו' כ"א. (לח) הדוכן הוא נוקוס הנויחד לטיר צעזת סכחניס עי' נדות פ"צ נו"ו וצפי' סרלח"ט טס. ונלסל סללעזר ה"ס הענונה על ג' נשיאי הלויס כרנעפרס סרלח"ט. ולפי זה נללס סגרקס כ"י ילל נחוק טעות כי צירוט' שצת פ"י (י"ב ג') אריצ"ל ונשיא נשיאי הלוי אלעזר צן אהקן דוך דוכניס ה"ס (וכנגדו אי"ר יהודה צ"ר שה"ס אונלל). וידוע כי נללס דוך הוא לטון רוני (dux) וכוונתו רלס לללל וללעזר ה"ס ננוונה על ג' רלח"ט וגס על לחיו לחמנו. וכ"ס צמיר ספ"ד אריצ"ל אלעזר ה"ס [דוך] דוכנין נשיא על הנשיא"ס טנל' וכו'. וכ"ס טס פ"ו ס' ג' ועי' גם צערוך ערך דך סד'. ולולי י"ל שנה סכת צמ"ס שהעמידו על הדוכן

שמרים משמרת המקדש למשמרת בני ישראל. מכאן אמרו (לט) בשלשה מקומות הכהנים שומרין במקדש בבית אבטינס ובבית הניצויץ ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצויץ היו עליות וְרֹבֵינן שומרין שם. בית המוקד כיפה ובית גדול היה ומוקף ורובדין שלאבן וזקני בית אב יִשְׁנִים שם ומפתחות העזרה בידם ופרחי כהונה איש כסותו בארץ ולא היו ישינים בבגדי קדש אלא פושטין ומקפלין ומניחין אותן תחת ראשיהן ומתכסין בכסות עצמן. והלויים בעשרים ואחד מקום חמשה על [חמשה] שערי הר הבית ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה על חמשה שערי העזרה. ארבעה על ארבע פנותיה מבחוץ אחד ללשכת הקרבן ואחד ללשכת הפרכת ואחד לאחורי בית הכפרת: כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן נקוד על אהרן מלמד שאינו מכלל המנויין (מ): שנים ועשרים אלף. (מא) שאל הגמון אחד את רבן יוחנן בן זכאי בפרטן שלויים את מוצא שנים ועשרים אלף ושלוש מאות. ובכללן שנים ועשרים אלף בלבד. אותן שלש מאות היכן הלכו אמי' לו אותן שלש מאות בכורות היו ואין בכור מפקיע בכור: פקד כל בכור וזכר לבני ישראל מִנְּאָל כדי לפדותו בלויים: מבין חדש ומעלה מכאן אמרו (מב) מת הבן בתוך שלשים יום אע"פ שנתן לכהן יחזיר לו חמש סלעים. לאחר שלשים יום אע"פ שלא נתן יתן. מת ביום שלשים כיום שלפניו. ר' עקיבה אומר אם נתן לא יטול. ואם לאו לא יתן: ואת בהמת הלויים אלו כבשים ועוים: תחת כל בכור בבהמת בני ישראל אלו פטרי המורים בלבד שבכור בהמה טהורה אין לו פדיון (מג): ואת פדויו השלשה והשבעים והמאתים: ולקחת חמשת חמשת שקלים (מד) אמר משה כאיזה צד אעשה מי שאני אומי' לו תן פדיונך אומי' לי כבר פדאני בן לוי מה עשה הביא עשרים ושנים אלפים פטקין וכתב עליהן בן לוי ועל מאתים ושבעים ושלושה כתב עליהן חמשה שקלים ובללן ונתנן בקלפי ואמי' להן בואו וטלו פטקיכם מי שעלה [בירון] בן לוי אומי' [לן] כבר פדאך בן לוי. ומי שעלה בידו חמשה שקלים אמר לו תן פדיונך וצא: בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל (מה) מיכן אמרו חמש סלעים שלבן במנה צווי: ונתת הכסף לאהרן ולבניו (מו) מיכן למדנו שפדיון הבן אינו ניתן אלא לזכרי כהונה שני' לאהרן ולבניו להוציא את הנקבות: וידבר: נשא את ראש בני קהת נשיאות ראש היא להם שנמנו תחלה לפי שהן מקודשין יתר שהן נושאין את הארון.

לאו היינו הדוכן נוקם עניינת הלויים צעיר אלא נשיאות של אותו דוך ולפי"ה הגסתי על הדוכין. ועי' צפוק הסדר צפוק ופקודת אלעזר ונעס נראה שלא היה אלעזר ונוונה אלא על צני קסת ונפני סהיטת נשפחה זו גדולה ונשאר נשפחות צני לוי נקרא נשיא נשיא הלוי. (לא) ריש נס' תניד. ופרט של כיא ונקוונות אשר שם הלויים היו טוונרים ננאל צניס נס' נולות. ונלסת כ"י נכונה כפי טסה ונקוונלת ועי' תניד כ"ז. ועי' צנונצ"ם הלי צית הצחירה פ"ח ה"ד ה' ר' ח' ע' ונה סכדש לפנינו נפסוק טלפניו וכשיא נשיא הלוי ונלמד סהענידו על הדוכן אולי היה זה סהיס ונוניה על כל הונטנוות שלא ישנו כדאיתח צנונצ"ם טס ס"י. (מ) לטון זה מנויזיק יוחר ונכל הגרסאות טכאן איתח צדדיא טהסרן לא היה צכלל הנונריין ולטון לא היה מן הנונין אינו נוצור כ"כ לפי טלפטר לדייק מיניה טהסרן לא היה מן הנונין. ועי' מה טכחצתי על נקוד זה צפרי "Aus Masorah u. Talmudkritik", צחוצרת טרלסוניה דף 20. וצנח"ע "Jüd. Literaturblatt", טנת 1892 צנליון 48 טעירותי כצר על סכ"י. ומה טלג א"כ הוכחתי טלריך לנקוד כל טיצח וטהרן. וולוי טורה טניקוד ג"כ על טלמכפר כצר עון אסרן טחטט צנעטה טנגל וסי' מן הנונין (ולא מן הנוניין). (מא) צנח"ג הציא טלל' זו וצכורות ה' וטסיף פירוקא דצניי. ועי' גס ירוטלני טכחדרין ט"ו ג' וצנייר פ"ד סי' ע' וצנ"ז צפסיז וצפירט"י עהיית. (מב) ונכסה היל צכורות פ"ח מ"ה ועי' לקונן צפ' קרח (ח' ט"ז). (מג) עיי צפירט"י עה"ת. (מד) עי' טכחדרין י"ז. וצירוטלני טס ספ"ח (י"ע ג'). צנייר פ"ד סי' י"ד. טכחונח (סי' כ"ה). ילקוט רמז טרל"ג וצפס"ו ורש"י עה"ת וצנדל' אגדה. ועי' גס צילנלנו. (מה) צכורות פ"ח מ"ז. (מו) זה אליצי' דתנח דצי' כ"ס חולין קל"צ. וכן פסק טרל"ס סוף צכורות

וכן את מוצא כשהפריש יהושע ערי הלויים הקדים בני קהת תחלה שני כי להם יצא הגורל ראשונה (מו): מבן שלשים שנה ומע' ועד בן חמשי' שנה זה המנין היה לפי שעה במדבר שלא היה בן לוי כשר למשווי עד שיהיה בן שלשים שנה וזה אחד ממשושה דברים שנמנו הלויים בגללן. ראשונה נמנו מבן חדש ומעלה שני פקד את בני לוי למשפחותם מבן חדש ומעלה (ג' י"ד) לענין פדיון בכורות. שנייה בימי הזקיה מלך יהודה מבן שלש שנים מלבד התיחשם לזכרים מבן שלש שנים (דה"ב' ל"א מ"ו) לענין חילוק המתנות שלקדשי הגבול שני לתת מנות לכל זכר (שם י"ט). שלישית מבן עשרים שנה לענין שהיו כשרים לעבודה כשם שנמנו בימי דוד שני אלה בני לוי לבית אבותיהם ראשי האבות לפקודיהם במספר שמות לגלגלתם עשה המלאכה לעבודת בית ד' מבן עשרים שנה ומע' (שם א' כ"ג כ"ד) אע"פ שהוא כשר לעבודה משוּעֶשֶׂה איש לא היו מניחין אותו לעבוד עד שיהיה בן עשרים שנה (מח) וכן בימי הזקיה הוא אומ' ואת התיחש' הכהנים לבית אבותיהם. והלויים מבן עשרים שנה ולמעלה במשמרותיהם במחלקותיהם (שם ב' ל"א י"ז). וכן בשנמנו בימי עזרא לא נמנו אלא מבן עשרים שנה שני ויעמידו את הלויים מבן עשרים שנה ומעלה לְצַבֵּחַ על מלאכת בית ה' (עזרא ג' ח'). רביעית מבן חמש ועשרים שנה שני זאת אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעב' אהל מועד (במדבר ה' כ"ד) זה המנין לתלמוד (מט) כרי שיתלמדו חמש שנים ויכנסו לעבודה בני שלשים וזה היה במדבר לפי שעה ומניין שהוא לתלמוד שני בעבודת אהל מועד ולא נאמר לעבודת. חמישית מבן חמשים שנה שני ומבן חמשים שנה ישוב מצב' העבו' (שם כ"ה). ונס זה היה במדבר. ששית מבן שלשים שנה לענין משוי הארון כמו שני באן מבן שלשים שנה ומעלה: ולקחו את כל כלי השרת אשר ישרתו בס' בקדש. למדנו לכלי השרת שאין מתקדשין לדורות אלא בשירות לא במשיחה שני אשר ישרתו בס' בקדש בשירות בלבד הן מתקדשין (ג): ודשנו את המזבח. (גא) מיכן אמ' ר' שמעון אף בשעת המסעות היו מדרשנין את המערכה שני ודשנו את המזבח. ר' יהודה אומ' היו כופין עליה את הפסכת' לקיים מה שני אש תמיד תוקד על המז' לא תכבה אף במסעות: ופרשו עליו בגד ארנמן. (גב) למה ארנמן שהוא דומה לאש: ופקודת אלעזר בן אהרן הכהן וג' מלמד שנתמנה גובר על הקמרת ועל שמן המשחה ועל הסלת ועל השמן. וכן לדורות ממנין

בכורות דלין ניתן אלא לכתן זכר ועי' צרנוצ"ס הל' צכורים פ"א ה"י וצנוטנס לנלך סס וצטור יו"ד קי' ט"ה. (מו) יהושע כ"א יו"ד. וחק סגרטון הים הצכור וגס לצני צטנו הים נשיאות ראש לפני בני זכרי כדאיתא צנדרט אגדה ר"פ נשא. ועי' צנ"ר פ"ד ק' י"ג וצנדרט אגדה. (מח) עי' חולקין כ"ד. וצנוטנס ספ"ג דערכין ותוספי דהגיב' פ"א נייג וצנוטנס הל' כלי הנוקדס פ"ג ה"ז ונלשון זה ומוחזק קוסית הכימו סס. ועי' צסוק הפרסה. (מט) עי' צנ"ר פ"ד ס"ג ולקמן ר"פ הצעלתן וגס צספרי סס ועי' צנוקנות אשר ליינן סס הסהיג' ונל"ס צהערה ג'. וצמופתת צסקלים פ"ג ונכ"ו וצנ"ר נשא פ"ו ק' ג' וצנוטנס הל' כלי הנוקדס פ"ג ה"ז. ועי' צספ"ז סס (וגס הגרסא ר' נתן לוונר כגרת צנוצ"ן). (ג) עי' צסנהדרין ט"ז: טצנועות ט"ו. יוונל י"ג: וצספרי י"ג: וצספ"ז ר"ג. וצספ"ז סס וצנ"ר נשא פ"ג ה"ז. ועי' צנ"ר פ"ד וצפ' י"ד (והוא ונסי"ס ס"פ נשא עיי' סס). ועי' צירוסלני יוונל פ"ג ה"ר (ע' סוק ענווד ג') ונלס פ"ג ה"א ועי' גס צספדרי"כ פ"א (דף ז'. צספ' ויונשס אותו) וצנוצ"ס הל' כלי הנוקדס פ"א ה"י"ג. (גא) עי' צת"כ לו (על פסוק לא תכנס פרק צ' ה"י). והגרסא סס וצנוצ"ס וצכ"י טל וצ"ה היא נכונה וכו"ל. ר' שמעון לוונר צטעט המסעות היו נדסתינן אותו טנל' וכו' וכן היא הגרסא צילקוט לו רנח חפ"ד וצירוס' ספ"ד דיוונל וצנ"ר פ"ד ק' י"ז. עיי' ונ"ס עלס ונללס חק צצצת סנדרט לקנייה צלס חניד כנו סהרגיס כצ' הדל"ל הערה ל"א. ועי' גס צספ"ז סס וצנדרט אגדה לפנינו. (גב) כענין זס כרעס צצנ"ר פ"ד ק' י"ג. צעננין כיקוי סלרון סרוונס לכסא סכנוד וכנרסלוו לנע חכלת אצל צכ"י ט"ז וי"ז חילק צין סכליס סהיו עוונדין צהיכל סכיקוין חכלת

ממונין על כל דבר ודבר (נג): וידבר אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי (נד) אל תגרמו להם מיתה שאם לא תסדרו להם כסדר הוה מעלה אני עליכם כאלו אתם הרגתם אותם: ושמו אותם איש איש. (נה) מיכן לבן לוי שאינו נכנס לעבודה עד שינדיל ויהיה איש שני איש איש על עבודתו: על עבודתו ואל משאו. מלמד (נו) שהלויים מוזהרים שלא יעשה אחד מהן במעשה הכירו לא יסייע המשורר לשוער. ולא השוער למשורר שני איש איש על עבודתו ואל משאו: ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו (נז) זו שעת הכנסת כלים לנרתק שלהן שלא יונו עיניהם מהן ולפיכך כשהיו בני קהת טוענין את הארון היו שני כהנים נושאיין להם את הפרכת בקונטסין בפני הארון ואחר כך נותנין עליו כסוי עור תחש שלא יראה בארון כלום שני ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו:

פרשת נשא.

וידבר צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה. לפי שנאמר בכל קדש לא תגע (ויקרא יב ד) (א) יבול אף (ב) במעשר ת"ל ואל המקדש לא תבא (ג) מה קדש שהוא במקדש אין באין [לו] אלא לאחר ביאת השמש אף קדש שאינו במקדש אין באין לו אלא לאחר ביאת השמש אף אני ארכה קדשי קדשים ת"ל בכל קדש לא תגע שאני אומר מה מקדש אין באין לו אלא לאחר ביאת שמש אף הקדש אין באין לו אלא לאחר ביאת שמש (ד) או מה מקדש אין מחוסרי כפרה באין לו אף הקדש אין מחוסרי

תכלת וצין וצחק העולה שאינו עוונד צפנים שהיו נוסקין אותו צענה ונסען צנגד חכונן. (נג) עיי' צרונצ"ס ה"ל כלי הענקים פי"ז ה"ח וצונדרט אגדה ומה שליין סס ווה' טלמה צאצער צהערה ה' וצזכור לצזרהס על רס"י נאח נור"ר ווה' אצרהס צרלינער כ"י הערה ד'. (נד) עיי' צרס"י עה"ת וצח"י. ועלמה דרשה זו וצצין הפעיל של חכריתו כמו טהעיר טה"ח צפי' על רס"י. (נה) עיי' לעיל הערה ו"ח. (נו) עיי' עירכין י"א: וצרגנצ"ס סס פ"ג ה"ח נדרס ג"כ נוספוק זס ועיי' לקונן צפי' קרס (ח"י ג') ועיי' ג"כ לעיל. (נז) עיי' צח"ח וצכס"י עה"ת וצונדרט אגדה וצפס"ז והוא ויוונא כ"ד. וצונדר"ר פ"ד סי' י"ג ופ"ה סי' ט'. (א) הוספתי כפי גרסת הילקוט רנז תרל"ז ונסמן צדפ' ווארשא סנת תרל"ו צונוייק סי' ל"א. וצדפי' וויניליאה סנת שכיו לא נסמן כלום צונוקס הזה. אף צהולאס ראשונה של ילקוט סנת לי נור"ר ווה' אצרהס צרלינער כ"י על איזס חדשים נסמן הס"ז נאף אני וצצה כל הנונעוה וכו'. וזית רענן פי' גצי יולדת כתיב. ועיקר הדרוש נותחיל כפי סנואל צכ"י דסל"ב כיון דכתיב צכל קדס לא תגע אינו חלל כענינו והוסקי' הילקוט לרצות כל וס טצכללו וצאננה ננאל לרשס זו צח"כ תזריע פרק א' ה"ח ע"ט. (ב) דאיקרי' קדס דכתיב צצנתי הקדש ון הצית. ז"ר ועיי' גס צח"כ ויקרא דבורא דנדרה פי"ז הל' ד' וסי'. (ג) פי' קדושה טהוה צנוקדס אין צאין לו חלל לאחר ציאת טונס טצצול יוס אסור ליכנס לננקדס. אף קדס פי' הוה דכתיב צכל קדס לא תגע ויירי ג"כ צאותן קדשים טעטונים הערב טונס ונשא"כ ונעשר טא"צ הערב טונס אף אני ארצה ק"ק פי' טנא ארצה דוקא קיק' ת"ל צכל קדס וכו' אחר ציאת טונס וז"כ אף תרונה צכלל טעטונה הערב טונס עכ"ל ז"ר. ועיי' צרכות פי"א וז"א וצחוס' סס ד"ה והא וטס נסמן. וצנגעים פי"ד ויי"ג וצכפרי' פ' ראה סי' ע"ז. וטנא ז"ל אף אני ארצה. וצא הנוקרא לרצות צצכל קדס כל ויי טצאין לו אחר ציאת טונס. וצרונה קדס איקרי' כדמוכח צכמה ונקוונת. ועיי' טצוונות ז' יצוונות ע"ה וכות י"ד ע"ב צצחיס ל"ג ע"ב ועיי' לקונן צונדרר ח"י י"ט ונעס נראה דאין לרצות כ"א וננכות צני יסרלל לכהן ואין ונעשר צכללן. וצח"כ ויעט ונעשר צדין אחר. (ד) צדפוס ווארשא כת' אי והסתי או

כפרה באין לו ואלו קדשי מקדש (ה) אף אני אביא קדשי הגבולין שאין באין אלא לאחר שמש ולמה מעטת המעשר מפני שהוא נאכל בשבול יום (ו) אין (ו) במשמע [בכל קדש לא תגע] אלא היולדת (ח) כשאמר וידבר ה' אל משה לאמר ריבה אבל אומר אני מה היולדת שהיא מטמאה במגע ובמשא אף אני מרבה (ט) כל המטמא במגע ובמשא כמות. (י) כשאמר צו את בני ישראל לרבות את השמאים במגע אבל לא במשא. אין במשמע אלא (יא) [מי] שנשטמא בחוץ (יב) אל יכנס לפנים אבל (יג) המישמא בפנים אל (יוד) [יצא] להוין (טו) אמר צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה: וישלחו הרי בעשה ומניין בלא תעשה אמר ולא יטמאו את מחניהם. [טז] ומניין אם יהיו שונגין יהיו בהבאת השאת אמרת או נפש אשר תגע בכל דבר טמא וגו' והביא את אשמו לה' על השאתו וגו' (ויקרא ה' ב') יכול אף (המטמאה) [המישמא]

כמו שנוגף ג"כ דלפ' וויניאלה. ובקפרא נוטף פעמים או (ויקרא פרשה ז' הלכה א'. פק ד' ה' א') ופעמים אי (פרשה ז' ה' ה'). פרשה י"א הלכה ו'. ויקרא דני דחוסה פרשה י"א ה' ה' ה' ה' ז'. (ה) פ' דאי לא הו' כת' צכל הוי נרצין ונקיסא ק"ק וחסא צכל לרבות קדשי הגבול דהיינו תרוונה. ויותר נ"ל שהגירסא מהופכת וכו"ל אף אני לרבה קדשי הגבול אי ונה נקדש אין וכו' ואלו קדשי נקדש ת"ל צכל קדש לא תגע וכו' אחר ציאת שמש אף אני אביא קדשי הגבולין עכ"ל ז"ר. ואין נלעגי"ד כ"א לספך הגרסא צענין זס. אף הקדש אין צאין לו חלף לאחר ציאת שמש. אף אני לרבה קדשי הגבולין וכו' או נה נקדש אין נחוסקי כפרה וכו' ולמה נעטת. זה תלוי אי גרסינן אי חו חו. ואס איחא לגרום אך צנוקוס אף כמו שכתבתי בהערה ב' א"ל לשנות עוד. (ד) עיי' כצול יום פ"ד. ו"א ובקפרא פרט' אונר (כ"ז ד') נה ישראל שליכס אורכליס צתרועה צנעורצי שונט הרי הן אוכלין צנעטר טבולי יום ויולדת טבול' יום ארוך היא. (ז) נוכחן נוטף צכ"י ואף שסס כתצ ונשונט אעפיכ כתצתי צנשונט כמו שנוטף גיכ צילקוט ונשונט אינו סכיח בס צכ"י ועיי' לקנות. וסוס תשים עיך על לטון זה כי ימיד ומיוחד הוא צכ"י ואין זולתו צנדרשים אחרים וסס כתצי לפעמים אין לי חלף. . ונניין או לפי שגאונר או ונשונט שגאונר. . שונעני. . ונניין. ורק צכפרי פ' שופטים סי' קל"ה מלחתי ר"א צן יעקב אונר אין לי צנשונט חלף כרס. וצמדרט הגדול שלפנינו חקר סס ונאמר של ראצ"י וקילור דצריי וגוונגוס כפי הנראה אורלי חסורי נחסקי ועיי' צכפרי "Quellen d. Halachah" ח"א דך קכ"י. ועוד דסס חסיף הנסקד נלח לי ולכן כרלס לטון הס"י יטן נוסך צקילור. ובפרט תרע כי צנוק פ' שילוח ון הנחמה הו חלף אלעזר צ"ר שונעון חצרו של רבי נוסדר המנסה שכתשנש צלטון אין צנשונט חלף. ושונור חת הדצר הזה כי נוגע הוא ציחוסו של מדרש. הילקוט חסיף אחר נלח צנשונט חת הסקוק צכל קדש לא תגע. (ח) חקר צילקוט עד ריבה ועויע צכלל. (י) כן הוא צילקוט ואין גרסתו כרלס שאל"פ טריצוי ויולדת כתצרה וננה שכתצ צה. נ"נ לטון כשאונר לו חת וגו' צנוקוס ת"ל שטיין לכאן וגס ריצי ונח כרלס יוסר. (יא) כ"ה צכ"י וצדפוס וויניאלה ואני הקהתי ככאוי עייפ דפוס ליוורנא. (יב) כ"ה צילקוט. (יג) דכתצי ואל הנקדש לא תצוז וכאן כתצי וישלחו ון הנחמה. ז"ר. (יד) צילקוט דפוס חורשא חכענול וצדפוס וויניאלה חכענול. (טו) נלח אנו ועיינו אונרת ופעמיים נוטף צנדרט אונר חתת ת"ל. ובילקוט חקר כאן עד ולא יעטלו ונוצן ומורגט חסרונו ועיי' לקמן צהערה ח"י. ועייין בס צהערה י"ח. ונלחתי לטון אונרת צנה"ג לכפר שנות אך צענין אחר (עי' צתיכ פרתת לו י"ב ט"ז) אין לי חלף יום טוב ראשון ואחרון שחסורין צנלחכה חולו של נועד נניין אונרת ונה יום טוב וכו'. ומדרש זה הוא נצית מדרשו של ר"ע (גד הונכלח של ר' שונעאל) כמו הספרא והס"ל כמו שהרחתי צכפרי הי"ל מודך ל"א. וכן נשתמש לקנות דך. . אונרת לא אונרת: ואס תעין תוכן נלח אונרת שהיא ונציאה צנדרטנו קרל לראייה תצין גיכ דצרי חתלנווד ניזר ונ"ח: (ושס נסמן) אשר עד כה נכתרים היו צפירוטס לכל הגאונים. כי נלח אונרת סס אינה דיוק הס"מ הוא חלף צנוקוס ת"ל ונלוח לא ינוח סס ונקרל (צמדצר ו' ז') וצמח"כ לא רלו זה הנפסעים (כט"י וחוס' ור"נ ורצנו נכיס הגאון וצה"ג ה' טוונאל וכן טוצל) ואס הדצר כן אז ציתר דעתת תעין דצרי חתוס' צככות י"ע: ד"ה אונרת ובפרט חוס' צמחיס ק'. ד"ה חרי. ועיי' לקנות פ' סוטה הערה צי וג': (טז) כ"ה צילקוט וליחא צכ"י ואין ספק אלני

טומאה קלה בתוך השוק (יז) היא בהבאת הטאת וכי היכן היא עשה ולא תעשה של הבאת הטאת (יח) על מי שנשמא ונכנס למקדש שונג. ומניין אם היו מוידין בהכרת (יט) אמרת ואיש אשר ישמא וגו' (ב). אין במשמע אלא מי שלא הוזה כל עיקר. [אמ'] טמא לרבות שהוזה ולא (כא) שנה. יהיה לרבות שהוזה ושנה ולא טבל. עוד לרבות שהוזה ושנה וטבל ולא העריב שמשו. טמאתו בו לרבות שהוזה ושנה וטבל והעריב שמשו ולא הביא כפרתו. לכולם בעשה ולא תעשה בהבאת הטאת ובהכרת: (כב) מן המחנה זה מחנה שכינה: (כג) וישלחו טמא ישלח טמא מת ממקום טבול יום (כד) וממקום מחוסרי כפרה. (כה) וישלחו זב ישלח זב ממקום טמא מת. וישלחו צרוע ישלח מצורע ממקום הוב. (כו) יכול כולן ישלחו חוץ למחנה אחת (כו) אמ' צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה ריבה כאן מחנה אחת. אל מחוץ למחנה תשלחם ריבה כאן שתי מחנות. (כז) ולא ישמאו את מחניהם ריבה כאן שלש מחנות. יכול כולן ישלחו חוץ לשלש מחנות אפשר שהן נחלקין זה למקום זה וזה למקום זה (כט) וזה למקום זה. הא מה הרבר. החמור שבכולן חוץ לשלש מחנות זה מצורע. (ל) והוב חוץ לשתי מחנות וטמא מת חוץ למחנה אחת אפלו המת עצמו מותר להיכנס להר הבית שני ויקח משה את עצמות יוסף עמו. עמו במחנה לוייה (לא). הא למדת שכל שטומאתן חמורה חמור ש[י]לוהו משילוח חבירו: (לב) מיכן נתנו חכמים מחיצות ואמרו עשר קדושות הן:

כי הוא נסייז יען כי דיניו ונשפטיו הם על דרך הנדרש הזה. (יז) אפילו לא נכנס לנקדש יחא חייב טהא. ז"ר. (יח) פי' כי סיכי דזוהרתם את ז"י ויירי צטונאת נקדש דכת' צטונאס את נשככי אשר צתוכס וגם כלן כתיב ולא יענאו את נמתיס אשר אני סוכן צתוכס איכ ויירי שנכנס לנקדש צטונאס ה"כ חיוצ טהאס ויירי שנכנס לנקדש צטונאס. ז"ר. ונשיבן ידע שהוא צ"ת אם לא נדרש עוד. לכן הוא נכרת כ"י ועי' בהערה ט"ו. (יט) וכן דרש לקונן צ"י פרה אלוונה ונכרתה הנפש היא נזידה. (כ) ונכרתה. ז"ר. ועיקר חקר מן הספר עי' צמדצ י"ט כ'. (כא) פי' שהחה צשלישי ולא החה פעס אחרת צשצניו. ז"ר. עיין הנדצבר י"ט י"ט וי"ה, ועי' ספרי פ' חקת ק"ה (והר"מ נציאו צפ' על צרכות [צדפות ווילגא ג':] צשסון אשר אינו לפנינו ח"ל ותניא צספרי טונאס יהיה לציבות את הטובל יוס. עוד טונאסו צו לציבות נחוסר כפרה ע"ס). ונראה שכיון צהו"ד אל דצרי רצי סס צספוק ולא יתחטא צו ע"ס, ועי' לקונן פ' פרה אלוונה וסס נדרש גם נעוד וריצה כנוו כלן גם וני שהעריצ טונאו ולא הציא כפרתו. ונה ספירטי ע"ה"ת נחלה שאינו נחריק ועי' צרנצ"ס הל' ציאח הנקדש ג' ט' ונהשגות הצל"צ וצכ"ו וצצרייחא דציר נ"ה ונכות ח': נרצי ג"כ נחוסר כפוריס ועי' צתרגוס הניוקס לצי"ע צמדצ י"ט י"ג וצספרו סל ונה' דוד לצי סאסנאן כ"י: Zur Einleitung in die halach. Midr. 56c. (כב) וחסס נמחה הוא נמחה סכינה עי' לקונן צסוק פ' סילוח הנמחה ובהערה י"ח וצתוס' נזיר נ"ה ד"ה ולי' ורטי' על סתורה פ' חקת י"ט ז'. וליחא צילקוט ועי' צנזיר פרשח כסא פי"ז ס"י ח'. (כג) פי' סאפילו טונאס ישלחו אחד נחצרו. ז"ר. (כד) ואין ל"ל וננוקס נחוסרי כפרה. וצילקוט ליחא. (כה) צילקוט ליחא. (כו) נונאס ג"כ צנזיר צננוקס סכ"ל ונשס תראה כי לצעל נזיר נחעצרו סני נדרסיס הסצייכיס כלן ספרי וס"ז וצכמה נקוונות הערה סד"ל צחירושו לנ"ר את נקורס ע"פ סיליקוט וע"ס. (כז) וספיה יהיו צדל"ס כ"ה נחצרו. ז"ר. (כח) ילקוט רנוו תרתיין. (כט) ליחא צילקוט. (ל) צילקוט ליחא עד ניוכן. (לא) עי' נזיר נ"ה ספמיס ס"ז. סוטה כ': צמחיס קי"ז וצננד' אגדה וצספרי. וצתוספתא כל"ס ציק פ"א נ"ח וצרנצ"ס הל' ציאח הנקדש פ"ג הל' ד' וכו'. (לב) עי' ספיק דכל"ס ורצה פ' זו. ז"ר: ועי' עוד צתוספתא פ"א דכל"ס צ"ק וצספרי נשנה קטיעל סיא. ותמנה וצספור ותונאס צס"ז קדושות וצנשנה י"א נחילו"ת כמו סהרגיסו כנר נפרטי הנשמה. וס"ז קדושות עלו צס"ז לפי סנחלק צין ארץ כנען לעצב לירדן ועי' גם צילקוט וצנזיר. וכתצו הגלוניס כי אין איי נמנה כלן לפי סאין נונין כ"ה סקדושות סנונעין נהס נקלח טוננאס או נקלח צני אדס עי' ערוך סוק ערך עשר (אחר ערך עסק) וצצרגורא סוק פ"א דכל"ס ונה סכתצ סכ"ס צשליחי סירקין דל"ה כתיב עשר אלא לר' יוקי זה אינו נראה כלל. ויפה כיון הרנצ"ס צה"ל צית הצמירה פי"ז הל' י"ז וכתצ עשר קדושות הן צארץ ישראל וננה צחלה עיירות הנוקפות חוונה סונסס ונשלחין את הנזורעיס וכן כתצו צנתנות כהונה לנז"ר

ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות ומהיא קדושתה שמביאים ממנה העומר ושתי הלחם והבכורים מה שאין מביאין בן מכל הארצות. ארץ ננען מקודשת מעבר הירדן שארץ ננען כשרה (לג) לבית [ה]שכינה אין עבר הירדן בשר לבית [ה]שכינה. ערי חומה מקודש[ו]ת מן הארץ שמצורעין מהלכין בכל הארץ ואינן מהלכין בערי חומה. (לד) ירושלם מקודשת מערי חומה שקדשים קלים ומעשר שני נאכלין בירושלם ואינן נאכלין בערי חומה. הר הבית מקודש מירושלם שובים וזבות נדות ויולדות נכנסין לירושלם ואינן נכנסין להר הבית. הַחֵל מקודש מהר הבית (לה) שְׁאֵרֵי מִים ושמאי מת (לו) ובעל נדה נכנסין להר הבית ואין נכנסין לַחֵל. עזרת הנשים מקודשת מן הַחֵל שמתבל יום נכנס לחל ואינו נכנס לעזרת הנשים. עזרת ישראל מקודשת מעזרת הנשים שמחוסרי כפרה נכנסין לעזרת [ה]נשים (לז) ואין נכנסין לעזרת ישראל. עזרת כהנים מקודשת מעזרת ישראל שישאל (לח) מעורבי שמש נכנסין לעזרת ישראל בכל עת שירצו ואין נכנסין

למ"ד. וזהו' י"ח הזכיר קדושת א"י נגד שאר הארצות. ולכן תנויהני למה לא דקדק צפ"י על המשנה ששם כתב ח"ל והתחיל צמדגה היות קלה וזה היותו כוללת. חס שייך ג"כ לא". ולפי שכל שאר מקוואות ונה א"י צחוק היי"ד הקדושות אולי י"ל שלא נאסרו מניינים הראשונים כ"א "עשר קדושות הן" וערך מנינם לא הוכרח צלשונה צרה ואחר שחזרו לסדר המשנה והצרייחות לפרו מנינם ולכנס ל"ע: ואין לי לפרש כח"א נאחר שהרמב"ם וה"ט וברטנורא והרא"ש קדמוני לצאר הכל צבוע טעם ודעת וע"י עוד צבוע"ם ה"ל ציאת הנקדס פ"ג. וכמה פעמים נמלא גם צמ"כ המשך אל המשנה או אל התוספתא צלשון מייכאן. ולענין כתיבת מייכן צנוקס ונכאן (צאל"ף) ע"י צפרי הכ"ל דף ס"ח הערה א' וחס מתורץ ונה שדחק הרב וברטנורא ליצב לטון המשנה פסחים פ"י מ"ד (ובאן הצינ שואל). (לג) ע"י צמ"ס קי"ג: צמננה וקיי"ט וצחוק"ס פ': ונגלה י' וצבוע"ם ה"ל צית הצמירה פ"א נ"ג וג'. וצפרט נראה ונצמ"ס פי"ד נ"ח ז' ח' צמ"ס צמ"ס היתה צית של אצנים והיא היתה ונוחה ואח"כ הותרו הצמות צבוע ונצבועו ונצבועו לירושלם נאסרו הצמות ולא היה להם עוד היתר והיא היתה נחלה חס כדצרי ל' יהודה צמ"ס פ' ראה קי' ס"ו וצחוקפתא סוף צמ"ס וע"י כל הפרק. ח"י כתב ח"ל פ' לצמות סס צמ"ק שאף עד שלא נצנה צמ"ק היתה השכינה שרויה צמ"סן שילה ונוצ ונצבוע עכ"ל. והיא כסגנה היו"א ונלפני השליט צאשר גם צמ"ס נצנה צית אף כי לא היתה צית עולמים ועוד לפי דצרי קדושה המוכרת כאן אינה לכל א"י כ"א לירושלם לצדה חס לא יתכן לפי שקדושת ירושלם כח' לקמן: וחילוק צין ארץ כנען נמלא ג"כ צמ"ד צמ"ס הני"ל וע"ס צמדוטי הר"ל ס' י"ז דנפקא ליה מרמב"ד (יהושע כ"ג י"ט) חס עונאה ארץ אחתהם וכן נמלא צמ"ס צ"ג ס' ר' צמ"ס וע"י גם צמדוטי הרמ"ם על מ"ד ס' י"ח: (לד) צמננה כח' לפנים מן החומה וברכת הרמב"ם צה"ל צית הצמירה כגרתמנו: (לה) צילקוט וצמ"ר וצבוע"ף וצמננה כח' עכ"ר: (לז) צועל כדה ליתא צילקוט וצמ"ר וצמננה ותמלא צבוע"ם הלכה ט"ז. וצועל כדה כטווא ונת צמ"ס פ"ה ונ"א וע"י מנשה לנולך וסס ל"ל פסחים ס"ז: וע"י צמוייט וצחוק"ס חדשים: (לז) צמ"ז אינו נזכר חיוצ חטאת כלל כונו צמננה וע"י צבוע"ם ע"י הוא חייב צכניסחו: (לה) היינו אותן שא"ל להציה קרצן אצל צמ"ס ויולדות ונוצורעין אצורין עד שיצאו כפרתן. ז"כ. ואין פירושו נראה כ"א לפי גרסת הילקוט כאן סבב ח"ל. ישראל ונוצרי שונם נכנסים לעזרת כהנים על רוחצ י"א ועל אורח קל"ה אצל לא היו עומדים על הדוכן. והלויים היו עומדים על הדוכן אצל לא היו נכנסים לפנים ומכאן צעלי מווינן כהנים ופרועי ראש ושחויי יין היו נכנסים לא לאולם ולא להיכל ולא לכציצות המוצח ארבע אמות. ושאר הכהנים נכנסו לאולם ולהיכל ולכציצות המוצח ד"א. אצל לא היו נכנסים לצית קדש הקדשים. וכאן גדול היה נכנס לצית קדש"ק ארבעה פעמים ציוה"כ עכ"ל. ואע"פ שלשונה הוא ג"כ צמ"ד לא נחקתי מפניהם את דצרי הכ"י שהם כדצרי הרמב"ם. ואין אחד מנופרכי הנו"ר עווד על החידוש הזה לפרטו וצבועין דצרי הר"ל ס' ח"י ע"י צבקדננה. ואכי אפרס המדות שהוצאו צילקוט וצמ"ר ע"פ דצרי הרמב"ם צה"ל צית הצמירה פ"ה הלכה י"ג וי"ג ח"ל. נוקס דרימת רגלי כהנים והוא הנקרא עזרת כהנים אחד עשרה אמות ורוחצ (וצילקוט וצמ"ר לפי חילוקס אורח) העזרה מן הלפוף לדרוס קלה. והדוכן אשר עליו עוודו הלויים צענה שאומרים שירה על הקרצן עולה ונעזרת ישראל לעזרת כהנים (פ"ו הל' ו')

לעזרת כהנים אלא בשעת צרכיהם לסמיכה (לט) לשחישה ולתנופה בלבד. בין האולם ולמזבה מקודש מעזרת כהנים שבעלי מומין ופרועי ראש (ט) וקרועי בגדים ושתווי יין (היו) נכנסין לעזרת כהנים ואין נכנסין מבין האולם ולמזבה. ההיכל מקודש מבין האולם ולמזבה (מא) ש'שלא רחוקי ידים ורגלים נכנס מבין האולם ולמזבה ואין נכנס להיכל. בית קדש הקדשים מקודש מן ההיכל שבהן גדול נכנס להיכל (מב) בכל עת שירצה ואין נכנס

ופספסין היו ונדליין צין עזרת ישראל לעזרת כהנים (מדות פ"ג מ"ה ופיר' הראש על נס' כלים) ואחר עזרת כהנים מנזרח לנערב היה המנזח ל"ג אמות וצין האולם למנזח כ"ג. ואח"כ ההיכל וארכו מאה אמה ובסוף העזרה לגד מערב ק"ק. ולענין מה שכתב שהכהנים לא היו עומדים על הדוכן ומשוע שספורין ליכנס צמקוס הלויס כמו שהלויס מזכרים מליכנס ועי' בספרי פ' קרח (צמדבר י"ח ג') סי' קט"ז ובפסקתא זוטרתא ורמזים סה"מ לאוין ע"ג ועי' סיט"ג גם בצלשן „התולתח" המוצא שם והוא הס"ז ועי' בספרי הכיל דף ק"יח וצילקוט. ואין ספק אלפי כי טעות נפל בצדרי הילקוט כאן צונה שכתב ישראל ועורדין שונס נכנסים לעזרת כהנים צרוזש י"א אמות על אורך קל"ה אצל לא היו עומדין על הדוכן. וכי דין הוא ומה אם צני ישראל לא היו עומדין על הדוכן שהוא עולה מעזרת ישראל לעזרת כהנים יהיו ראשין להלכה מוגדר הזה גם לעזרת כהנים אם לא לזרכיהם כדלקמן. והולכה כך גם לדרך זו ומה אם לויס אינן נכנסים לעזרת כהנים צ"י לא כ"ש. לכן לדין להגיה צמקוס לעזרת כהנים לעזרת ישראל ואף דריקתה י"א אמות בעזרה או שג"ל בעזרה דוקא כי כשעלו לעזרה מנזרח לנערב עלו לעזרת ישראל צראשונה וק"ל. ועי' גם בצרפת הכ"י: (לט) הרמז"ס ה' צית הצח" פ"ז ה' י"ט הוסף ולכפרה והיא הודי שאומרים צשעת הסמיכה: (מ) צרוזשים חסר שחויי יין וצמטנה לכלים חסר ג"כ קרועי בגדים. וקרועי בגדים מייחי צשילה מתי' צסס ר' יוסי כדלקמן. וצמ"ר וצילקוט הוצא שחויי יין אצל לא קרועי בגדים וצזה היו כיחא ונה שכתב הר"ם שלל ונה כאן אלף טוונאות צגבון ועי' צהל' צילח הנוקדש פ"א ה' ע"ז וי"ז. ולענין צעלי מוויין שאין יכולין ליכנס מציין האולם ולמנזח עי' תוספתא דענחוח פ"יא מ"ג וסוכה פ"ד מ"ג וסי"ג וסה"מ לרמז"ס לאוין ס"ט ולענין פרועי ראש וקרועי בגדים ושחויי יין עי' סה"מ לאוין ע"ג קס"ג וקס"ד ועי' גם צמטנדרין ע"ג. ובתוספתא שם פ"ד וע"ז זצחים פ"ג מ"ז וכריתות פ"א מ"ה. ואף כי צמקוונות הללו לא הזכירו כיא לענין ניהה כשטעושו אכן לכל הפחות תראה ג"כ השוותן לענין אזרה כרבי: (מא) צמ"ר וילקוט נזכר ג"כ ואחר כהנים נכנסין לאולם ולהיכל ולכציצות המנזח ד"ח (עי' הערה ל"ח). ותמה הד"ל על הרמז"ס שלא פירש דין חדש כזה של כציצות המנזח ד"ח. ונלענ"ד שזה"ה כמו שכתב צב"י וצרוזשים כי הגשתן אל המנזח לא הוה אלף לעזרה וז"כ לא היו קרבין שלל רחוקי ידים ורגלים לשרת. ונראה שברכת הילקוט ומ"ר משוצשט שמתירין לשלל רחוקי ידים ורגלים ליכנס להיכל זה א"ח. וא"ת דמייירי כשנכנס שלל לעזרה וצ"כ כי תשא כתיב או צגשחם אל המנזח לשרת. זה אינו כמו שנראה מלשונו ועי' זצחים י"ט: וויי ומתירו לכהן הדיוט ליכנס להיכל א"ל צשעת בעזרה. וא"ת מנח ליה להחיר את שלל רחוקי כהלכתו יותר משחויי יין אע"ג דצחתי כתיב לשון ציאה (צצחם או צצחם) וי"ל דקרא דריחוקי ידים ורגלים (כי תשא ל' כ') מייירי צהקרת הסקרת וכו' (עי' צרש"י על השורה) והיינו עבודה שאינה אלף צהיכל נשח"כ צקרא דשחויי יין (שחויי י"ט). וצזה כיון הרמז"ס צסה"מ עשין כ"ד שכתב מנחם היא שנה הסכנים לרחוקי ידים ורגלים כל זמן שיטערו לסיכנס להיכל ולעבוד עבודה. ומי"ל דמוצברא אמריקין לא יכנס שחויי יין לפניו מן ההיכל כלל. אכן אפשר ים לרקדק מנדרי הילקוט ומ"ר שמתילותיהן אינו אלף ל' צצעל הס"ז דחק ליטב המנין. ועוד אומר אני לעני"ד לילך נקדושת כס"ג שאף צרוזין ידים ורגלים לא היה צידו של כהן הדיוט ליכנס להיכל בכל עת שרצה כיא צשעת בעזרה ולפי זה אמר קרא ורחמ' אהקן וגו' שיהיו רחוקים בכל עת כהלכתם ואעפ"כ לא יכלו לצוא אל ההיכל כיא צצחם צעת ציחחם או צגשחם צזמן גשחם. ועי' גם צמ"ר שכתב ומה צין האולם ולמנזח ולהיכל אלף שצין האולם ולמנזח נכנסין בעבודה ושלא לעבודה ולהיכל אין נכנסין אלף לעבודה בצל"ד: (מב) היינו ג"כ רחוקי ידים ורגלים. ולמד שחוק מוחל יצא בכל עת אל הקדש מצית לפרכת. ומה שכתב צ"כ (אחרי ט' צ') מצית לפרכת להזכיר על כל הצית האלה יצא צטוונאה או אפילו שלל רחוקי. ומי"ל יכל לא יצא בכל עת צנה שנוציא צוים"כ מצית לפרכת אצל יצא צה צשאר כל הצית ת"ל מצית לפרכת להזכיר על כל הצית דהוי כאש זרה. וצ"כ של ונה"ג ח"ג (על ויקרא) הכולל את ת"כ מוסף אל דצדיו

לקדש הקדשים אלא ביום הכיפורים בלבד ארבעה פעמים ביום. (מג) [א"ר יוסי ב'ה] דברים בין האולם ולמזבח שוה להיכל שאין [בעלי מומין ו]פרוע[ים] ראש ושתווי יין ושלא רחוי' ידים ורגלים נכנסים לשם וכדרך שהם פורשים מן ההיכל בשעת הקטרה כך היו פורשין מבין האולם [ולמזבח] בשעת הקטרה. (מד) אבא שאול אומ' העליה היתה מקודשת מכולן שלא היו עולין לשם אלא (מה) פעם אחת בשבוע לידע מה היא צריכה. ר' יהודה אומר הגג היה מקודש מן העלייה שלא היו עולין לשם אלא פעם אחת לשלש שנים לתקן (מו) כלה עורב: (מו) צרוע זה מוחלט. כל צרוע זה מוסגר. זב זה זב גמור. כל זב לרבות זב שראה שתי ראיות. וכל זב לרבות זב שראה ראיה אחת: (מז) [כל צרוע וכל זב] וכל טמא לנפש יכול שאין (מט) [לי שהוא] [להיות] משתלח אלא אדם שהוא יכול להשתלח כשאמ' טמא (לנפש) לרבות כלים הנוגעים במת. (נ) כל טמא לרבות כלים הנוגעים בשרץ. וכל טמא לרבות שאר כל הטמאים

וכתב לא יבא בכל עת זה יוסי"כ שלא יבוא פעם חנינית וצרייתא דנולכתא הטעם פ"ד כתב וז"ל ועם (למקום הארון) היה אהרן נכנס ד' פרקים צי"כ. וזמנס' דכלים קמא פ"א מ"ו: (מג) הוספתי ע"פ דברי הילקוט וע"ר וספסתי גם צעלי נומין כפי הגהה הכת"ש וכדי לנלח את הנומין. וגם נולח ולנזח הוספתי כפי הילקוט ועם חסר ונשאין עד כדרך הוספתי ע"פ מ"ר. ואע"פ שזו ענין הטענה לא יראתי לעבור על כל חוסיק מפני שגראש צענל ממדרש ע"ז דברי ר' יוסי לפי שנוולל צמטתו ועוד צענל ממדרש המצדא ופעם אל דבריו מלאמר אבא שאול ור' יהודה שלל נוללו כ"א צסי' לא פסק עוד סימן תקורו. ואחר שכתבתי את הדברים האלה ראיתי כי גם מו"ר מו"ר דוד צבי הסתמחתי כ"י יחס מלאמר ר' יוסי צספרו "Einleit. i. d. halach. Midrasch." 77 61,4 על הס"ז ע"ש: (מד) כ"ה צילק' וליחא צמ"ר. ועי' צמקסמח דכלים קמא פ"א מ"ו. ואבא שאול ור"י צלו לדרוש ולהוסיף לפי שצנאף מנין הקדושות לא הזכיר הס"ז קדושת המעלות כ"א לפי שנספר ההכנות ועליה וגם פתחו מוה"ן: (מה) צילק' כתיב אלף ח"כ היה להם נורף. וגרסת כ"י מוצן יוחא אס נאמר שצבוע היינו של שנים (כמו פעמים שצבוע קוטי מ"ר. ופי' רש"י צמטי"ס. ועי' דניאל ט' ב"ה וצכורט ח' סע"א אחד לצבוע הן צבוע שנים וכו') ח"כ לא היו לריקן לצבא לעלייה אלף פ"א צ' שנים לידע וכו' וכן יס להגיה צמקס' ולפי שאמרו לו חן לו מעלה היינו לענין קדושת העלייה לפ"ז בא ר"י ואמ'. (מו) צילקוט ליחא, כולה עורב". ועי' צברוך צברך כל² ועי' צבת ל' וצרס"ו ותוס' סס ד"ה מכליל וצ"ח סס. ומנחת ק"ז ורש"י ותוס' סס. ויש הפרס קלח צין דצרי רש"י צצבת וצנמחוח וזין להצדיק. ועי' גם פירש"י צברכין ר' מרות פ"ד מ"ו וגם ועס ירחא כי ר"י ידע היטב ענינו ומה שכתב הערוך שהכילה לא היה צנאקס רלסון וגם הר"ח פ' הכי צאריכות צבת כ"ז: (גבי בליח פרוסי) כבר דחקו תוס' צבת ל'. פי' זה וכן צהגרות הצ"ח למ"ק ט'. ועי' גם צמק' סס ד"ה איצעי ליה לסיורי. וסמסס פ"ו לענין קדוש צ' אמות צגג. ותוספת' כלים קמא פ"א מייחא ורנצ"ס ה' צית הצמירה פ"ד ה' ג': (מז) מנולל צמ"ר וצילק' ועם דרשו להיפך "לרוע זה מוסבגר". וכבר עמדו הו"ר והרד"ל והרש"ש ומעריצו ג"ד הפליאה הזאת ודחקו ליצב מר כדאית ליה ומר כדאית ליה. אצל אי הוי יחא לריך ג"כ להפוך מדרש של וכל זכ כמו שכתב מהרז"ו וז"ל. ור"ע דהיל"ל אלל זצות וכן וכו' ולפי שהרגישו קושיה הדרוש אמר' הס"ש והרד"ל צמדיותיטס על מ"ר דיוחר כהן להפוך בהקסא כמו סהוא ג"כ צב"י שלפניו. וצילק' דרס צאצוטיט מוצ ואחר' מנוורע. וקסא לי על מוהרז"ו שנוציא רחיה ומנגלה ח': לחזק את צדק הלשון דעסס הוי מוכח שהמוחלט מנוור מן המוסבגר צמנה ענייטס ומאי שייך כ"כ לכאן בלא חנו יודעיין שהמוחלט מומחמו מנוורע ומנועמח מוסבגר ועוד כיון דמורה דמוחלט מנוור בלא ירצס צלרוע קסס הודאי לרוע זה הוה המוחלט. וכל לחסוי יוחמר קל זה מוסבגר. ומנגלה מוכח שחרוייוטו שווין לענין שילוח ולפי זה לא לריך לדרוש כל דלרוע (סמסס ס"ז): (מח) הוספתי ע"פ הילקוט. וליחא צמ"ר: (מט) צכ"י "לי סהוא" ונתתי מחמו גרסת הילקוט והיא צהיקק חלי מוצנע. ומ"ר קלך וכחצ עמא לנפש זה אדם שהוא יכול להשתלח ועיין גם צספרי ד"ה מוכר עד קצסה. ופי' הו"ר שיוכל לייך צרגליו. ולשון "כשאמר" שהוא צכ"י אינו כדרכו שאז היג"ל ריבס צמקוס לרבות. והילקוט כתב ח"ל: (ג) לשון מ"ר אינו מדויק ומסורי מוסקח עמא לנפש זה אדם שהוא יכול להשתלח. כל עמא לרבות כלים הנוגעים שצרך עכ"ל. והרד"ל שכתב צס"י י"ד צצמקוס סרך ל"ל צמח אץ עעמו עמו כי תחתי מוחלי' למה לי מלאמר

(גא) [שיראו קודם לרגל]: (גב) לנפש אין חיוב כרת על ביאת המקדש אלא מי שנשטמא בטמאות שהן עצמו שלמת והם טמאות שהנייר מגלה עליהן. ד"א (גג) כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש בזמן שטמא מת חיוב מצורע וזב חיובין. אין טמא מת חיוב אין מצורע וזב חיובין. (מכאן אמרו בשעה) (גד) [דבר אל בני ישראל לרבות ערי חומה. ובצד השני וישלחו זה שבשעה] שהן עושין את הפסח בטמאה זבים וזבות נדות ויולדות לא היו אוכלין ממנו ואם אכלו הרי אלו פטורין. (וכן אם דחקו טמאי מת ונכנסו להיכל פטורים אע"פ שלא הותרו אלא לעזרה הואיל ואין אני קורא בהן אל מחוץ למחנה תשלחום הרי אלו פטורים. אבל זבים וזבות וכיוצא בהן אם נכנסו לעזרה חיובין): (גה) מזכר זה טבול יום: (גו) ועד נקבה לרבות מחוסר כפרה: אל (מ)חויץ למחנה תשלחום (גו) (זה הוא שאמרנו ריבה כאן שלש מחנות מחנה שכינה ומחנה לוייה ומחנה ישראל. מחנה שכינה מעזרת ישראל ולפנים. מחנה לוייה מפתח הר הבית ולפנים. מחנה ישראל מפתח ירושלים ולפנים) [חויץ לשלש מחנות]: (גח) ולא ישמאו את מחניהם אשר אני שוכן בתוכם זה מחנה שכינה ללמך שהן עוברין בלא תעשה אם נכנסו). ויעשו בני ישראל וישלחו אותם (גט) ר' אלעזר ביר' שמעון אומי אין

שריפה כזר כלים שנגעו צנת. ולשון הי"ח צניר שהוצא ח"כ הוא עיקר כפי גרסתנו צכ"י ולכן חסר כ"ח צקוף ריבוי דוכל לדיינו שאר כל הטמאים ומקורו ניכר. וצילקוט חסר צלונע ריבוי דכל. (גא) ליתא צכ"י וגם צמ"ר אינו נאמר שחסר סס ריבוי דוכל. וטעמו לפי שנתהוה לטטר צנגל עי' ר"ה ט"ז. וצמ"כ (שניני י"ח ח') ורש"י ורנצ"ן וצפס"ז סס וצכ"י ראה י"ד ח' וצכ"ז סס' טוונאס אוכלין פט"ז סל' י'. (גב) ליתא צילקוט וצמ"ר עד אין נטרע וז צייצין. ועיין מזר פ"ז מ"ד וצירוש' סס סוף פ"ז וצמוקמא סס פ"ה סוף מ"א וצמוקמא דלילות ספ"ז וצכ"ז סל' ציאת הנקדס פ"ג סל' י"ג. והטעמוט שהזכיר מנלם עליהן עיין צמ"ז פ"ז דזכיר. (גג) עיין צמ"כ פ' לו פרק י"ד סל' ז' וצפסמס פ"ז: ל"ה: ונמחות ל"ה. (גד) הוספתי מן הילקוט וליתא צמ"ר. ופי' סז"ר צניס ועלרעיס ומשתלמים נשס ולשון וצ"ל פס"י צמנל כנס פעמים צכ"ז לא נמנל צמקוס חסר ונשמתנס כמו דצר דצר חסר וכן כמז סז"ר וצפסמא נמנל כגון ויקרא עקל ל' סל' ח' לשון צ"ל סז. . . או צ"ל סז. וצ"ל מ"ה (מדרש הגדול) מציא כעין דיוק. ולשון הילקוט עיקר. לכן שנית הדברים המיוחדים על לשון הילקוט צעיגול כי הכנסת טעמי נח להיכל אין ענינה לכאן והמדות וכו' לא היו אוכלין צעזס שלא הותר אלא טעמי נח (עיין חוסי' ונמחות ל"ה: ד"ה אין וסס נקמן). ולדברי סכ"ז חדע כי לא עזז צע"ל מ"ה כמו שניראה נמנע ונקומות חס דצרי רמז"ס (הלכות ציאת הנקדס פ"ד סל' י"ז וי"ג ע"פ). וצפסמס ל"ה: מוצא המאמר צסס ר' אליעזר צניני קלח. (גה) כ"ה צילקוט וצמ"ר וכ"מ צכ"י של מדרש הספ"ץ שמוציא חסר דצרי הספרי צלשון ד"א מוצר לרבות צצול יום. ועד נקצס לרבות ממוקר כפורים ולרבות טוונעוס ואכדגריגס. ופי' סז"ר ח"ג דליף מוטנא יהיה להלן לעינים וכאן לאזרס. ונחז"ו פי' שהיל"ל זכר ונקצס ונ' של מוצר ומינת עד מיותר לרבות כל אלו ולפי מה שהצאתי מנח"ס הכל כגון שריפס כל מה שהוא מזכר ועד נקצס. ועי' נדס כ"ח ע"ב וצבורות מ"א. ומוקמא דצירוקיס פי' מ"ז (יצמות פ"ו:). (גו) סכ"ל כמז צמיוטו פי' ט"ז ח"ל אשפר דמז דצר ספורס מן הנקיבס ולכן דוגמתו צזכר והיינו יולדת שהיא נח"כ. ועיין נדס כ"ו: (צקוף סדק). (גז) צמ"ר הוצא כחן מה שנידעס צכ"י וצילקוט כזר מלפניו ועיין צעזס כ"ו. ולשון ז"ה סח שאמרנו ופירוש מוקס וממנות איני יודע אם הם רק דצרי צע"ל ע"ה. ולשון הילקוט נראה עיקר ולכן נהפסי כדצרי. (גח) ליתא צילקוט וצמ"ר. וגם זס נמנל צדצרי דצניו רמז"ס הלכות ציאת הנקדס פ"ג סל' י'. ועיין מה שהקסס סס צע"ל כסך מננס על דצרי דצניו זס מננס שכינס. ועיין לעיל דצכיס אלו נסניס כאן פעס שנית ומיוחדים הן. וצכ"ה מלרמז"ס עיין פי' ל"א ולחזן פי' ע"ז וצכ' הסיתוך פי' סק"ג מוצא צסס הנכילתא והוא סס"ז נגד הספרי. ועיין צפספי סכ"ל דק קי"ח פי' ג' וצמנלמא אשכר הו"ל סס"ח מצייר איש שלום קי"ח: פי' ז' וצפסרו של מוה"י דל"ה סכ"ל 58,0. וסס דק 65 כמז שהוא דרך מנל דצרי ר"ס למנות עשה וליח כמו שהוצא ג"כ איסע פעמים צפספי על פי' דצכיס שהוא ג"כ לרוב מנל דר"ס ע"ס. (גט) עי' צילקוט צ"ל הזכרת הנקדס. וסס מוצא צסס ר' אלעזר בן שמוע וטעמוט הוא ועיין צמ"ר ר"ס פי'

במשמע אלא המשלחים לא הצריכו. מניין אף המשלחים לא הצריכו (ס) ת"ל [ו]כן עשו בני ישראל (סא) הן מעצמן עשו לא הצריכו (סב) (שישיאון) [שעשום] משה ואהרן:

וידבר. דבר אל בני ישראל איש אשה (א). לפה שני והתורה אשר חטא עליה יתורה [(ב) על חטא] אשר חטא: עליה על החטאת כשהיא קיימת לא משגשגתה. אין (ג) במשמע שיתורה היחיד אלא על ביאת המקדש (ד) ומניין את מרבה שאר כל המצות אמ' דבר והתודו. ומניין מית[ו]ת וכריתות אמ' חטאת חטאתם כל חטאת לרבות (ה) מצוה בלא תעשה: כי יעשו לרבות מצות עשה. אין במשמע וידוי אלא (ו) ליחיד. ומניין אף לציבור (ז) ודוי אמ' דבר והתודו. (ח) יכול בזמן שהן מביאין מתודין. ומניין אף בזמן שאינן מביאין אמ' בני ישראל ויתודו. (ט) ומניין אף מיתות וכריתות אמ' חטאת חטאתם כל חטאת לרבות מצוה בלא תעשה. כי יעשו לרבות מצות עשה. (י) אין במשמע ודוי אלא (יא) בארץ. ומניין אף (יב) בגליות ודוי אמ'

ס' ט'. ועי' גם סוף הערה ח'. ולענין כתיבת בי' ל' שמעון עיין בספרי הי"ל דף קכ"ו הערה ז' והוא לשון הירושלמי אז צנוקם בית ר' או צרבי. (ס) צמ"ר לא הולכרו וכן לקמן. (סא) צילקוט אחת הן עשו ונעלמן עשו. וצמ"ר רק ונעלמן. (סב) הגהתי כפי הילקוט. וצמ"ר שעשעשום את עשה ואת אהרן. וענינו עי' בספרי צנוק צנוק. ולשון עשה מנאל ג"כ בתוספתא דפסחים פ"ח מ"ד וה' וקסדרין פ"ג מ"א ונצבת ק"י: על פסוק וצאלכס לא תעשו צכס וצנוקמות אחרים ולשון ונ"ס כ"ה. ויעשו כן צכי ישראל שלא עכזו הנשלמין. כן עשו ללמדך שלא עכזו הטעמים:

(א) כ"ה צילקוט רמז חס"א וצכס"מ להרנצ"ס עשין ע"ג וצכ' המינין ס' ספ"ד ושם מפורסם היטב וכבר הסיגו עליו מוה' נחיר איש שלום צמלחא קכ"א: ס' ח' ומוה' דל"ס כ"י צכסרו הי"ל 58d. ותחלת דברי המדרש זזה עיין צרנצ"ס הל' תשובה פ"א הל' א'. ומה שצביא המגדל עוז סס מנוכילתא נראה סהס דצרי הס"י שרובא גס צכס"מ וצכ' המינין צכס וכלחא כנוו סכרחה ונערה נ"ס של' פ' טילוח ונן הנמנה. וצכ"י כחצ כחן לפס צמקיס לפי וכן לקמן ורק צמלחא המדרש (עיין לעיל) כתיב לפי. ועיין צמ"כ (ויקרא דב' דמונה פרשה י' הל' א') שידויו על הכי והוא אליציה דר' שמעון (כמו שמוכח מיומא ז': ועיין צמ"כ פ' אחרי פרק ז' הל' ד' ופרשה ד' הל' ה' וצמקפתא דיומא פ"ד מייצ' (וצלפ' יטנים פרק ג') ודרכו של מדרש לומר לפס שצמ"ר תחת לפי שח' מוץ מרחש ספסר ע"ל. ועיין גם צכקדוה וצכ' דקדוקי הטעמים X ושם הביא וצכ"י הוא הלשון: איני נעשה צן אחר כחצתי זה המצור שלמק' על פ' (ואנו קוראים על פס). (ב) הוספתי ע"פ הילקוט וצכ"מ צנוקס המכר. ופי' צז"ר ח"ל חפילו אינו מציא קרבן לר"י להמודות על כל חטא אשר יטעל לכן גם המועותין לריבין להמודות אצל שאר הטעמין ומחודים ציגס לצין עלננס. (ג) צילקוט דפ' וויגיליאס וצכולאס רלשונה כתיב צמועסה צנוקס צממע וע"ס הוא ועוד מדע צצדפוס וויגיליאס אינו כנסין הס"י אלא מחין צמעסה. (ד) פי' צז"ר מיי סכנסס למקדס צמומאס דצכסי מיידי קדא. ונכחן סכר צילקוט עד והמודו. ומנאל צכס"מ וצכס"מ. (ה) צילקוט וצכס"מ אחת מנח לא חעסה: (ו) צילקוט אחת יחיד ואינו מדוייק כי חס"כ כחצ צעלמו לצבור. (ז) מלח ודוי ליחא צילקוט. (ח) ליחא צילקוט עד מנח עסה. ועל זה כחצ צכס"מ ח"ל ולפי צצכא מנח זז של יודוי עם סיוצ הקרבן כנוו סכחצ צכרסת ויקרא דכתיב סס והציא חת אשמו סנח יעלה צמחצס שחין הודוי לצדו מנח צפני עלננה אלא מהדצריהס (צ"ל מהדצריס) הסגריס אחר קרבנן על קו סיו לריכיס לצכר צנוכילתא שאינו כן אלא מנח צפני עלננה סיל. סכקלס היחא צכא לדרוס כן עכ"ל. וכלשון סוס הוצא צקילור קח גס צכס"מ. ועיין גס פי' ז"ר סכצכתי צעכרה צ'. (ט) וכחצ צכס"מ ח"ל. ומנין סיס צממע סוס חק מיתות וכתיבות סנח' גצי יודוי אסרן צכחרי מוח לכל חטאתס ודכרו ז"ל לרצות מנח לא חעסה. וכי יעשו דכתיב כחן לרצות מ"ע כלוור אס ציעל עסה סהיס יכול לעשות סמייצ להמודות עלניס. (י) מנאל ג"כ צמ"ר פ"ס ס' ס'. (יא) צכרץ. סהיו מוקציצין קרבנות. ז"ר. ויותר נראה ונח סכחצ צכס"מ ח"ל חע"ס שמוחדין צלל קרבן מ"מ שלא יהיה סיוצ שודוי אלא צכרץ כי סס עיקר סכפסה ושס סקרבנות ועיקר סכל צס עכ"ל. ואפסר סמומו של ז"ר היא ג"כ סיכולין להקריצ קרבנות. (יב) כ"ה צכס"מ

(יג) והתודו את עונם ואת עון אבותם (ויקרא כ"ו מ'). וכן דניאל אמר לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים מפני מה בי חטאנו לך (דניאל ט' ה'): דבר אל בני ישראל (יד) על ידי ישראל מתודים לא על ידי גוים ולא על ידי תושבים. או בני ישראל פרט לגרים. אמ' איש (טו) לרבות את הגרים. איש או אשה . . . בי יעשו (טז) לא שיחשבו לעשות ולא עשו: (יז) מכל חטאת האדם ממה שבינו לבין חבירו על הגניבות על הגזילות ועל לשון הרע: למעול אף על אשמות מתודים. יכול בומן שהן מביאין (יח) מתודין ומניין [אף] בומן שאין מביאין ת"ל למעול. (יט) יכול אשם שהודע שלו מעון חטאת. ומניין אף אשם שאין הודע שלו מעון חטאת ת"ל למעול: (כ) מעל לרבות הנשבע בשם לשקר

בס"ס וצילקוט וצנ"ר ובס"ס כחז בגלות. (יג) עיין צפסקו הקודם. (יד) עיין צילקוט ושם כתיב ישראל מתודים ואין מתודים לא ע"י וכו'. וע"י ישראל וישראל ענין אחד הוא כפי הנראה לומר וידי אלה כשחטא ישראל צן צרית צין שגולד מישראלית וצין שנתגייר לאחר שגולד אצל לא נכרים. וצנ"ר מקדים לדברי הס"ז מלת תני והיא משמעת צירושלמי לפתח מוספתא או כרייתא אמתה. ופי' צנ"ר לא ע"י נכרים שהכרי וגר מושב א"ל להסודות על קרננס (זה אינו מובן כי הנכרי אינו מציא חטאת או אשם כלל כדמוכח מת"כ ריש ד' דסוזה). וכן פי' הרד"ל (ס"י ל"ו) גרים חושבים לחלק צינס לצין גרי אמת. ולענין דרוי של ישראל פי' הרד"ל (ס"י ל"ה) מתודים ומייצים אש נשבע והרוד כאלמר צפרטה. ומה שכתב ועי' בתוספתא פ"ו דצ"ק חמור גזל וכו' (ו"ל פי' ונטי'. חמור גזל הגוי מנזל ישראל נפני חילול הסם) נראה שהיא סובר שאין להסודות אלה כשגזל את ישראל (והיינו סיודיוי צא על ידי גזל ישראל לא על ידי גזל גוי) שחשיטתה גזל הגוי צרצים יסרוץ החילול ציזתה. וכן כת' צידי נטשה וז"ל פי' שאין מציאין קרנן אשם אלא ע"י פקדון ישראל ולא ע"י פקדון עכו"ם וק"ל. ואין להקשות על פירושו ולומר שמה שכתב ע"י נכרים היינו שיכול שהכרי צעלמו להסודות כמו שכתב הנפ' הז"ר דהא אינו כיון דכבר כתב שאין סומינה צגרים. אצל רוהג בגרים (עיין חופפתא דמנחות פ"י מ"ג). ועוד דכן משמע לשון ע"י לקמן גזי סוטה ע"ש ועי' צפסקו. (טז) ומכאן עד כי יעשו חסר צילקוט דפוס וחרפתא כמו שהעיר כבר הז"ר שכתב אמתת אשם לרבות בגרים כ"ל. וסופר טעה צשווי הלשון ומסר ונאיש ועד אשם כי צדקום ליזוחרנא וצדקום וויניליאם ננלחו ציזות אלו רק ששם כתיב גוים או נכרים צנרקום גרים וכו"ס הוא וצריבו דגרים לענין סומינה מיושב מה שהקשו החומ' סוכה כ"ח: ד"ה לרבות על מנחות ל"ב. ותרלו ושונא צכל הני יש שום ריבווי דנצרינן גרים וכו'. והא הכא כיון דגרים מתודים ה"ם סומינן. ויותר נראה ריבווי דגרים לענין סומינה ממה שכתב צנ"ה צריס ויקרא (ולא ננלא צח"כ שלנו ויקרא פרשה צ') וז"ל דבר אל בני ישראל וסומן צ"י סומינן ואין הגוים סומינן ומכאן אמרו גר שהציא עולה מתקבלין מוננו אצל אינו כנכס לעזרה ואינו סומן. צ"י סומינן ואין הנשים סומכות. כ' יוקי ור' שמעון אומרים סומכות רשות . . . אדם לרבות את הגרים. ומכס להוציא את המשועדים. מה ראיית לומר כן או אדם לרבות המשועדים. ומכס להוציא את הגרים. אחר שריצה הכתוב וייעט. ת"ל אל צ"י מה צ"י מתקבלי צרית אף הגוים מתקבלי צרית ילאו המשועדים שאינן מתקבלי צרית: (טז) מלת "לא" לא ננלא צסום מתקום כ"א צכ"י ומשתתתם צפני עגמו. לא טעמו אלא שישתצו (וצילקוט וצנ"ר כתב ששתצו ועיין לקמן צפ' סוטה הערה ס"ו. ולפי זה ענין של יעשו הוא שרלו לעשות. וצנ"ר נוסף וז"ל ללמדך שמשעבי שאלם מנשצו למטוח כנוועל צנרקום. ופי' הרד"ל (ס"י ל"ט) ולריך להסודות כשפני. וכן ממשמש סיפא דעל בגינינות וכו' ועל לה"ר וכו' שכלן לענין וידיי לכפרה קאמר. (יז) כל זה ננלא צילקוט. וצנ"ר ובס"ס וצנ"ר ובס"ס עד לה"ר. ושם פי' זה היודי ריך צאמת שייצב שממס אשר צכפיו שאלם לא כן מוטצו שלא יחורה על זה וצנ"ה"ח כתב וז"ל. מכל חטאת אדם ממה שבינו לבין חבירו ועל הגניבות ועל הגזילות ועל לשון הרע כמו שהסוד לפנינו. (יח) מתודים ליחא צילקוט ועיין לעיל. (יט) ליחא צילקוט עד לנוועל (Homoioteleuton) ועי' צהערה ט"ו. (כ) צילקוט וצנ"ר ובס"ס. וכן ליחא צנ"ה"ח לנוועל מעל לרבות הנשבע בשם והתקבל. ופי' צנ"ר וז"ל. צדכר שאינו של מנוון והתקבל מצדו בשם והרד"ל כתב (ס"י מ"א) שאלו משום מונקן אין מועיל להם היודי. ועיין שצנעות כ"א. חמורה ג': (צפוק סדק). ותוספתא דנכות פ"ה ע"י. ונאוי דלא חנא הכא וניינר עיין חמורה ג': (אמר ר' יוחנן לא

חיתני

והמקלל: (כא) ואשם ואשמה לרבות כל חיבי מיתות שיתודו. יכול אף הנהרגין על פי זוממין (כב) אמי לא אמרתי אלא ואשמה הנפש ההיא: והתודו את חטאתם זה ודוי דברים והיא מצות עשה: (כג) והשיב את אשמו בראשו כשהוא בראשו מביאין עליו חומש ואשם. אין מביאין על תשלומי כפל ועל תשלומי ארבעה וחמשה חומש ואשם. ממעט אני בנגב שאינו משלם לאחר שבועה. לא אמעט בגולן (כד) שהוא משלם לאחר שבועה ת"ל והשיב את אשמו בראשו כשהוא בראשו מביאין עליו חומש ואשם. אין מביאין על תשלומי כפל ועל תשלומי ארבעה וחמשה חומש ואשם: והמישיתו יוסף עליו (כה) על החומש חומשו לא בר ממנו כדי שיהא הוא וחומשו חמשה: (כו) ונתן לאשר אשם לו למי שנגזל ממנו: (כו) ואם אין לאיש גואל

סיחגי ועינור ועוס דצדיקוים עשה ונעשה) ותום' סצעות כ"א ד"ס חו"ג. (כא) כ"ה צילקוט וצקס"ו. וצקס"ח ספר קרא לנעול ועל. ועיין צקפרי סוף קי' ז' צסס ר' נתן ועיין סקסדרין ו"ג. (כב) מלת "אמרת" ליתא כ"א צ"י. ופי' הו"ר אלא ואשמה וכו' אבל כספדעים סעידו סקר אין לו אשם וצקס"ו כתב ו"ל לטל לומר טלא יחסייז לו סודיו כסידע סאין לו סטא אבל סועד עליו סקר. וצקס"ח סטורס כלומר אפי' סטורס יודע טלא סטא סטא סטועד עליו עדות סקר סיהא סייז לסתודות על זה ת"ל ואשמה ספס לא אמרתי אלא כסיסה סס אשמה אבל לא כסידע סאין לו סטא אלא סטועד סקר עליו. וולוי יס לסוסף ספר מלת "אמרת" ואשמה ע"פ דצרי ס"ס. (כג) כ"ה צילקוט. ועיין צת"י וקרא פרסס י"ג הל' י"ג. וצמ"ר וצמ"ר וצמ"ר ד"ס ט"ז וסא צדאסו וסניסיתו יוסף עליו. ולדצ"י סר"ל (קי"ג) ס"ה סר"א זה סנאנר וס"ז ע"פ סילקוט. ואליציה דר' סנעון סנענעו אשס כסאין ונעלס צדאסו (צ"ק ס"ה). ועיין צתוספסח צ"ק פ"ח וי"ח. וכלשון סזה סנוסיף סס"ז וסיה מלות עשה סנולא ג"כ צלשון סרנצ"ס (כגון הל' זולס וסציה פ"א הל' א'). (כד) כתב סו"ר ח"ל. י"ל לסגיה ולס אנעט צטוען טענת גנצ סנעלס לספר סצועה. פי' צלמול גנצ ונעלס צלל סצועה לכן אינו ונעלס סונס אבל צטוען טענת גנצ אינו ונעלס ד' וס' לספר סצועה וק"ל סיססייז ג"כ סונס סויל וסצע עכ"ל. וס"ל לענ"ד לסגיה כי כן סירוסו. אנעט גנצ סאינו ונעלס סונס לספר סצועה אלא כססודס ונעלמו דוקס וסו ונעלס סונס ונפטר ונעלמוני. ולא אנעט אס סגולן כלל ונעלמוני כדי ספטר סונס וסס אפילו כססודס ונעלמו ת"ל וכו' וסינו לפי סג' כלן וססודו. ועיין צ"ק פ"ט ו"ז וצ"ו ס"ד וי"ח וצרסיי צ"ק ק"ס: ד"ס ונעלס. וצ"ר סקן ענמו על דצרי סת"כ וקרא ד' דסוזה פרסס י"ג. ועיין צתוספסח צ"ק פ"ז וי"א וז'. (כה) דצרי סק"ז לא נעלמו כ"א צילקוט. וס"ר קבל דצרי ספרי סקסא ג'. ועיין צ"ו כ"ד וצירוסלני סרנודס רס"ו. וצת"י וקרא ד' דסוזה סר"כ ה"ס אמור פיו ה"ד צקפרי סר"כ הל' ז' וס". וסחי כסנל קנול דר' יססיה צקפרי וצילקוט וכצרי כ' יססיה ענמו צ"ו. וסינו מלצ (ובכ"י לא צר ונעו). וצילקוט איתא לצד ונעו וסין סירוסו כנו סכתב סז"ר סלרין לסוסף סונס על סונס כי כן לא כתב סניסיתו אלא סניסיתו (צלשון יסיד). ונולס כדי כסלס סירוס סל צעל וי"ה לכן סגסס צעגול. ונח סכתב צמ"ר וסניסיתו יוסף עליו סיהל סוד וסונסו סונס סוד וס"ז כי כלל סס דצרי ס"ז וסכלן וסכלן ועוד טלא כתב דצרי ר' יססיה כלל. ופי' צנחנח כסונס דייק מלכתב וסניסיתו יוסף עליו סלספר סניסיתו עליו יסיה צין סכל סנעס סלקיס. (כו) כ"ה צמ"ר וצנדרס אגדס וליתא צילקוט. ופי' וסרז"ו סנ"ס אשס אין סירוסו קרצן אלא פי קן סגזילה. (כז) כ"ה צילקוט וליתא צמ"ר וצנדרס כתב וסס אין לסיס גולל. זה סבר סאין לו יורסס. ועיין צ"ק ק"ט: ולשון וסזירין סנולל צילקוט צנדרס ויניליסל אינו מודיק כי וסזירין סיינו לססזיר ונח ססנן לו או נח סגזל וסכלן פי' לסזר ספר יורסי סגיגלוסו. וכן פי' סז"ר על איס לרין לסזר סכרו אס יס לו צנים אבל קטן א' אסס לרין לסזר עליו עכ"ל. צידוע סאין לו גוללין (צ"ק). ולולי וססספסח סייט סונר לסשון צידוע סאין לו גוללין דקסנר סס"ס ופי' רש"י ליתנו מיד לכהיס ג"כ אינו מודיק. לזי לזו סכי נעלי קסנר צנדרס סת"כ לרצות יורסי קטן. ולכן סונר אינו כי מלתא דלל סיססח סיה דיס לקטן יורסי. ועי"ל דניירי סצצו כתב צלוס ססס ימות צנו סקטן לספר ויטחו יסו נכסיו לספר ונסיירי. וספר סכתצתי דצריס אלו עיינתי דצרי סרנצ"ס הל' זולס וסציה פ"ס ס"ז ונלסתי כסוד. אבל אס סיה סבר קטן א' אסס לרין לסזר עליו אלא סוקמו סאין לו יורסי. ופי' סכ"ו

לאיש מקורין ואין מחזורין לקמן. (בח) אין לי אלא איש מניין את מרבה אשה וירשי קמן ת"ל ואם אין לאיש גואל. ואיזה הוא האיש שאין לו גואל זה הגר שמת ואין לו יורשין למי הוא גזילו הוי אומר לכהן: (בט) האשם זה הקין: המושב זה החומש: לה' לאסרו לזרים. או יכול יהא מקודש לשם (ל) ת"ל לכהן: (לא) מלבד איל הכפורים אשר יבפר בו עליו. מיבאן אמרו משמרה שונת בכסף (לב) תוכה באיל: אשר יבפר בו עליו (לג) פרט (שיקדום) [שיקדים] איל לכסף: בו פרט לאיל (לד) שמת: עליו לרבות האיל שמת [בעליון]. ובצד השני אתה אומר עליו מכפר הוא אשמו עליו: וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל ריבה (לה) קדשים אחרים שתומין

עם דמנאן דאינו מוליד מעשינן ליה. (בח) ליחא זילקוט וצמ"ר. ונראה שהשמיעו מפני שהציאו כצר ריבוי דלחם מוסרי ולאבז גררל אישמעיתחא לכו גם ריבוי דירושין קטן. ולענין האיש שאין לו יורשין עיין בצפרי וצפסקים וצ"ל. וצמ"ר פ"ח קינן ה' וצמ"רם אגדה. (בט) נמלא צמ"ר אף כי לא נסמון עם וליחא זילקוט. ועיין צ"ק ק"י. והרמ"ל שלא ראה זילקוט מלאחר זה ולא ידע את מקורו תמה (ס' יניט) צמ"ר על לטונו והגיה שלא לנודך וז"ל. לדי יכול מקודם לחכרו לזרים ת"ל לכהן קנאו וכו' כ"ל. וגרסת הספר תמהו דאין אסור וחולין גמורים הם עכ"ל. ואמר מ"כ אדצר נגד הגאון ז"ל שנאמר שכת' בתורה האשם המוטב לך קנאו השם ונתנו לכהנים (כדאיחא צפסקי) ולא לזרים דנאמר שנתנו לכהן הוא צדשותו ואינו יולא לידי זר טרם פדאוהו כעין חרמים. ועיין ערכין כ"ח: ועיין לקמן. (ל) מלת לשם ליחא צמ"ר. (לא) כ"ה זילקוט סוף רמ"ז תש"א וצמ"ר. והרמ"ל (ס' כ') עיין לענין מנחי' דצ"ק ק"י וגמרא עם וצפסקו דצרי ר"ע שהוציאו את"כ צמ"ר. (לב) זילקוט וצמ"ר אינה זמנה ועיין פ' קרח י"ז כ"ה. (לג) זילקוט איחא שיקדים וכ"ה צמ"ר וע"פ הגהתי. וצמ"ר הלשון והסוף וכת' לדין שיקדים כסף לאיל ועינים אחד הוא וכתב צמ"רם כהונה וז"ל. דל"כ מה מועיל קרצנו והגזילה עדיין תחת ידו דוממת טבל ועלה ושרץ זידו ודייק מנחתיז אשר יבפר שיצא האיל בזמן שהוא יכול לצא לכפרה חסו אחד הסצת הכסף ועיין כל זה סוף פרק האיל עלים (צ"ק ק"ח). והרמ"ש כתב (ס' י'). חז"ל דייק מנחתיז יבפר לשון עתיד ולא כתיב אשר כפר כ"ה בצוק הגחל קננא בגמרא וצפסקי. והמ"כ גם פה עשו עלונו וכו'. (לד) כ"ה זילקוט דפוס וויניליא. וצדפוס ווארשא הגיה ע"פ הז"ר וכתב צו פרט לאיל שנתו צעלי. וצמ"ר איחא צו פרט לאיל שנת עליו. ואפשר שצעלי (צמ"ר) הוא ד"ה מנודתם הספר והנקוע. והמ"כ הביא גרסת הישנה וז"ל פ' אש נתן האיל לכהנים ונתן קודם שיקריצוהו. וקד"א שכתב ילא קמ"ל שצריך להביא אחר. וע"ז קאמר עליו לרבות איל שנתו שצריך להביא אחר ודוק ל"ל שני לנודים. ולרוב גרס צו פרט לאיל שנתו צעלי וכו' ולכן ל"ל דמקין צו פרט לאיל שנתו צעלי. עליו לרבות האיל שנתו פ' דמנולת צו מונענינא אש נתו שבעלים ומונחת עליו מרבים אש נתו האיל וצעלי קיימים שצריך להביא אחר עכ"ל. והרמ"ל (ס' י"ג) אחר שהזכיר את דברי הז"ר בזה כתב וז"ל וגרסת הספר חולי י"ל דלאו דוקא נתו אלא נספס קאמר וכדחתיבא צמ"רם דצ"ק פ"י הביא אשמו ולא הביא גזלו לא יחא מנחם צדונו עד שיביא גזלו (דקד"א) דלאחר שמיטה נתי איל מיקרי לענין זה עיין יונת מ"ט א') וישבז הקדים כסף לאיל עכ"ל. ונראה מנלל הזכיר הרמ"ל דצמ"ר ספר קלת מנחם שכתב זילקוט שהיה לו גרסא אחרת ובה נדרש מעליו. ומסרצ"ו מנכר מלת עליו שנתא מוקטע למנחם הבא וכתב עליו היה ר"ע אונגר וכו'. ואין חיי מודה לעמ"ד לפירושים האלו ובפרט אל דברי הז"ר כי הוא אינו הולך בצדק הענין וחסר פרט ולרבות צמ"רם אחר צמ"ר פנים. כי אין קומה של מנחם לונגר עד אם יצא קרצן וחסר אם לא אלא אשר יבפר צו עליו צמ"ר אשמו תהיה לו כפרה. ולכן הגהתי כצדתי אגריה. עליו לרבות שנתו צעלי. דקד"א דקרצן שנתו צעלי לא יעלו וא"כ לא תהיה לו כפרה כיון דלא נקרב האשם. קמ"ל דניחת צעלי הוי לו כפרה ועל זה אמר ר"ע וק"ל. וחולי יס לקיים גרסת הספר ולונגר דלכפרת הס"ז ג"כ תהיה לו כפרה אש נתו האיל מנאמר שהציאו ויאל ידי חובתו. וקד"א לונעט כפרתו אף שאינו לדין להביא אחר כשנתו האיל מנכח צו שאין לו כפרה אלא צמ"ל עליו לרבות אף אש נתו האיל. ופירוט קננא נראה לי. ועוד נראה קלת מדקאמר לקמן הרי מי שנתן כסף לכהן ולא הספיק להביא את האיל עד שנתו יכול יטול את הכסף ויחזור לירשי האיש האש הביא כצר האיל ונתן אין צו כל כך שאין צו כלום ודוק. (לה) נמלא זילקוט רמז תש"ז וצמ"ר פ' ה'. ולשון מ"ר

שאינן מפורשין בענין הזה. (לו) את מי אני מרבה החלה והחרמים (לי) והעורות והבבורות (לח) ופדיון הבן ופדיון פטר חמור. (לז) ומניין אתה אומ' רשאי הוא אדם ליתן את קדשיו לכהן אחר אמי אשר יקריבו לכהן לו יהיה. (מ) קל וחומר אמר רבן גמליאל לפני ר' עקיבה ומה אם הדבר שאין לי בו חלק אם תתנהו לי הרי הוא שלי. דבר שיש בו לי חלק אם תתנהו לי לא יהיה שלי. אמי לו ר' עקיבה לא אם אמרת בדבר שאין לך בו חלק אם אתנהו לך יהיה שלך שכן אין לאחר עמך בו חלק. תאמר בדבר שיש לך בו חלק אם אתנהו לך יהיה שלך שכן יש לאחר עמך בו חלק. אמי רבן גמליאל ומה אם אשה שאין לי בה חלק אם אקדשנה לי הרי היא מק' שלי זכאי בהפר נדריה ואין אחר אוסר על ידי. אמי לו ר' עקיבה לא אם אמרת באשה שאין לך בה חלק אם אקדשנה לך תהא שלך זכאי בהפר נדריה ואין אחר אוסר על ירך שכן אין לאחר עמך בה חלק. תאמר בדבר שיש לך בו חלק אם אתננו לך יהיה שלך שכן לאחר עמך (בה)

זהו צכאן לדברי כ"י שפסיתו. וזילקוט איתא צנוקס קדשים אחרים רק מלת דברים. וצנ"ר הוסיף לפרשו וכחז שם סס לכהנים ואין זהם לשם כלום כחם שאמר המושב על גול הגר. (לו) זילקוט איתא אך וכו'. וצנ"ר כתב אמתהס וכו'. ונראה דצקבלת הדברים על פס נשמתם הלשון קמא אך כי מנלל כחם פעמים צנ"ר. וכחז מהרז"ו וז"ל יש לתמוה איזה קדשים היא מרצה שיהיו לכהן ולא לה' ומיך דהיינו הסלה וכו'. ונאי דכחז לעיל קנאו השם ויחמו לכהנים שייך גם לכאן. ולענין חלה עיין צרס"י וצנ"רן פ' שלח לך (ט"ו כ'). ועיין צפסרי סס. ואיתא צנ"ר שם חתנו לה' חתונה אם נותן חתם חלה לכהן ומעלה אני עליך כאלו חתמה לה' שכתב לה'. ובספ"י ס' שפ"ה כתיב חתנו לה' כלומר חן לכהן מתנה. ועיין מעילה ט"ו: ועיין כל הכך צני צחוספתא דחלה פ"ב מ"ח ומ"ט וצ"ק ק"י: וירוש' חלה ס' ז'. ופרעיים מרצי ג"כ מכלל קדש. ועיין צח"כ צחקתי פרק י"ב ולקטן כתב סתם חרונים לכהנים שכתב כל חרם צישראל לך יהיה. ולפי שדרך הודעת זהו כדברי ר' שונעון תקשה עכסרי (פ' קמס סוף פסקא קי"ז) דכחז ר"ש חונך סתם חרונים לשונים. אך צפס"ז איתא ר' ישמעאל חונך סתם חרונים לשם שנה' וכו'. ועיין צחוספתא חלה פ"ד מ"ט. (לו) זילקוט דפ' שנים כתיב והעולות. וערות הוא וכבר הגיה דפוס ווארשא והעורות וכן איתא צנ"ר וצ"י. ולענין עורות פ' צנ"ר של קרבן צמטה. וגם הו"ר פי' את לשון הילקוט וכחז ועולות פי' עור העולה. ועיין זבחים ק"ג: וצ"ק ק"י: ולא חתנו העורות וצמטה בעלת מוס (צ"ק ק"י). ועמטאות הכשרות שאין בהן הפסע. ועל קדשים קלים יהיו לזרים. ועיין חולין קל"ג: ורש"י סס ד"ה ועורות קדשים. וסא דחמו העורות לכל כהן ולא לאנשי אותו ומשמר שהיתה שבתו היינו לאחר שחקינו כדומה צחוספתא דזבחים פי"א וט"ז וצמטות פי"ג וט"י ופסקים פי"ז. ובחולין קל"ד. (צרכ"ב דף) וצחוספתא חלה פ"ב מ"ב וי"ח ועיין לקטן פ' קמס (ט"י ט'). ולענין צבורות פי' צנ"ר צבור צמטה טרחה נאכל לכהנים ולא צא מונו לשם חלה מתן דונים ע"ג מוצח. ועל זה כתב הרד"ל (פי' כ"ז) וליחא דהא כהן שאין זהם לה' כלום קאמר חלה צבור צבל מוס קאמר שניתן לכהנים כולו וכן כתב הרש"ס (פי' י"ב) ל"ד צמטות דהרי כתוב סדר הוא אך צבור שור וכו' את דונם כו' ואת חלבם חקטיר (צנ"ר י"ח). ול"ג שכוונת הודעת על צבורות צעלי מוויץ עיין צבורות ריש דף מ"ח עכ"ל. ולא נלע"ד כ"כ לדקוח את דברי הנו"כ שאפשר שמה שכתב שאין לשם כלום היינו מונה שחלל לכהנים מה שא"כ צדס לעולם. ועוד למה ליה לנדרם לשחוק מלחזיר אם צעלי מוויץ הם חס לכו. ועיין צמקומות סל"ג. וסא דלח מתא ציבורים וכו' אע"פ שאין זהם לשם כלום מנני שאין כיתני חלה לאנשי משמר ולא לכל כהן או כהן אחד כדאיתא לקטן. ועיין צנ"ר ס' ה' ציבורים פ"ג ס"א וצנ"ר. וצ"י כי תשא (כו"ג) כתב חז"ל וטעם אל הכהן אשר יהיה ציננים הסס אל הכהן אשר יהיה סס ציננים הסס כי הם נחונים לאנשי משמר ככל הקצרות ולא שיוך עמו כהן מעייר להקריב צבורי. ועיין צנ"ר צבורים דומתא סס דהיא ועיין צפסרי כאן סוף פסקו ס'. (לח) זילקוט איתא גרסא נהפוכה ופדיון הבן ופדיון פטר חמור. (לז) איתא זילקוט וצנ"ר. חס עיקר כמו שכתבתי בהערה ל"ז ובפרט תראה דברי רצנ"ר לה' כי תצא והוא טווח הנאה לבעלים כמו שכתבתי. (מ) עיין כעין נאמר זה נדרים ע"ד וע"ה. ירושל' ע"ב א' וחוספתא פ"ו מ"ח וצ"ק ק"ט: ואין להקריב. ונאמרים כאלו צין ר"ע לרבן גמליאל מנללו כחם פעמים צחוספתא

[בן] חלק. אמ' איש אשר יתן לכהן לו יהיה: (מא) ואיש את קדשיו לו יהיו קדשי ישראל לישראל. (מב) ומעשר כספו ומעשר בהמתו ושלמיו. קדשי כהן לכהן. (מג) המאתו ואשמו ומעשרו ובכוריו: (מד) איש אשר יתן לכהן לו יהיה לפה שאמרת משמרה שזכת בכסף תוכה באיל הרי מי שנתן כסף לכהן לא הספיק להביא את האיל עד שמת האיש יכול יטול הכסף מכהן ויחזיר ליורשי האיש אמ' איש אשר יתן לכהן לו יהיה. אמר ר' אלעזר בירי' שמעון זו היתה משנת ר' עקיבה עד שלא בא מופרין משבא מופרין אמ' (מה) מה לי (בן) [בין] יהויריב נוטל [את] הכסף (ובן) [ובין] ידעיה נוטל את הכסף הרי מי שנתן כסף ליהויריב לא הספיק להביא את האיל עד שנכנסה ידעיה יכול יטול [הכסף] מיהויריב ויחזיר לידעיה אמ' איש אשר יתן לכהן לו יהיה: (מו) איש אשר יתן (מה) מתנת איש מתנה אין מתנת קמן מתנה. אין לו אלא מתנת איש. ומניין את מרבה מתנת אשה ויורשי קמן אמ' אשר יתן לכהן לו יהיה:

דבר אל בני ישראל על ידי ישראל מקנין אין מקנין (א) לא על ידי גוים

בחוסיא כהן דמאי פ"ה נכ"ד ונכדים פ"ו ג"ה. (מא) צילקוט רמז תש"ד. וצמ"ר סי' ז'. ופי' מהרז"ו ח"ל קדשים שישראל אוכלים היינו כל אלו שמוצא אע"פ שהספיק ונקריב הס לישראל לאכול וטומא הנאה הם הנחנות שלו חסו לו יהיה. (מב) צילקוט דפוס ווינליאה חתא כמו צכ"י וצנאוס מלת ושלמיו כח' ושלמיו ונ"ל ושלמיו. ודפוס ווארשא כח' ונעשר צנאוס ונעשר כפמים ושלמים ופי' ה"ז דק"ל סגריך ליתן ונעשר נדיות כספו. ושלמים כ"ל. ונעשרות פי' תרומת ונעשר עכ"ל. וצמ"ר כתב ונעשר כספו ונעשר צנאוס ושלמים ונעטע רצעי וחודס ופסקו. ונ"ל שנתעצרו לצמ"ר דצרי ספרי (ר"ס פסקא ו') עם דצ"י ס"ז צבאן. ופי' צמ"ר ונעשר כספו (היינו) ונעשר שני שפדו צכסף ונוליתו לירושלים לאכלו סס. (מג) צילקוט חתא חטאות ואשמות ונעשרות וצבורות. ופי' ה"ז ונעשרות פי' תרומת ונעשר. וצמ"ר כתב צכ"י וצנאוס וצבוריו כתב וצבורו. ופי' מהרז"ו קדשי כהנים מה שאין ישראל רשאי לאכול כ"א הכהנים. (מד) כ"ה צמ"ר וליחא צילקוט. והרד"ל טלח סגריס את נקורו צעצור טלח נטלא צילקוט רלח להגיס ולהספוק את הגרסא (סי' ס"ג) וא"ל. ונראה דעלה לדעתו כן מדתסר צמ"ר צפוק הנאמר על דצ"ר ר"ע פסוק לר"ה. וזה אינו אלא ט"ס כי נאמר שכתב מלת חנור וטא כנ"ל צנאוס ח"ל לר"ך להביא קרא חו נאמר אחר ששייך אדלעיל ויניח ולכן י"ל דפסוק איש אשר יתן וגו' יש מלת חנור ואח"כ לר"ך לכפול הקרא איש אשר יתן לכהן לו יהיה או למלכו כדי שיהיה ג"כ ד"ה לדרוס נחמה איש נחמה ודוק. וצמ"ר כתב הרי שנתן כסף. והסוף צמ"ר ה"א על הידיעה. ועיין על נאמר ראצ"ש מה שכתבתי בנספרי סי' ד' ק' ל"א ועיין צנעסס ד"ק ק"י. ובחוספמא סס פי' נח"י וצנעצ"ס ה"ל גולה פי"ח ה"ל י"א. (מה) סי' צמ"ר דפטיטא שאין היורשין נעצבין לענאן. (מו) פי' צמ"ר שהכסף יגרור אחר ניי שנקריב האיל אזל לגבי יורשין אין לוונר כך ספרי נקריצין ח"ל צצביל אציהס דלעיל. ונראה דענין צ' פירושים דהעבר זו ודלקמן שייכים אל תמלת הנאמר דמיידי צמיתת שאיט מה שא"כ דצצרי ר"ע. (מז) צמ"ר איחא ויתן. (מח) כ"ה צילקוט וצמ"ר הוסוף וכתב חנרת נחמה איש וכו'. והרד"ל (סי' ס"ג) מוסק מלת חנרת ע"פ הילקוט. ועיין הערה כ"ז. וצילקוט מציא דרשא זו מוס"ז לפי טלח נטלא כאן ריציז דלפס צכפרי וואצ דידס מיימי גס יורשי קטן. וא"ל להגיס כמו שכתב הרד"ל (סי' ס"ד) אפיטרוספי קטן ע"פ גיטין י"צ אחר הוצא סס נחוספמא כמו שכתבתי. ועיין חוספמא דתרומות ח' וי"י. וגם צנעצ"ס ה"ל נחלות פי"א ה"ט וצנעצ"ס הכאצ"ד וצמ"ו. ועיין צצ"ר וצפסד ימק ערך קטן צן פי' או פי' וצירושלמי ונעשר סני פי' (כ"ה ח') מציאו צסס חנעיס. ולענין נחמה קטן עיין גס מה שדרס צירושלמי ונעשר סני פי' ה"ר (י"ה ח').

(א) עיין צילקוט רמז תש"ו וצמ"ר פי' ס"ב כ"ח. וצילקוט ליחא לא ע"י גוים אזל נטלא צמ"ר. ופי' ה"ז ח"ל צצביל גר חוטב אין נקניס שאין נשקין לאשמו אזל ישראל נקנא לאשמו טלח חתרי (ל"ל חסתר) עם גר חוטב ואפילו עם נכרי כדאיחא צבוסה (ד' ק"ו) עכ"ל. ולא ידע שצנעצ"ס צפ"ו ח"ך גוים. וכן פי' הרד"ל (סי' קל"ג) שאין סעכ"ס וגר חוטב נוקלין לצנעצ"ס אזל ישראל נקנא ע"י ודלאיחא צבוסה כ"ו צ' ולטונו לל נראה לי מדויק ע"פ

ולא על ידי תושבים. או בני ישראל פרט לגרים. אמר (ב) איש [לרבות את הגרים: (ג) כי תשטה אשתו [אשתו ואשת אחיו שסמט מאחיו לאחר מיתת אחיו שיקנא להם בעשה. ומנין בלא תעשה אמרת וידבר ה' אל משה לאמר. ועדיין] אין במשמע אלא אשתו הנשואה לו. מניין את מרבה ארוסתו ויבמתו וכל שהיא לו משום אישות. אמרת לאמר ואמרת אליהם: (ד) לפה שני והביא האיש את אשתו אל הכהן האיש משקה ואין בית דין משקין. או האיש מקנא ואין בית דין מקנין אמר [אל בני] ישראל וקנא לרבות בית דין שיקנו. (ה) מיכן אמרו אלו שבית דין מקנין להן. מי שנתחרש בעלה או נשתטה או שהיה במדינה אחרת או שהיה חבוש בבית האסורים לא להשקותה אמרו אלא לפסלה מכתובתה: (ו) האיש וקנא לרבות שכיניו שיקנא לו: (ז) [איש איש]

ע"ס. ועיין גם צמיושי ספ"ט (ס"י ת"ג) וכן נמשע לטקון ע"י היינו ספס יגרמו שיקנאו את אשתו ועיין לקמן וצמ"כ לעיל מנייה דכתב דהאיש מקנא וצ"ד יקנאו פי' ספס צעלמס יחסרו צאמס שהיא נעמאח צסחיתמס וק"ל. וכן אימח צסוטמס כ"ו: וצדמ' ימניס טל הילקוט לא קסנו כלן סק"ז ולכן אינו מציאו הרד"ל סה"ל צעקציו אצל צדמוס ווארשא צכר קסנו סק"ז. (ב) צילקוט דמוס ווארשא וצמ"ר הוצא כלן צ' פעמיס איס מקנא. ועמס חענין צמ"ר כי לא לריק סרסצמי את דצרי לדצר אודות לטון אמרת (צמק' ת"ל). כי יען אשר לא ידעו את טיבו וצטו סוספריס את הלטון. וכתצו כלן צמ"ר אצר רצ איס איס לצבות את הגריס. ולא תקפס רק על סוצרת אמורא צמדכס אלא חף גרמת סאל דמוסיס טל מ"ר דגכסי כמו ססגייס צמ"כ אמר רבי (ח"ר) עעומ היא ועלמס צדיס לפי שהיס כמזב אמר' וסס לא סערו הלטון וכתצו צמטך הזמן אמר ר' צמטי תיצות כמו סנמאל ג"כ לקמן צכ"י. עיין סערה ס"ו ופי' סגראס ל"ל אמרת. ועיין צסוטמס כ"ו. ולקמן סערה ג'. (ג) את סמאלצר סיס מולמי צילקוט וסס אינו קסנון חף לא צדמוס ווארשא ולכן סלגמיו פס צלסונו צהיקך סלי מרצוב לפי סגראס שהו סוס"ו וולטון אמרת ועדכשא דלאצמר וכו'. ועיין לקמן סערה י"ט. ועוד אמר כי סוספמי לדכשא מול אשמו כדי ללרף לטון הילקוט. והצ"ר פי' אשח אמיו היינו סוונרת יצס. ואין יכול לעמוד צפירשו כי אס"כ מוכר ג"כ יצמחו ועוד שהו צעלמו מפרס וכל שהיא לו נעוס אשות כגון סוונרת יצס. לכן כלע"ד לוונר דאשח אמיו סקטת לאמר מיתח אמיו היינו טלא ססהס עוד ג' מדסיס כמו סכתב צפ"ד דיצמות מ"י ואיסי זקוקס ליצס כ"כ סעוד ניזונית וטל צעלס סמח. והיינו דקאמר לאמר מיתח אמיו ולכן איסי נקדחת עוד יצמחו או סוונרת יצס כמו אס"כ. וכל שהיא לו נעוס אשות היינו אע"ס סכשן צאיסור כגון אלמנה לכ"ג וכו' כדאימח צמ"ר וק"ל. ואפרס סנה סכתב צמ"ר ריט סי' כ"ט הו סוס"ו מעורצ עם דצרי סספרי וס"ס. ואלו דצרי איס וגי' אין צעסעע אלא אשמו סכשוה לקיטוי (ובצ"י כתב לו צמקוס לקיטוי) וננין את מרצס ארוסתו וסוונרת יצס שהיא מקנא לס להסקותן כסינשאו ולקנאות כל סנסיס שיט צהן הוסי כגון אלמנה וכו'. ונראס סעד מולת יצס הו סוס"ו והסוקף הו לפרשו וללרשו עם דצרי סספרי ואולי גם זה סוקף מצמ"ר ואין דצרי ספרי עלמן. וכבר כתב הרד"ל (ס"י ק"ג) ססקר כלן צמ"ר סדכסה. ועיין סוטס כ"ד ח' וצייוטלי עם וצמוספ' פ"ס מ"ד. וסס דרשו כמו שהו צכ"י. אצל לא ניחא ונה סכתב הרד"ל סהילקוט מיימי לס אקרא דאשח סחח אשה וכו' כי צכ"י מיימי דכשא זו כלן ולקמן ונה שהוצא סס צילקוט. ועיין עוד פירוס ומרצ"ו סכתב אין צעסעע אלא אשמו כי לטון כי סקטת אשמו אינו מורה רק על אשמו סכשוה ועיין סוטס דק כ"ס ח' צצריימח. ולטון אין צעסעע אלא אשמו יוכיסי כי הו סוס"ו. ונה סכתב אס"כ צמ"ר דבר אל צ"י ואונרת אליס לפי סנא' וסציאו וכו' כלענ"ד כי עעומ סמדסיס נפל צזה כי היא היא ראויס לדכסה דלעיל מנייה ומכר רק מולת ת"ל. ועיין צס"ס סס. ומלפי מחסיל דיצור מדס. ואולי סיה כת' כמו שהו צכ"י אמרת לאמר ואונרת וכו' והמדסיס לא ידע לטון אמרת צמקוס ת"ל וכתב לטון סס"ס וסכת מולת אמרת וצייוט' כתב (פ"ד י"ט ד') וקנא את אשמו אפילו מקנא אשמו. (ד) אימח ג"כ צמ"ר. וצמקוס אמר' (שהו אמרת) כתב אמר. ולימח צילקוט. (ה) לימח צמ"ר וצילקוט. ועיין צעסעע סוטס כ"ד וסס מסר או שהיס צמדינה אחרת ונמלא צצריימח סס דק כ"ז וצמ"ר ס"ל סוטס פי"א היי וצס"ס ס"י סס"ס. ונראס סססמיק מולטון הרצ"ס ואינו מולא צירוש' פ"ד ה"ו. (ו) לא מולא צמוס מקוס. ואולי עעונו ססיסי מחרס צכל יום ויסי את מוצרו טלא יסכצ עם אשמו כמו סכתב לקמן וצמ"ר ס"ד ס"ל מ' לענין קיטוי נסיס. (ז) כ"ה צילקוט וע"ס סוספמי איס איס. ועיין פ"ד מ"א

כי תשמה אשתו אסורה אין קרובותיה אוסרות אותה. (ח) והלא תאמר וכי דין הוא הואיל והוא אוסר עליה והיא אוסרת עליו. מה לימר באיסור שהוא אוסר עליה. אם בא עליה (ט) אחד מכל האסורים לה נאסרה עליו מיד. יכול אף באיסור שהיא אוסרת עליו אם בא על אחת מכל (הי) האסורות לו תאסר אשתו ולא תהא מותרת לו ת"ל אשתו אשתו אסורה עליו אין קרובותיה אוסרות אותה. (י) ממעט אני בקרובותיה ולא אמעט באמה ואחותה ת"ל אשתה אשתו אסורה עליו אין קרובותיה אוסרות אותה: (יא) ומעלה בו (שינת) [שנינו] בו אין לי אלא בו ומניין את מרבה שאר כל בני אדם ת"ל ומעלה בו מעל: (יב) ושכב איש על ידי איש הוא מקנא אינו מקנא לא על ידי קטן ולא על ידי בהמה: (יג) אותה זו שהתרו בה: (יד) שכבת זרע פרט לשקנא לה על דרך איברים: (טו) ונעלם מעיני אישה אין לי אלא מאישה ומניין אני מרבה שאר כל בני אדם ת"ל ונעלם מעיני. (טז) ד"א ונעלם מעיני אישה פרט לסומא: ונסתרה והיא

דיצנות וצננות"ם ה' יצום פ"א סי"ג ו"ד. ופי' זו"ר והוא אוסר עליה שאסורה לינשא לאסר והיא אוסרת עליו שאסור לינשא קרובותיה האסורות כגון אחותה. וצ"י חלק מלת קרובותיה לטנים וכתב קרוב צנורה אחת והוא"ם צנניה שקנאה הכי"י. (ח) צילקוט גרם והלך דין הוא. (ט) צילקוט ליחא חס צל עליה חסר וכו'. ואעפ"כ גרם לקמן צאטס חס צל על אחת מכל האסורות. (י) ליחא צילקוט. ופי' יכול שלא יחא מותר שלא צקרוצותיה הכמוקות חבל לא צאחוסה וצאננה ח"ל וכו'. (יא) עיין צילקוט וע"ס בהמתי סינינו. ופי' זו"ר שאך כל בני אדם שנוודות הכתים מוננה לנועול צבעליהם עכ"ל. ואפשר שזענלה צשאך כל צ"א לפי שאסורה לסינשא עוד וגם חיינה יכולה לסינשא כלל חס ותהה צניפילת ירך. (יב) צילקוט וצנ"ר סי' י' ליחא ויקנא אחת ע"י צננה. ומסר כפי הכרחו שיעוט דקטן שצנניחו אח"כ צב"י כ"ט ומספרי. וגם ייעוט דקטן שהוצא צילקוט חסר ויעוט דצננה ליטו ועס"ז חף שלא כקמן עקור חסר חלף מלחוסה והוא ומספרי. וכבר העיר צום מו"ר ומו"ר דוד צני האשפנאן כ"י. ועיין צסקנדה. ופי' ונחז"ו ח"ל שאס קינא לה שלא תסתר עם הצננה חיינה נאסרת וחיינה (צ"ל וחיינה) ומסקה אחת ועיין כל זה צספרי כאן עכ"ל. ועיין צצננות"ם ה' קוטה פ"א ח"ו. וצקוטס כ"ו: וצחוס' עס ועס כקמן. ועיין תוספתא פ"ה דקוטס מ"ו וירוש' פ"ד מ"ה וצילנדנו דפוס פ"ס דלדר שנת חמ"ב"ס לפ"ק דף ס"א צ' ורש"י קוטס כ"ו ועס כתב להויליח חס הקטן ולמי שחינו חיס ופי' ר"ע מצננורה קוטס פ"ד מ"ד לנועוטי צננה ועיין צתפארת ישכאל על משניות עס. וקמן דלייני ציה כחן הוא עד ט' טנים עיין דלה מ"ה וכן הוא לקמן הערה כ"ט. וכו"ה לענין חיללה צננות ל"ו וכו'. וצח"כ פ' מנורע ט' צזים פקק ו' ח"א. וירוש' קוטס סוף פ"ד דף י"ב ד' ועיין צצננורה קוטס צמוקס ה"ל וצפירות הצננות להצננות"ם פ"ד. (יג) ג"ר צנ"ר עס ופי' צנ"כ חבל חיינה נאסרת על צעלה צצכיצת אחוסה או חונה כדצעי למילך צק"ו ציצנות פ' ארוכה (צ"ל חאסס רצה) וצספרי לקמן צפרעס זו וחתי אחוסה לדמות הק"י עכ"ל. ושלא לנרוך הגיה הרד"ל (סי' כ"ח) שכתב זו שקינא לה היח שנתפארת חבל קינא לאשמו א' וצספרי חשמו השנייה לא. כן י"ל לגרסה הספרי וקרוב יותר שצ"ל כדליחא צספרי כאן ולא חס הערוה ע"ס פירושו עכ"ל הרד"ל. ונלענ"ד צשמוטיה כאן להרצ הג' השספתה כי אין זה כ"א פירוש שהוצא צראוסנה צגליון ואין לשנות גרסתנו. ויפס פירסה צצנ"כ. ונגד צכרת הרד"ל כתב הרש"ס צפירושיו (סי' י"ד) ח"ל ענ"כ חונת שצננרה ח חאסס רצה ג"ה א' (צצנ"כ ט"ס פ' ארוכה) דריס הכי. חבל הנודעס נראה דדריס דוקא חס קנא לה מנקודס הוא דנאסרת חבל צלא קינוי חיינה נאסרת צצחירה גרילא. וגם ונחז"ו מורה על פי' ע"כ. (יד) כ"ה ג"כ צנ"ר וצננה"ם נוולא ח"ל שכתב זרע פרט לשקנא לה דרך חייניס. והוא חיינא דרצא קוטס כ"ו: יצנות נ"ס: וצנ"ר נקטך על דצרי הש"ס לקמן. וצפ"י ונחז"ו ליחא ח"ל שאס קינא שלא תספרי (צ"ל חסתר) עם פלוני שישחוק עונה צכנאח חייניס צלא צצכיצה חיינה נוספת. ועי' צצננות"ם פ"ג ה' כ"ד וצנ"ל ד"ה ורליתי. (טז) ליחא צנ"ר וצילקוט עד מלת זרע. (מז) וכו"ה צננה"ם צז"ל ונעלם מועיני חייסה פרט לאסת קוונא. דרעה זו היא מוס"ז ואין לדחותה מפני שנוולא ג"כ צספרי כי עס כתב מלת להויליח צמוקס פרט. וכן נוולא כאן לשון פרט צמדעס נחמונא (סו"ל מוס' סלונה צצצער ולא חס לשנינו וזע ע"ס) וגם צירות"ם דף י"ח סוף פ"ג כח' ונעלם מועיני חייסה פרט לקוונא שאין לו עיניס. וכן דרש מועיני חזקיס (דצכ"ס כ"ה

נשמאה אינו יוקע כמה אמ' שכבת זרע (יז) כרי שכבת זרע: (יח) ועד שהיה כשר להועיד. ומניין אף עד שאינו כשר להועיד ת"ל (יט) עד (עד) [ועד]. מיכן אמרו (כ) אמ' עד אחד אני ראיתיה שנישמאת לא היתה שותה ולא עוד אלא אפלו עבד אפלו שפחה הרי אלו נאמנין לפסלה מכתובתה ואינו שותה ותאמר על בעלה לעולם: (כא) והיא לא נתפשה פרט לאנוסה. הא אם תפושה היא אינה שותה. ואם טמאה היא אינה שותה. ואם באו לה עדים שהיא טמאה אינה שותה: (כב) ועבר עליו רוח קנאה אין אדם מקנא לאשתו אלא אם כן נכנסה בו רוח טהרה: (כג) וקנא את אשתו חובה. (כד) מיכן אמרו מצות חכמים על בני ישראל לקנות (לגשותיהם) [לנשיהם]: (כה) והיא נשמאה ר' עקיבה אומר מה ת"ל נשמאה שלשה פעמים אלא טמאה לבעל. טמאה לבעול. ושמאה לתרומה: (כו) והביא האיש את אשתו אל הכהן (זה הוא שאמרנו) האיש משקה

כ"ה ט' צירות' יצמות פייצ (י"ז ל') ועיין גם בצצלי טס ק"א ע"א. וזוה יט לעיין צדצרי מו"ר מה"ר דוד לני הסמנאן כ"י שכתב הדבר ידוע כי ס"ז צכלל וכלל היו צו כמה דברים שנמלכו גם בספרי אזל אין לוונר כן צמח"כ כי צמ"ר מציא פעמיים דברים שאינן אלא מפ"ז כפי לשונם ופעמיים מוליא דברים ומספרי ועיין ג"כ לקמן הערה ע"א וע"ב ועיין בהקדמה. (יז) עיין סוטה ד': ירוש' טס ט"ז ג' ותוספתא פ"א ע"ב. (יח) נמלא ג"כ צמ"ר וטס כחצ צמקוס להועיד להעיד כראוי. וטס הוסיף לפרש וכחצ ומנין אף עד שאינו כשר להעיד אט אומר נעמאת אינה שותה. ומ"כ פי' היה יכול לכתוב עד וכחצ ועד לרבות אף מי שאינו כרוי להעיד. והדל"ל (ס"י כ"ז) מורה על הירוש' פ"ו דסוטה הל' ז' (סוף דף ב') ועיין גם סוטה ל"א: וזכרים תוספתא דסוטה. וגם מהר"ז כתב שהו"ו צל להוסיף ולרבות אפילו שאינו כשר עכ"ל. זה מומס הדעת על ס"ז. (יט) הגהתי ע"פ הלשון צמ"ר. (כ) עיין משנה ז' פ"ו דסוטה וטס לא נאמר כ"א עד ונכנסה. ואפשר שהיה הסופר מצמ"ר לפירוט. (כא) זה לימא צמ"ר וצילקוט. ועיין דרש' זו צמחצות כ"א: וטס נקמן. ועיין גם כאן בספרי שכתב להוליא את האנוסה ולפינו כתב פרט ועי' במדרש אגדה ולקמן (ובהערה ל"ז) ובהקדמה. ורמז"ס נקט לשון ס"ז (סוף פ"ג). והדברים נהגתים צעניול אפשר טס לפירוט. ועיין לקמן הערה כ"ה. (כב) כ"ה צמ"ר ח"ל ועבר עליו רוח קנאה. אין אדם מוקנא לאשתו אלא אם כן נכנסה בו רוח טהרה. ועיין סוטה ג' צסס תנא דצרי רי"ש וכ"כ רמז"ס פ"ד ה"ח. וקאמר ס"ס (וכן הוצא צמ"ר ס' ל"ג) שאם אשה אומר רוח טומאה וכי רשות יש לו לאדם או מוצה להכניס רוח טומאה צעלמו. ולולא תסתמינא הייתי אומר דאף למכלל לאו שאי אפשר לקינאי רשות או מוצה צרות טומאה שומע שהיא רוח טהרה עכ"ס הוא צאפשרות של אדם להכניס צמפשו רוח הטומאה צרותו כמה שנא' ולא תחבור וכו' וז"כ צומר יש לדקדק ולנוול רוח טהרה צקינאי אי אומריין מוצה כר"ע דנהיכא ילא דבר הולך שיקנא אט יכנס צו רוח טומאה. ועיין לקמן וצפירות המטניות לרמז"ס ריש ע"ס סוטה. (כג) אליציה דר' עקיבא וכן דרך ס"ז לילך צעקצותיו ועיין בהקדמה. ובספרי איסליו צה רי"ש ור' אליעזר צין ר"א ור' יהושע. ועיין צפי' המטניות ועיין סוף פ' סוטה בספרי ס' כ"א. וצמ"ר (ס"י י"ב) וסוטה ג' איתא מלוגמא צין ר"ע ורי"ש וצירות' וצמ"ר (ס' ל') וצפ"ס צין ר"א ור' יהושע ועי' צפי' המטניות לרמז"ס ריש ע"ס סוטה. (כד) נאומר זה לא נמלא כ"א רמז"ס פ"ד ה"ח. ועליו הקשה הב"מ מנא ליה להרצ דקינאי מלות חכמים היא והא קרא כתיב. לכן אומר ח"י דבאמת כן היא ומלות דאורייתא לייף ליה מוקנא את אשתו זו מוצה והיא צעדים וקצתים ואח"כ קאמר הזהירו חכמים שכל איש ואיש מישראל יהיה מנחה את אשתו צינו לצניע שלא תסתר ותלך צדק לעשות וק"ל. ובגמרא רמז"ס הגהתי לנשיהם. (כה) עיין גם בספרי שלא הציא אלא דצרי ר' עקיבא (אזל צקוטה כ"ח. מיימיהו לכו כי הכא וכן צפ"ס) וכ"ה צמ"ר ח"ל והיא נעמאה כחוצה שלשה פעמים. טומאה לצעול. טומאה לצועלי. טומאה לתרומה. ואח"כ היכא כתיבי ג' פעמים צפ' סוטה הא לכצרת צמ"ר שונא גם את לא נעמאה צמחן הארצב תמלא ה' פעמים את אשה מונה גם לא נעמאה צקוק הפרצה. וי"ל דכתיבי סוטה כ"ח (ד"ה שלשה פעמים) וקנא את אשתו והיא נעמאה. והיתה אט נעמאה תחת אישה ונעמאה עכ"ל. ולא מנא ג"כ והיא נעמאה צפקוק י"ג. דכל זמן שלא היו מתרין אותה לא שייך לוונר שמהיה עוזבת את מקוניה ותסא לפרוענות. ולשון לא נעמאה לא שייך לכאן כלל. (כו) כ"ה צמ"ר וטס מוצא ג"כ (ס"י ל"א) טסס שנית אף שצבר הווצר (ס"י כ"ט). ואדצריו דלעיל קאי לשון ס"י שכתב זה הוא

מזכיר עונה ועון אבותיה שנידלו אותה: (לג) והקריב אותה הכהן אינה באה בתוך הרגל: (לד) והעמידה לפני ה' יפנה עליה את העזרה: (לה) ולקח הכהן מים קדושים מקודשין מן הכיור (לו) (ושיעורן חצי לוג): בכלי הרש [לז] ולא בשאר כלים אי חרס יכול בשבר של חרס ת"ל בכלי הרש]. הא מה הדבר בקערה של הרש חרשה. נאמר כאן בכלי הרש ונאמר במצורע אל כלי הרש על מים חיים. מה מים שלא נעשה בהן מלאכה אף כלי שלא נעשה בו מלאכה: (לח) ומן העפר אשר יה"ה בקרקע המשכן יהא לו מקום מתוקן שם. מניין אתה אומ' אם אין שם עפר מתקן שם ת"ל יקה הכהן. (לט) דוסתאי בן יהודה אומר יקה הכהן ולא ור: (מ) (ד"א אשר יהיה בקרקע המשכן [לא] יחפור בקורדום בהיכל ויוציא עפר ואם חפר והוציא כשר): ונתן אל המים כדי שייראה. (מא) (עפר שוטשה כדי שייראה. אפר פרה כדי שייראה. רק

סוף ס"א דקוטס וירוש' פי"ג ס"ד (י"ח ד) וקאי על זכות חולה. ועיין גם צמ"כ ס' י"ג וכתב מהרז"ו וז"ל שהי"ל מוכרת עון ע"כ דורש שחייבת זכרון סתם הוא למוצה ובספרי כאן מואריך צה. (לב) כ"ה זילקוט חס"ז וצמ"ר י"ג וכתב צמ"ר וז"ל ח"ל לסקרינה שחללים צהא לעזרה חע"ג דנשים סטורות מוחלים מ"ג כשצאה לירושלים היא מוקיימת נולת רחיה כמו שנקיימת כל מ"ע שהזמן גרמא. וצמ"כ כתב מלכתיו אותה לצדה וצמ"ר דנים הנשים וכן הוא בספרי (ונראה דקאי דלרשח דהעמידה שלא יעמוד עמה לא עזבים ולא שפחותיה וכו' ותימה טעמא מואי) ותמה עליו הרד"ל (ס' מ"ח) וכתב דלרצה היל דרשין לרשותם וכל הנשים מיינין דלחילא קוטס ס' ז'. ובחומשא וירוש' ס"ק דתיק חניא עושין לרבי דברים צמועד ונשקין את הסוטות. וכתבו הרמב"ם פ"ז מהל"י י"ט ה"א (וע' רפ"ד מהל"י סוטה). ונראה פירושו שח"ל להסקותה עד הרגל כדמתן צנצ"א השקר צמ"הדרין פ"ט ח' צנצ"ל לפרסמו דקד"א צנצ"ל ונאסרו וכו' ראוי להסתותם לרגל קמ"ל מלכתיו והקריב אותה שראוי לקרב ולזוז משפטם ולא להסתותם עכ"ל. ומהרז"ו כתב וז"ל יקריב סמחה הוא צענמה צזמן שצנצ"א את אשתו אל הכהן והכסן מוחיב להקריב מיד עכ"ל. ונחמס קרא הרד"ל חגר על המ"כ דמאי דמתן ונשקין את הסוטות צמועד היינו שאין איסור דצדק נשום שלום בית. וגם בקוטה ס' ז' לא כתב ששנים מוחיבות לעלות לירושלם ולרמות את הסוטה אלא הנהו דמלחין שם ועוד דצנצ"ה (ז'): לא כתב אלא מוחות. לכן ללע"ד לונר דקד"א שצנצ"א את הקרבן צזמן שצנצ"א כל קרבנותיו היינו צעמ כחאיים וציתר הי"א דהוי הקיטוי ימים אחדים קודם הרגל. והיימי אונר עם קרבנה יציא את האשה. קמ"ל וטוב הוא שלא להציאה צתוך הרגל כדי שלא יתגרו בה מפני כהונה וכל איש זכר הנמלא שם ולזה אמר לקמן שיפנה עליה את העזרה. והראש"ב פ' דועעמידה קאי על הנמסה ועיין צמ"ר מלצ"ס. (לד) כ"ה זילקוט וצמ"ר (ס' ל"ב). וכתב צמ"ר פ' שחאה העזרה פנויה שלא יהא דבר מנסיק צינה וצין ק"ק שחאה העמידה לפני ה'. וצמ"כ פ' שהיה עומדת צפנים צעזרה והכסן ומחזן שחתיב והעמיד האשה לפני ה' האשה לפני ה' ולא הכסן לפני ה' כך הציא זילקוט (ולא זכר צמ"כ שם של ס"ז) ועיין מה שכתבתי בעהרה ל"ג. (לה) כ"ה צמ"ר ל"ב וצמ"ר אגדה וליחא זילק' מנסי שהציא כצר הספרי. ופי' מהרז"ו את דברי הספרי וז"ל שאין נודדים ונקדישים מים לנשקם אלא פירושו שקדשו צעזרה ע"י שחמס ככיור עכ"ל. ומדע כי גם צזה מציא דרשה זו צמ"ר וצמ"ר ועיין גם צמ"ר. (לו) ליחא צמ"ר וצילקוט. ועיין נשנה סוטה ט"ו: וסופמחא דמנמות פ"ח ט"ו. (לז) לרפתי גרסת מ"ר (מקלמס) וגרסת הילקוט וגרסת כ"ה שחמס כאמת. וגרסת מ"ר קלמתי להציא גרסת הילקוט שאין נראה לי לעוזזה וכתב הרד"ל (ס' קמ"ט) וכיון דמ' כלי צעינן כלי שלם כמו צמי שחאה דמתן אין ומלחין אין ומקדשין אלא בכלי שלם. וק"ו הדברים דהכא וצמ"ר ועיניין טפי דצעינן חמס ושלא כחמכמו פניו מנ"ס דצעינן כלי שלם. צירושל' פ"ד ס"ב (י"ז ה') מייית פלוגתא צזה ונפרס דלמ"ד צעני חמס דק"ל כוחיה ודאי פקול צצר כלי. והרמב"ם השמיט לנארו אשפר סמך דילמין צק"ו כיון דצעינן חמס עכ"ל. ואולי מנמלח חמס עד סוף הרשס אינו מנ"ס. וצמ"כ מנורע פק' ח' ס"ד וצנצ"ה פ"ד מ"א: (לח) עיין זילקוט וצמ"ר ט"ו וירוש' פ"ב ס"ב (י"ח ח') סוטה ט"ו: וצמ"ר וצמ"ר ס' הנוקס ומקדשו. (לט) ז' החנא לא הוצא כ"א צמ"כ וצמ"ר על דברים וצמ"ר ספמחא. והוא היה תלמידו של ר' שמעון שאמר צמנו צמ"ר ס' י"ט. ודרשתו צכאן מנלח צמ"ר ל"ב: (מ) עיין צמ"ר פ"ד ס"ד ה"ג וסם חמלמחא מלה צמלה ונולת לא סופמתי ע"פ. ואיני יודע אם לא הוצא נשם צמ"ה. ועיין צמ"ר וצמ"ר ס' ל"ב בעהרה ל"ט: (מא)

יבמה כדי שייראה. דם צפור מצורע כדי שייראה): (מב) והעמיד הכהן את האשה פרט לחגרת: (מג) ופרע את ראש האשה למה היה פורע את ראשה לפי שהלכה כבנות גוים פרועה אמר הקבי"ה היא פרועה ראשה לאחר בסתר אני פורעה לכל בנלוי. (מד) [יחגרה בחבל של מגנ. ר' אליעזר אומר שני חגורים היה חוגרה אחד למעלה מדריה ואחד למטה מדריה]: (מה) ונתן על כפיה היה נותן מנחתה על ידיה כדי ליגעה: (מו) ד"א על כפיה פרט למי שאין לה כף או שהיתה עקומה. או יבישה ואפלו כפה אחת שני כפיה: (מז) את מנחת הזכרון נאמר כאן זכרון ונאמר למעלן זכרון. מה זכרון אמור למעלן הושעה והטבה. אף זכרון אמור כאן הושעה והטבה. (מח) מנחת קנאות היא שיהו כל מעשיה לשם קנאה. יכול אם לא היו כל מעשיה לשם קנאה לא תהא כשרה תלמוד לומר היא: (מט) וביד הכהן יהיו מי המרים המאררים יראה אותה את המים: (נ) מי המרים שצריך ליתן לתוכן דבר מר (בגון לענה וכיוצא בה): והשביעה אותה הכהן (נא) אין משביעין שתי שוטות [כאחת] ולא שורפין שתי פרות

ט"ז: וזירות' פ"ג ה"ב (י"ח א') ויייתי לח"ק אשר פרה ואמר קוטה ורוק יצמה ור' ישמעאל מולדך גם גמור. ונלע"ד כי אין מדברי ספ"י אלא מלות כדי שיראה. וזמ"ה הספיק זה כפי הנמלא. וסוף לדברי מלמתי זמ"ר ס' ל"ב ושם לא הביא כ"א דרשה זו. ועיין ג"כ בפס"י וזתוספתא פ"א ה"א ונזיל כל הדי' דברים סתם. וכן צ"ל פרה אלוותה לא הזכיר כ"א ראיות אשר צלצד וכן לענין רוק של יצמה. אבל לא מלמתי דרשה זו לענין גמור מלורע זמדרשים של ר"ע. (מב) כ"ה זמנצ"ס פ"ג ה"ג. ועיין זמ"ר ל"ג שכתב והעמיד הכהן שאם היתה סיגרת אינה שוטה. והילקוט שהביא שחמלה דרשה ימורנה וכו' שהוספתי ע"ש הספיק לומר כלשון הזה מה ש"ל והעמיד וכן ולא קטעת ומגרת. והוא לרף אח' ז' הפוקים כנסוטה כ"ז. ורש"י כתב צמנוד ז' והעמיד ולא מגרת. ועיין גם בחומ' ד"ה רב אחי וחומ' ערכין ד'. ד"ה ולא חוליא. (מג) ליחא זמ"ר וזילקוט ועיין זמ"ר ט"ז: (מד) הוספתי ע"ש הילקוט שזבאו צבס ס"ז (עיין הערה מ"ד) ופי' זילקוט זמ"ק מנג חבל מן גמי וכן הוא זמ"ר פ"ג דפרה וזמ"ר הרמב"ם הוא ט"ס) ובעירובין כ"ח: וזתוב' שם וכן הוא צענדין. ופי' זמ"ר אח' דברי הירוש' דקאמר שחבל מלרי שהיה כפי הגרסה שחבל העשוי ממשמן של מלרים. ויפה פירשה רש"י (ז'): שחבל העשוי מלורי הדקל ובעירובין זמקום ה"ל מניח שחבל נלך ועיין שם פירש"י ופי' ר"ח ולא כמ"כ דמפתחן הוי שחבל אחר ועיין Levy, nhr. Wtb. III, 215 b ומה שכתבן שם. (מה) עיין קוטה י"ד זמנחה. וזמנחה הביא דברי אבא חנין והס' נוספרי. וזמ"ס הוספיק גם כן כדי ליגעה. וכן הוא זמ"ר (סנין ט"ז וסוף סנין ל"ג) ועיין זמנצ"ס פ"ג הלכה י"ב. וכן הוא זירות' ריש פ"ג רב כדי ליגעה כמו זכ"י שלמנינו. (מו) עיין זמנצ"ס פ"ג ה"ג. וזילקוט אחיא כמו שהצחתי בהערה מ"ד. ופי' זמ"ר קטעת שנקללה כפיה. וזמ"ר ס' ל"ג כתי' ונתן על כפיה וכתבן שחבל היתה גדמת לא היתה שוטה ועיין סוטה כ"ז: (מז) כן הוצא זילקוט רנז תש"ח. וזמקום הוספתי והטבה כתב רב נחמ' לטובה ועיין הערה ל"ב. ופי' ז"ר ח"ל למועלה לטובה דכת' זכרון מזכרת מד לטובה ומד לרעה אף כאלן כן. (מח) כ"ה זילקוט וזמ"ר ט"ז. וקשה להוסיף שמה שכת' יכול לא תהא כשרה ת"ל היא והיינו דזמנחה אינה כשרה. אבל זה דרך הספ"י צהרבה מקומות כמו שכתבתי ועיין לקמן צ"ל מיר הערה ק"ו. ונחל לפי זה שלא ללמד כגיה הו"ר ואחזיו הכד"ל ובתו קנאה תהא כשרה כ"ל וכו' סוטה ד' מנחת קנאות פסולה שלא לשמה דכתיב היא. וכן כתב רש"י (ס' כ"א) כ"ל דתיבת לא ט"ס ולר"ך למתקן דלדרכה הוא משמע עיכובא וכדליתא להדיא מנחת ד' א' ודלא כמ"כ. ובודאי טעה זמ"ר כמ"כ שכתב ה"ל עומד הוא לרבות שחבל כשרה ונתן מקום. וכן טעה ג"כ מהר"ז בפירושו שכתב ת"ל היא איך שתעשה אף אם לא כיון שהכין לקנאה. (מט) כ"ה זילקוט וגם זמ"ר סוף פ"ג ל"ג ושם הוספתי הערה כדי להטיל איונה עליה. וכתב זמ"ר יראה וכו' היה מראה לה המים. ואולי נטעם זה כתבו דל"ך זה מה שכתב לעיל ונתן אל המים כדי שייראה דלעיל קאי אאשר וכתבן אמנים ועיין זמנצ"ס פ"ג ה"ד. (נ) זה אינו לא זילקוט ולא זמ"ר. ואפשר דלא זה כיון זמ"ר שכתב (ס' ט"ז) מניח הכוב שחין המים כהספיק לסיית מרים אלא צדיי כהן ועיין לקמן בהערה ע"ד וזמ"ר סוף סנין כ' הוצא זה המאמר נעוה אבנה דמנואל מקוטה כ'. (נא) כ"ה זילקוט וזמ"ר

כאחת. ולא עורפין שתי עגלות כאחת. ולא הורגים שנים כאחד. ולא מסגירין שנים כאחד. ולא מחליטין שנים כאחד. [ואין מטהרין שני מצורעין כאחד]: (נג) ואמר אל האשה כלשונה ואל הגבב ואל הגולן כלשונם: (נד) אם לא שכב איש אותך לרבות המערה אותה מכל צד: (נד) ואם לא שמיית טומאה תחת אישך לרבות אשת אחיו שסמט מאחיו לאחר מיתת אחיו. לפי שמצינו שריבה הכתוב ארוסה ושומרת יבם יכול כל אלו שותות ת"ל תחת אישך את שהיא תחת אישך שותה ואין כל אלו שותות. פרט לשוינת קודם האירוסין ולאחר שגירשה גירשה והחזירה ופרט לשומרת יבם שוינתה כשהיא שומרת יבם: (נה) טומאה פרט על דרך איברים: (נו) הנקי ממי המרים

י"ז ונפס"ז הביא דרשת ספרי לפסוק וסקרינז אחת. וזילקוט חקר הא דנמליטין וסוקין ואין ונפסקין. וזמלרס רבה איתא כמו סהוא צב"י. וע"פ קוטה ס' ים גם כן להסוקין ואין רולענין ז' עזרים כאלה. והא דנעטרינן נמלא גם כן סס. ועיין נלרים ע"ג ותוספתא דקוטה פ"א מ"ו ותוספתא דנענים פ"א מ"יא ו"ג ו"ג. ונראה להעטס סהא נעוס דלין עושין נמלות סזילות סזילות דככל ענין אסור להסקות ז' סוטות כאלת אפילו צ"כ כהנים. וצמ"כ כחז דלוחת קדקס ועיין קוטה צנוקס היל"ל. ובכל אלו כת' ככל אחת מהן מיעוט. והרד"ל (ס"י ס"ט) לא הזכיר שנמלא זה סהוא זילקוט נפס"ז וכחז קוטה ס' (ועיין צחוס' סס ד"ס חין). ותמיהני עליו שלא ראה כי חין סס נזכרין כל סהוא צבי ציחד. וכחז (ס"י ע') חין שורפין ז' סרות כו'. צמולין ל"ב. חניא סלין שרטיין ז' כאלת נעוס סנא' אחת ולענין שריפס חן צפרס פ"ד מ"ב סלס סרק סנים צגת אחת פסוליס ונעוס נמלכה ע"פ אהל צ"כ גמות שמונת דסר וחספר דכחן אסור לכחמילס נעוס נמלות סזילות ככל הני דמשי"ב ועוד כחז (ס"י ע"א) לא סורגין ז' אשסיס כא'. צמתינין סנהדיין פ"ס ח' חן יוס (ועמס"ל פ"ס) אלה דוסקיין סס ל"ד ח' דבעצירה ומיתה אחת דלין. ומ"ו כאלד נונס חני סכל סאסור נעוס סזילות דומית ז"ד אית צס מלוס דזוערת הרע כמ"ס הרמז"ס וסרמז"ן צמנין סמלות. ועיין ז"ר סמדקס צס: (נג) כ"ס זילקוט וצמ"ר וסס כחז צלסווס (סחמ כלסווס) וכו'. וכחז ס"ז וצלסון סהיא סוונעת ואל סגנז ואל סגולן כסנענע. וצמ"כ כת' ח"ל צלווס לסון סהיא סוונעת ודיין נמל סלס וסו דעת ר' יאסיה אהל לדעת ר' ישמעאל יליף לה נודכתיי וסמרה סלסס חנין חנין סס איה סוונעת כילד היא חומרת חנין כדליתא בספרי ועיין צירוס' ריש פ"ו וצבלי ל"ב: ורמז"ס פ"ג ס"ז: (נג) כ"ס צמ"ר ל"ד וליחא זילקוט. וכחז צמ"כ ז' הערה צס כדרכה או סלס כדרכה. והרד"ל כחז ס"י (ס"י קס"ו) עומ"ר ועיין צ"ר פ"י וצסגרותי סס צס"ד. ולי סלס מללתי סגסותי. וסולי כיון סרז סג' אל וס סכתז סס (ס"י ז') על פסוק וסו ינשוול צך וסמר ריה"ג יכול מונסלס וכל דל וכחז (ס"י י') כ"ל פירושו סלס כדכך כל סלרץ עיין ירוס' ריש ס' סלס על יצמוט: (נד) ונכחן עד מוסחס ידו קבלתי סדכסות מוחך כ"י וילקוט ומ"ר זער נעס חער נעס. ודע לך כי דרך סנדכס סו לדרוס כל וס סהוא מונסנ דלון מונטו איוו דרסס כי מוסקו וסס לא סטיית וגו' דומחיל צס לזכות לא סיה לצה"מ לדרוס מנייה לא ריבוי ולא מיעוט אהל לא רחס סענין אלה מלות מלות ודרסן. ואני סדכתי וסעומדתי לעב"ד סכל על כוון כוון סחרכס. וריבוי דלסח אסוי סקטת כונלס רק זילקוט. וסל"כ כחצתי דכרי צמ"ר ס"י י"ז נקילור קלת כוון סחרכס. והרד"ל (ס"י ע"ס) ל"ין אס ס"ז ע"פ סילקוט לפי ססוק דכריו דומין לונס סכת. ועיין קוטה כ"ד. וסני מיעוטיס (פרט לכזיית וכו' ופרט לסוונרת יבם וכו') סוספתי ע"פ כ"י. ועיין צריס ספרסס. (נה) וצמ"ר ס"י י"ז וסס כת' לו סוליס דרך איברים ולפי סלין דרך ס"ו לוונר לווליס כ"א פרט (עיין לעיל) סגסתי. וס"ת סולי דרסס זו היא מוסרי וי"ל לפי סלס נמלא סס וגס צריס ספרסס ככר דרסן כן צס"ז ל"ל סגס זו היא נעס ועיין קוטה כ"י: וצמז"ס ס"פ"ג. וס"ת סו ככר אימיעט לעיל ככר חמס סס"ס צמידוסי למ"ר (ס"י כ"ד) וסירץ ח"ל וספסר דסכס אחי סלרין סכסן להמנות עומס צסו וכמו סמסיק על סכל סיה מוסנ עומס וכו'. ועיין גס צמידוסי סרד"ל (ס"י ע"ו). וסל סדכסס זו רלויה יוסר להסחפס לקון צסוקו ופי כעומל אעפ"כ סלכתי צדך מ"ר סדכסס מייחור דעוונסס. (נו) צלסון זה מללתי צב"י סל מ"ג. ומלת חניא סקפתי צ"כ חללי עיגול ונמלא כווס סעניס צב"י חף כסנזוכיר אס ספרי או ס"ו אס נמלאו דכריו גס צס"ס. וגס דכרי רבי נסלו צסנסידיין ל"ב: וכו'. וצמדרסס אגדס וצפס"ז ורס"י ע"ת וסס ססר ר' אונ' ועיין קדוסיין ס"ב. חוס' פסיס ד"ס סנקי. ועיין דכרי ספרי סהוצו ג"כ צמ"ר ס"י י"ז וצפרט צמדרסס אגדס סהצייל

המאדרים האלה (תניא) ר' אומי' (אם לא שכב איש אותך הנקי) מיכן שפותחין לזכות
 בדיני נפשות. (נו) היה א"ל אם טהורה את שתי ואל תמנעי כדי שתהא נקיה לבעליך
 ע"י אלו המים והיה משביע כדי שתשתה: (נח) ואם מזירה היית. כי שמים תחת תחת אישך
 פרט לאונסין. מה תחת אישך לרצון אף כאן לרצון: (נט) תחת תחת אישך וכי נטמאת
 לרבות בן תשע שנים ויום אחד שיקנו לה וישקו אותה מתחת ידו: (ס) ויתן [איש] בך
 את שכבתו מבלעדי אישך לא על זו או משביעין אותך בלבד אלא על כל מה ששמים
 מבלעדי אישך: (סא) ה"א ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך שתקרום שכיבת בעל
 לשכיבת בועל. פרט לנשואה שקינא לה ונסתרה קודם שיבעול אותה בעלה שאינה
 שותה אבל יוצאה היא בלא כתובה ואסורה עליו לעולם: (סב) והשביע הכהן את
 האשה משביע בלשון שהיא מכרת: בשבועת האלה. מיכן למדנו (סג) לאלה שהיא
 שבועה. (סד) יכול אף שבועת הדיינין באלה אמרת והשביע הכהן וגו' שבועת האשה
 באלה ואין שבועת הדיינין באלה. מה ת"ל והשביע הכהן את האשה בשבועת האלה אם
 השביעה בשבועה יצא אם השביעה באלה לא יצא: (סה) ואמר הכהן לאשה בכל לשון

שמי לטויות וספיקו דל"א. (נו) כ"ה צמ"ר סינון ל"ד וליחא ככ"י. (נח) צמ"ר סס כחז
 ג"כ ואם מזירה הוית ומוקף חליו ריבוי דזן ט'. ומיעוט דלונסין כנר דרש מלפניו צמקו ואם
 לא טעית טוומאח תחת חסך ולא נראה לי כיון דדרש כנר נחמח חסך. והיימי מוסיף סס
 כי חמתי סמרכה ומטית סמטחא ומעלמו לא צלונס חס לא היה דורס ככ"י נחמח חסך
 וסוף צמקו ואם כי טעית. וככ"י הוצא לשון ירושלמי קוטס פ"א (ט"ז ג') סמונו עליו סרד"ל
 ס' קס"ח. ועיין לעיל (והערה כ"ח). (נט) כ"ה צילקוט דסוף וולרשא (ספגיה ע"ג ז"ר
 זן צמקוס נח). וצמ"ר ל"ד כחז לרבות ט' טניס ויום ח'. וכחז צמ"כ שבעילמו ציאה ומקנין
 עליו וצילקוט צפ' חסך מציא צת ט' טניס וט"ס הוא ועיין צפ' חרובא דמקן על כל עריות
 נקנין סוף מן הקטן וממרח צגמרח דחתיב וסכז חים חרובא ולא קטן ע"כ הרי זן ט' שציחמו
 ציאה מכל מקום ומקנין על ידו עכ"ל. חזל צירושלמי פ"ד ה"ו (י"ט ד') וכו"ה סס יצמות
 פ"ז ה"ה (ח' ז') מונעטו צהדיא קטן זן ט' ויום ח' חין ציחמו טוסלת. ועיין צמוספחא דיצמות
 פ"ח מ"ט וי' סצרת ר' צמערון סציחא זן ט' ויום חסד ציאה. ועיין צירושלמי פ"ד
 סה"ד חוס' כ"י: ד"ה חזל¹ ולעיל הערה י"ג. והרד"ל כחז (סינון ק"ע) סיכול לקח
 ממונו ועיין צירות' ספ"י. והרש"ס כחז (ס' י"ט) וכו"ה הרננ"ס צפ"ח מ"ה קוטס ה"ו
 ודלל כהרע"ג צמ"ד דקוטס חוס' סס כ"ח ז' ד"ה חזל. ועיין צהרעה י"ג. ובלעג"ד דלעיל
 חינו מויליא קטן חלל צהמה ולכן קאמר צירות' וכו' להויליא חת הקטן וממי שאינו חים נמלא
 לפי זה דחין קטן מונעטו צח"ס ולכן כחז צחורס עור הסעס חמח חסך ויפס חסיף צמ"ר
 וכי נמומח (ע"ס) חינו להויליא חת מי סהוא צכלל חדס חזל לא צכלל המטעמחין ולרבות חת
 מי שבעילמו ציאה. וצמ"ר חסר מוויסקו עד סוף סרסה. ולענין גרסא חסיסה צילקוט עיין
 דצרי הרננ"ס והכ"י פ"ג ה"ד. (ס) כ"ה צמ"ר ל"ד וסס לא כחז חלל על מה. וכן צמ"כ
 כלומר חלל על כל מה ססטיח עמו יסיה מי סיהיה וכן הוא ככ"י. והרד"ל כחז (ס' קע"ג)
 ר"ל לא על זו סצממוך סמטחא צמסצב ע"ז חין חמיס צורקין חלל על מה ססטיח חכי
 (ומלח חכי קחי חלקמן). ומסרז"ו כחז חז"ל לא על זו צכלל סקנחא לה צעלה חלל חסילו
 על חסר חלל קינא לה עכ"ל. דיכול דלל זיקוי לה חמיס חס לא נמומח צמטיחא זו סצעלה
 ומקחא לה עמח חף כי נמומח מוקודס. וצמס"ז כחז וכי יס חמח מוצח חמח צעלה חלל זו
 ומסמחמח עם צעלה ודעמח על חסר וכו'. (סא) כעין דרשא זו נמלא צמ"ר חסריה וסיל
 מירוש' פ"ח ה"ג (מ"ז ד'). וצמ"כ פ' ככון חלל צח עליה צעלה ענימי וחינו כדצרי סרס"ס
 סכחז (ס' י') ר"ל חסילו קדמה ע"כ סכינח צעל לצובעל מ"מי חס צח עליה חס"כ סוב חין
 חמיס צורקין עכ"ל. סנה סכחז צמ"ר חס"כ סחס סכז צעלה עמח חס"כ חין חמיס צורקין
 חמח חיינו ססרסח צבעילמו דלל קסח עליו סרצז כ"כ. ועיין צמננ"ס פ"ד ה"ה. (סב) ליחא
 צילקוט וצמ"ר ועיין לעיל. (סג) וזה הוא חליצא דר' צמערון חוספחא דשצעות פ"ג ע"ז
 (צצלי ל"ה):. (סד) חוספמי ע"ס חילקוט וסס לא ליקף לה ככ"י מייכן וכו' לפי ססזכיר כנר
 דצרי סספרי ססס כעין ס"ז צכאן. וס"ז כחז וחין שצעות סדיינין חיינו ססחד מוסציע חת סצירי.
 ועיין צפ"י סחאצ"ע ורננ"ז. (סה) כ"ה צילקוט וליחא צמ"ר ועיין לעיל. וצמס"ז כחז צכל לשון
 חסיח

שהוא אומר: (סו) ד"א ואמר הכהן לאשה פרט לחרשת: (סו) [יתן ה' אותך אוי להם לדשעים שעושים מדת רחמים אכזריות בכל מקום שני ביו"ד היא מדת הרחמים שני ה' ה' אל רחום וחנן וכאן מדת אכזריות:] (סח) יתן ה' אותך לאלה ולשבועה יכול עצמה שלאשה לאלה ולשבועה אמי לאלה ולשבועה: בתוך עמך ומה ת"ל לאלה ולשבועה אמי (רי) בתוך עמך. לא [ש]יהו כל הנשים מושבעות כך ולמות זו את זו ואומרות אם עשית הפיץ זה יהא סופך כסופה שלפלונית: (סט) בתת ה' את ירכך נפ' ואת בטנך צבה ממקום שהתחילה העבירה משם התחיל [ה]פורענות: (ע) ובאו בה המים המאררים האלה במע' אין לי אלא במעין ומניין אף בכל אבר ואבר ובכל שיערה ושיערה ת"ל ובאו אף בכל אבר ואבר ובכל שיערה ושיערה: (עא) לצבות

ס"ה טעמא והוא תפסי. ואמ"כ מציא תאמר תפסי ל"ב: זכל לטון סטוא לומר כלימא לפניו. (סו) כ"ה צמ"ר י"ח וזילקוט וסר"ט הגיה (ק"י כ"ז) מה שכתב צמ"ר אל האשה ש"ל לאשה. והרד"ל כתב (ק"י פ"א טעם ראשון) שהרמב"ם כתב דין זה צמ"ס ה"ג. וצ"ס לא נתבאר זה. רק דליתיה מכלליה דלמיתין טס כ"ז א' הקים אשה לאיש וכיון דמתרס הוא אינה שותה דצנין וסציא האיש סי"ח תפסא היא (ואפילו קידשה אביה דהוי קידושין דלורימא או קידשה עלמה סתמא ואמ"כ נתפסא). וגם מהר"ז כתב שס"י אומר והסציא אותה הכהן א"כ יו"ש אל האשה (ל"ל אשה) מיותר לדייק שיגיעו ויבאו זה הדברים. (סו) דברים אלו תוספתי מני"ח ק"י י"ח (וענין צמ"ר פ"ג ק"י ג' וסס הוצא צמ"ר שמואל צר נאמן) ע"פ מה שכתב מו"ר מו"ר רוד ל"ז האפוזאון נ"י בפרו הגיל דף ק"ב ענין ט"ו. ועוד דמסני עצריסם תוסציסם מנדרי (סח) כ"ה צמ"ר. ותוסיני על מו"ר כ"י שלל ראה זה כי בפרסי הגיל כת' כי מנחך עמך וכו' הוא תוס"ז (והוא כתב זה ע"פ הילקוט). אזל מלח אחר דקאמר לעיל מנייה הוא צנוקס אמרת ומיסקו על נקומו א"כ נתחיל גם צמ"ר ס"ז מלאלה וכו'. וסס מיסק מנחך עמך עד נחך עמך (Homoioteleton). ואת' ר' סתב צמ"ר הוא טעות ועיין בהערה ז'. ועי"ל דלא כתב צמ"ר לא סיור אלא סיור. ומלח לא ים לחק מניסו ועיין בהערה י"ז טל פ' וידוי (שלפניה). וגם זילקוט מנאל המאמר אך שקילרו קת. וצמ"ר כתב יכול עלמה וכו' שתיקיימו זה השעוטה והאלה. ועוד דצמ"ר איתא שיהיו הכל נשבעות זך ולמות. וזילקוט שיהו כל הנשבעות כך למות וכו'. והרד"ל לא כתב כאן שיהו תוס"ז אף שצוה זילקוט. וטעם (ק"י קע"ו) ואמרי מו"ר נ"י בפרו הגיל בכתבם שמואמר אחר הדועה ליה והוצא צמ"ר ק"י ל"ה הוא תוס"ז ע"ט. (סט) ליתא צמ"ר מנדרי ק"י אלא שהוצא הצרימא מירוס' פ"א ותוספתא טס וכו' כלימא צנוקס טס"ס צמ"ר ומנאל זילקוט. (ע) כ"ה צמ"ר י"ט. וזילקוט רק עד ת"ל וצאו וצאו ולא טנה הדיוק. וכתב הרד"ל (ק"י פ"ג) וז"ל ת"ל וצאו זה ככל אבר וכו' כ"ל וכו' להלן (ל"ד ד') וזילקוט צמ"ר הגי' ת"ל וצאו וצאו וצאנת צמ"ס כ"ה א' דרשין להני וצאו כליו דרשא ע"פ ע"ל. וענין למות תוקלות (ז"י). וגם מהר"ז כתב וז"ל ת"ל וצאו כאן צמסוק כ"ד ועוד הפעם צמסוק כ"ז שהוא מיותר לדרוש שצאים זכל עבר (ל"ל אבר) וזכל שערס ומסורס לקמן ק"י כ"ב שהרשא תפסוק שני שהוא מיותר. (עא) כ"ה צמ"ר י"ח י"ט עד הספואין. וכתב צמ"ר ת"ל ללצות צפן מיתורא קא יליף ליה כלימא ת' כסס וכן פירש"י ככר. והרד"ל כתב (ק"י פ"ג) ומסרם צמסרי וצטוטה (כ"ח). מנ"ל דצצועל קאי. ומה שכתב מהר"ז צמסרי כאן הגירסא ריה"ג טעות הוא שדבריו שונים אלו מאלו. ולענין מיעוט דללמת עיין קטטה כ"ג: וצמ"ר פ"ג ה"ג: אמר על השצוטה וכו' עיין קטטה י"ח. יצמות כ"ח. קדושין כ"ז: ורמב"ם פ"ד ה"י: אמר מליש זה כתב צמ"ר שמתפדה עליו. ומהר"ז כתב מליש זה שקיימא לה צעלה וכתתרה עמו: אמר מליש אחר שתוקלת השצוטה שקללה גם אם צא עליה איש אחר שאינו ידוע: (עיין צמ"ר ס"ק זין שני אמנים לוור אמר מליש זה אמר מליש אחר. ודרש זה כיון דגם צמ"ר נתחיל צה) אמר לשעבר כתב מהר"ז קודם השצוטה ולה צא לאמר השצוטה. והרד"ל כתב (ק"י פ"ג) שהוא כ"ח ועיין בצמ"ר. וס"י כתב ציצמות ו"ל אמר תרי זימני לרצות כל הני. דמאמן א' מרבי כל הני מנד א' היינו לרעה אם נעמאה ואמן להקנא אם לא נעמאה. ומה שאמרה אמר קאי על כל מה שאמר הכהן ועיין לעיל והוי כעין תחאי דצני גד וראובן. וצקדושין לא הזכיר להצב ולשעבר. וכלא דאף אם לא נעמאה עד כאן ותסיס בקייס מומיס המארכיס אע"כ תפול צמ"ר שצניס הצפן וכו' אף זלא הטקייס טניס אם תמונא א"כ ותפתח עור הענה ותכד צה הסס היצם וכן איתא לקמן

בטן ולנפל ירך רבן גמליאל אומי ומניין בדרך שהמים בודקים את האשה כך הן בודקין את האיש ת"ל לצבות בטן ולנפל ירך: ואמרה האשה ולא אלמת: אמן אמן אמן על השבועה. אמן על האלה. אמן מאיש זה אמן מאיש אחר. אמן לשעבר אמן לשעתיד לבא. אמן שלא נטמאתי מן האירוסין אמן שלא נטמאתי מן הנשואין: (עב) וכתב את האלות יכול כל האלות שבתורה הוא כותב ת"ל האלה: הכהן פסל הכתוב בישראל: בספר ולא בנייר: ומחה אל מי המרים (עג) מגיד (הכתוב) [שהכתב] עשה את המים מרים: (עד) והשקה את האשה על (כרהה) [כרהה]. ר' אליעזר אומר (הין) [הין] מכין אותה ברחבה שלסיף ומערערין אותה על כרהה. (עה) אמ' לו ר' עקיבה לא נודע אם טהורה היא אם אמרה טמאה אני. (עו) ואם אמרה טהורה אני אימתי משקין אותה על כרהה משהשם נמחה: ובאו (בו) [בה] המים המאררים למרים מה ת"ל [למרים] אלא יהיו עושין לה מיני פורענות (עז) משונות. היתה מלובנת עושין אותה שחורה. מאודמת עושין אותה ירוקה. יתרע פיה יתפח צוארה. יהא בשרה (עה) גצל תהא (עט) (זכה כבית) [זבה מבית] השלחים. תהא מפקת. תהא מעטשת. תהא מתפרקת איברים איברים: ולקח הכהן מיד האשה נאמר כאן מיד ונאמר (פ) ידיו תביאנה. מה יד שני להלן תנופה אף מיד שני כאן תנופה.

לקמן וכן נשבע מוטס י"ס: ותוספתא פ"ג מ"ג. ועו"ל דתכי זינני אמן הוי כדי לאמן: הדברים ועיין תוס' קידושין ד"ה אמן ויבמות ד"ה שונעת. ומנא חסה דן גלגול שצונע: (עב) כ"ה צנור כ' ולינו נספרי כחו סכתז הרד"ל (ס"ו) ונחז"ו זה סמנינו מור"כ כ"י. דלפנינו ככ"י כתז יכול ונספרי כתז שונע חני. ועוד דכס"ל ל"ו הניח גם דצרי הספרי. וגם וזה תראה שלא היה צ"ל דברים אחדים מלה שזלה עם הספרי כי הדיוק מוכיח ועיין לעיל הערה ט"ז ובהקדמה. וכ"ה צנור וככ"י דכס"ל דכס"ל ודספרי והרד"ל מורה (ס"ו) פ"ט) על הספרי ע"ש ועיין קוטה י"ז ז' (צס"ל פ"ט). ונחז"ו כתז פסל סכת' צישראל סהישראל פסול לכתוז הונגלה רק הכהן. (עג) עיין צספרי וצפס"ו וצנ"ר סוף ל"ו ולעיל הערה ט"ז. ומלשון הרד"ל (ס"ו קפ"ד) נראה לפי מה שגרס הכתז (ולא הכתוז) שהכתז הנעמה והיינו הדיו הוא שנוטה את המים מרים ולפי זה ל"ל מניד שהכתז עוטה את המים מרים כדאיחא זילקוט ואין עשה לון אלו אלא צנינו עושה. ולא כדלמר אלו דשמואל (קוטה כ' ונ"ר ס"י) כי) דלמר כ"ד ליתן מר לתוך המים שני מי הנמים שנייה ככ"י (והיינו עשה בלשון ליווי). (עד) כ"ה זילקוט ומלמר ד' אליעזר נמלא ג"כ צנור כ"ג ועיין ג"כ צספרי וצירוש' פ"ג ה"ג וג' י"ח ד' ובהערה פ"ט): ועל מלת מערערים עיין גם ספרי"ש על חיוז ל"ט ל' ועירעור הוא ענין השקיים שנוטלין כלזוק לחוך פיה ונשלטין המים דרך הגרמת קוטה י"ט: תוספ' שס פ"ג מ"ג) כדאיחא צרכות ל"ו. שנוטה צמוך גרונו (בגרמת תוס' שס ד"ה לא יערערו) מלשון גרמת עיין ערוך השלם של ה"ה סוף יורה קאטו ז"ל ס"ו דף רנ"ו וכו"ה צתוספ' דשנת פ"ג מ"ט. ועיין רש"י קוטה י"ח: ד"ה מערערין אותה. (עה) ח"ל ר"ע לא נודע וכו'. ואין נשקין אותה צ"כ ח"ל אורה איני שותה. אינתי נשקין אותה צ"כ הוא דבור צפני עלמו דצין כשאורה טעא חני או איני שותה אין נשקין אותה ח"ל כ נשקתה הונגלה כדפי"ה ח"ר. ועיין עשה ג' פ"ג דקוטה ומלות שנתוספו ככ"י נד דצרי הילקוט (עיין צהערה ע"ו) סס הנחמילים את הדבור הסדס. ור"ע כצד אין נשקין אותה צ"כ ח"ל כ החמילה לשתות (ע' צירוש') וע' קוטה י"ט: וצספרי. ונחוספ' פ"ג מ"ג נשבע שנושקין אותה צ"כ נשקקצ הונגלה וחולי נחוס דכמיז ח"ל כ עוד הפעם והסקה לאחר שנקרב הונגלה וזו הוי צ"כ צעד כאן לא השקוס אלא בלונס. (עו) ואם אורה שותה איני ליתא זילקוט וצוקוס על כמה וכו"ה צפס"ו (ועיין הערה פ"ו) מנאל צעל כמה ונחן נחמה נחמק. ונראה שצונה"ג חילק צין נחמה ששייך צסס ונחמק (לקמן) ששייך צננה"ג. (עז) זילקוט גר' נשונים ואוניי קאי. (עח) זילקוט גרס כללי וגרסת כ"י עיקר ונלת נלל נמלאת כנה פעונים צנענה וצתוספתא וצננה"ג צכלי וירוש' ועי' צערוך ערך נלל. (עט) הנהמי ע"ש הילקוט ועיין צנה הוא כמו נלל. ונצית השלמים כינוי לביית הכסס דכתיב שלחוך פדסס וגו' ז"ר. ועיין נדה י"ט: וצפרי"ש י"ט ח"ה ח"ה. (פ) ויקחל ז' ל'. וזילקוט ונציל דברים כ"ו ד'. ולפי שלא הזכיר שס תנופה (עיין צפרי"ש) הגיה צז"ר מה מיד האומר כאן כ"ה וכו' דכמוס ילפיין לה מנאן. וקסס לי דך המנעס לפי גרסת צ"ר

(פא) הא כיצד מניח הכלי על ידיה וכהן מניח ידו תחת ידיה ומוניף במזרח מוליך ומביא מעלה ומוריד: (פב) אֵת מנחת הקנא (ו)ת מגיד שהיא מביאה מנחה אחת לשם שתי קנאות: (פג) והניף את המנחה לפני ה' והקריב אותה אל המזבח מלמד שהיא טעונה תנופה והגשה: (פד) וקמץ הכהן מן המנחה [מן המנחה] המחוברת שלא תהא מונחת בתוך שני כלים וקומץ: והקטיר המזבחה מקטיר הקומץ (פה) והשאר נאכל לכהנים: ואחר ישקה את האשה את המים (פו) אחר כל המעשים הללו. ומניין אף למעשה יחיד ת"ל ואחר. (פז) ר' שמעון אומ' נאמ' השקיה קודם למנחה ונאמרה השקיה לאחר המנחה ומה ת"ל ואחר אלא אם קדמה מנחה כשרה. (פח) ואם קדמה השקיה כשרה: והשקה את המים (פט) זו היא שאמרנו משנמחקה המגלה משקן אותה על כרחא:

ז"ר לילך ומכאן ולהבא ואין סדרך לומר דליף הכא כיון שאינו לימד דזכרים. ולכן נלעג"ד לקיים גרסת הכ"י. וא"ת מה לי זו אף זו לכאן קאמר מטפס והתם קאמר מטפס. ואולי י"ל דכתיב כאן ולקח הכהן מיד האשה (וכ"פ דזכורים) הייתי אומר שלא מתן האשה את פניה בתנופה שכן דבר שילא עין סכלל וכו' קמ"ל ג"ס לרבות גם אשה וכן צפיר"י. ונראה דנשום הכי יליף לה צפוטה י"ט. ומה להלן צעלים אף כאן צעלים ע"ט. ועוד א"ס חגיגין צמ"כ (לו פרשה י"א ה"ג) תראה כי צמקום הכ"ל לימד ענין התנופה: (סא) כ"ה צ"י ולקמן נקטת (כמו צירוף) ריש פ"ג וקידושין פ"א דף ס"א ג' וכן צילקוט) אגרת כהן מניח ידו תחתיה ומניסה ואין הדבר כשר מציא עשה וכו'. וצירוף' כתב כלל חמת כשר (ונראה דלתוס' ריש פ"ג דקטות ד"ה וכהן סיחה הגרסא צירוף' כמו שהיא צילקוט) וצילקוטו גרס כעור. נמלא למי זה שהכהן היה מניח ודלא כדפירש"י ע"ס ועיין צתוס' ד"ה סיה. והתנופות היו צמזרס כדיליף צמ"כ (מלורע פרשה ג' ז') מלפני ה'. וכן כאן ועיין גם בצפירי: (סב) עיין צמ"ר סי' כ"ז ו"ב כריתות ט': ובתוספתא פ"ב מ"ג (כ"א אולי) ובתנחומא סיון ל' (דף י"ד). וצמזרס"ס פ"ד ה"ט"ז ועיין לעיל. ונראה שדרכן כן מלאח שהוא נקוד צכ"י צלירי וכן צלשון יוני קורין אחד ז"ל ואולי ילא לבה"ט זה מודכתיב מנחת חקר והסקנא נקרא צלשון רבים אף שכת' חקר ועיין צמזרס"ז. (סג) עד כאן דצרי צילקוט וכ"ה צפירי וצמ"ר סס"י כ"ב צפירי קלת. והילקוט מציאו עשה ומנלא גם בצפ"ז ועיין מנחות פ"ה מ"ו (דף ס':) ובצ"כ ויקרא פרשה י"א ה"ב ו' ופרק י"ג ע"ס. (סד) נמלא צמ"ר ל"ט. וכבר נזכר מלאמר זה צמ"ר כ"ג (כמו שהעיר הר"ל הערה קפ"ט. ובהערה ל"ט סי' שעשרון אחד הוא ואינה נחלקת). ודך צמ"ר צ"ט נשא מציא ע"ס גם דצרי הס"ז לחלק דצרי ולמנות דרסא ח' צמי פעמים. אכן לא נשנו דצרים כחצן אלא פעם מציא דצרי הספרי ופעם מלאמר ס"ז על אותו הספוק וכלן שנה סה אל סה ומיאל. ובצ"כ (לו פרשה ז' ה') אימא והריס מנינו מן המוצר שלא יציא עשרון ח' צפירי כלים ועיין מנחות כ"ד ועיין גם צמ"כ ויקרא ריש פרשה ט' וצמזרס"ט וצמזרס"ק צ"ב: וצצרי צמ"ר אין צהס כלום לפירוש. (סה) עיין ויקרא צ' י' וקוטה י"ט. וצמ"ר ל"ח: (סו) וכן דרש לקמן צפוק פ' נזיר ע"ט ועיין גם צמ"כ (מלורע פ"ג ה"ג) ואחר ישמע את העולה אחר המעשה הזה. ועוד פ"ט ה"ב ושם נפתחש ר' שמעון וזה הלשון דנייתי ע"ס ר' שמעון אומר ואחר תטיח אחר המעשה מטעם. ועיין גם צלילת הספר של מלצים סי' תקע"א. ומה שדרכן כאן הוא ג"כ אליציה דכ' ש' שמעון סוטה י"ט: ר' שמעון אומר ואחר ישקה מה ת"ל והלא כבר נאמר והשקה אלא לאחר כל המעשים כולן האמורין למעלה ועיין ע"ס לקמן וכמו שכתב לקמן ר"ם אומר וכו': (סז) כ"ה צילקוט סוף רמז תש"ח ושם חקר ומה ת"ל. וכן חקר ג"כ צמ"ר ל"ז. והר"ל לא הזכיר (סי' קפ"ה) שהוא עמ"ל אף שהוצא צילקוט. ונראה ללא דק. ואפשר שלא ראה זה עפני צילקוט מציאו כמו צכ"י לפסוק ב"ו וצמ"ר לפסוק כ"ד. ועיין צמזרס"ב וצפ"י י"ט: (סח) כ"ה צמ"ר ולימא צילקוט ומורגש חסרורו. והערה"ז כתב וז"ל צפסוק כ"ד כתב והשקה את האשה ובצפוק כ"ה כתב ולקח כהן מיד האשה את מנחת הקנאות כרי השקאלה קודם הנמחה ובצפוק כ"ו כתב וקמץ הכהן מן המנחה וגו' ואחר ישקה את האשה כרי השקאלה אחר המנחה והם צכ"מ מדה ט"ו והכריעו דצין כך וצין כך כשר. וצני הפסוקים קיימים ויתכן שדעתו שהפסוק השלישי המכריע הוא פסוק כ"ו והשקה את המים מ"ט את קודם המנחה את אש"כ רק שישקה עכ"ל. וסוף דצרי אין להם הכרח. שפסוק כ"ו נדרש לקמן. ואולי מה שכתב סוף סי' ל"ט כענין שאמרנו מוסב על מה שכתב צכ"י ל"ז: (סט) אליציה דכ' עקיבא ר' שמעון סוטה י"ט: ועיין לעיל הערה ע"ד. ובצפ"ז כתב והשקה צמזרס"ה שאל נמקסה המגלה מניח אותה על כרחא

והיתה אם נשמאה ותמעול מעל באישה (צ) פרט לשונגת: ובאו בה המים המאררים (צא) כנגד רמ"ה איברים שבאיש ושכא(י)שה: (צב) וצבתה בטנה ונפלה ירכה. כשיקטיר הקומץ אם שמאה היא מיד פניה מוריקות ועיניה בולטות והיא מתמלאה גידים גידים והן אומרין הוציאוה הוציאוה שלא תפרוס נדה ותשמא את העורה. ובטנה צבה ואחר כך תפול יריכה ותמות: (צג) ואם לא נשמאה האשה לשעבר: וטהרה היא לעתיד לבוא. (צד) ויש אומרים וטהרה טהור הוא הולד. (צה) ונקתה מן האלות ומן השבועה. (ר"ג אומי') (צו) ונקתה ונזרעה זרע פרט לזרעה לומר אין עוברת שותה: (צז) ר"ג אומר ונזרעה זרע כדאי הוא הצער שניתן לה שכרה בניס. (צח) ר' יהודה אומר היתה יולדת בעורים תלד נאים שהורים תלד לבנים קצרים תלד ארוכים נקבות תלד זכרים היתה יולדת לשתי שנים יולדת בכל שנה יולדת אחד אחד תלד שנים שנים. (צט) ר' שמעון אומר אין נותנין לעבירה שכר אלא לפי שהיתה אסורה לזרע לשעבר יכול יהא כן לעתיד לבוא ת"ל ונקתה ונזרעה זרע מותרת היא לזרע מעתה: (ק) זאת תורת הקנאות תורה זו תנהוג בשילה ובבית עולמים. יכול אף בכמה ת"ל זאת:

על כרחה. (צ) כן נדרש צננצ"ס סוף פ"ג ועיין צירושלמי פ"ה ה"א (כ' א'). (צא) עיין צירושלמי רפ"ה דסוטה וצננ"ר סוף פ"י ט"ז לפסוק ח"י וצפס"ו וצננ"ט סס. וכחצ צננ"ר הנאדרים גיננטיא שבו ז' פעמים רנ"ח. וכן כחצ נהרנ"ו וז"ל הנאדרים ולא חננ"ר האדרים ויש כחן שני רש"י וסני וננ"י לדרוש ע"פ נדח גיננטיא ונדח ננגד כנגד שני פעמים רנ"ח איברים עכ"ל. וכן הוא נדרש לעיל ציננ"ו הניס ככל אצ"ר ונז"ר וכן לבני צונל. וכן כחצ צפס"ו וצנ"ו צנ"ו ככל גופה ועיין צפס"י פ"ז ד"ה חלע. (צב) עיין סוטה פ"ג מ"ד והוא חליציה דר' שמעון כדאיתא בסוטה כ': ועיין צפס"ו וצננ"ו. (צג) כ"ה צילקוט רמז תש"ט וצננ"ר כ"ה. ודעת ה"א חסרה צננ"ר ונלות ר"ג אומר שנננ"ו צילקוט קודם ונקתה כ"ל לפסחם אל והזרעה זרע כדאי וכו' ע"פ צננ"ר אך שסס כחצ ר"א אומר. וחולי נפל עשות זו צננ"ר לפי שנצ"ח אש"כ ונאנ"ר דר' יחשע שהוא צנל סלונתא דר"א. וצנ"י לא נננ"ל כ"א עד טסור הוא הולד והוספתי ע"פ הילקוט וצננ"ר ופי' צנ"ר וטסורה לע"ל. אבל אם נצחה אש"כ לא חנני עכ"ל. וצננ"כ כחצ ר' נחירי סבר ליה הכי סוף פ"ז דסוטה ועיין לעיל. וקסה מה סוסקיף צננ"ר וכחצ וטסורה היא לעתיד לבוא אוחה שעה. וצילקוט לא כחצ אלל לעמיד וצנ"י לע"ל וחולי קאננ"ר וטסורה היא לעתיד לבוא עליה אוחה שעה והוא כדצנ"ר ר' שמעון דקאננ"ר צננ"ר סוף סימן זה ר' שמעון אומר אין נותנין שכר לעצירה אלל לפי שהיתה אסורה לזרע לשעבר יכול תהא כן לע"ל ת"ל ונקתה ונזרעה זרע מותרת היא לזרע מעתה. ופי' סרד"ל (ס' קכ"ג) נדהוליא וכלל לענין זרע הולך הכחצ להסזירה לכללה ועי' צפס"י. (צד) וכחצ צנ"ר דהולד כשר לכסוטה. וכ"ה צננ"ר סימן נ"א ופי' סרד"ל (ס' קכ"ג) וז"ל עיין סוטה כ"ז ה' אשה כו' ותפסח אף הולד שילדה קודם ששחטה טסור לעולם אבל היא אינה טסורה אלל עתה. ועיין לקטן צהרעה ל"ט וצננ"צ"ס הלכות איסורי ביאה פט"ו ה"כ. (צה) דרשא דונקתה לא נננ"ל כ"א צננ"ר וצפס"ו איתא ונקתה מן האלות. (צו) כ"ה צילקוט ופי' צנ"ר זרועה מעוצרת. ולא ידעתי אם צא צפ"ו לומר מעוצרת לא תשחט כלל אז שצא לומר שלא יזנח הולד. ואם איתא דלא להספקות מעוצרת עד שחלד ילדק מה שחצת החסין סוטה כ"ו. ד"ה מעוצרת. (צז) כ"ה צילקוט וצננ"ר (ר"א אומר) כחצ צניס צפס"ה. ונראה שהוא ע"פ גרסת צננ"ר והוא ז"ל כחצ הלעך היא של השקאה כדאיתא לעיל ועיין צננ"ר אגדה. (צח) כ"ה צילקוט. ומה שכתב כאן צננ"ר עיין צרכות ל"א: סוטה כ"ו. וצננ"ר כ"ע נננ"ל צנ"י תלמידו הוא ר' שמעון ועיין צחוספתא פ"ז מ"ג. (צט) ונכחן הוא גם כן צננ"ר. וכת' צננ"ר אין נותנין שכר לעצרה שהזיקה עלונה להספקות שלא היתה זכירה צקנאות צעלה וכלקטנן אסורה לזרוע זרע נצעלה. יכול נאחר שנאקרה תשאר צאיסורה וכו' וכחצ סרד"ל (ס' קכ"ג) כנ"ש צפס"י שאין אשה יכול להסזרו לכללו וכו'. (ק) כ"ה צילקוט וצננ"ר כ"ו אחר דצנ"י הספרי וכחצ צנינוי קת ח"ל הקנאות הנקנא קנא צנילה וצנית עולמים יכול וכו'. וכחצ צננ"ר ח"ל צנילה צנוד שהיה משכן שילה קיים יכול היה האיש לקנאות צאשמו וכן צנוד שנית עולמים קיים דרכים הקנאות לשון רצים וניעונו רצים שנים ורש"י פ' צפ"ה היה נצ"ח (פ"ו: ולא י"ד כדכחצ סרד"ל ס' קכ"ה). דלא גרסינן צנילו וכ"ש דלא גרסינן כוז וצננ"ו

(קא) אשר תשטה אשה עד שיהיו שניהן שווין. נמצאת אומי שכל דבר שמעכב אותה לשותות מעכב בעלה מלהשקותה. וכל שמעכב בעלה מלהשקותה מעכב [אותה] מלשותות: (קב) אשה תחת אישה מה תיל אשה אשה בכל הפרשה לרבות אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממורת ונתינה לישראל בת ישראל לממור ולנתין לעמוני ולמואבי ולמצרי לפצוע דכא ולכרות שפכה לכותי ולחלל לרבות כל הפסולות שישתו. ר' אלעזר ביר' שמעון אומר אין משקיין את הפסולות: (קג) או איש אשר תעבור עליו לרבות כהן והסרים שיקנו. והיה בדין שלא יקנא כהן והלא אמי וכי דין הוא ומה אם שבויה שאינה אסורה איסור שעה לישראל הרי היא אסורה איסור עולם לכהן הדיוט. שומה שהיא אסורה איסור שעה לישראל אינו דין שתהא אסורה איסור עולם לכהן תיל איש או אשה לרבות כהן והסרים: (קד) והעמיד את האשה לפני ה' לרבות אשת כהן ואשת סרים שהן שוות: (קה) ועשה (לו) [לת] הכהן יכול כל האמור בענין ומניין אע"פ שלא עשה לה אלא השביעה והשקה והקטיר קומץ מנחתה ד"ו תיל ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת [ללמדך שדבר אחד מעכב]: (קו) את כל התורה הזאת מלמד שאין משקיין את השומה אלא בבית דין הגדול נאמר כאן את כל התורה הזאת ונאמר להלן על פי התורה אש' יורוך. מה להלן בבית דין הגדול אף כאן בבית דין הגדול: (קז) ונקה האיש מעון מלמד שהוא בנשיאות עון עד שלא תשתה האשה. (קח) ומניין אף האשה תהא בנשיאות עון אמי' והאשה תשא את עונה. (קט) ר' יהודה אומר הרי ששתת ונמצאת טמאה אין בעלה חושש שמא נסתרה פעם אחרת ונטמאה ולא היה יודע בה שני' ונקה האיש מעון. (קי) ר' חלפי אומר הרי אשה ששתת

וכ"ס בספרי עכ"ל. ומתיר' מורה ג"כ על מ"ר פ"י סי' כ"ד ומשם תראה כי לא כצנ"י דשם דרש טילה ונית עולמים נמורח טהור לשון ימיד חלל לפי טלח היה שם סימך הנימוח כדלעיל גבי י' קדושות. ועוד דמליין טלח מורה. ועוד אומר חני לענ"ד כ' צנ"י לא דק דצנ"י שאין נשמע מדברי רבי' (סוטה ט"ו: ד"ה איסי) שאין לגרום חלל שאין לריך לגרום כיון שאין לריך לרבות משכן דטילה דהוא עיקר הכחוש. ובס"ז הניח ג"כ טילה. ומתוס' שם ד"ה ונית נראה לריך לרבות גם טילה טלח מחנך רק צמטקן מדבר ע"ג. וכמו שכתבתי פ"י ג"כ בתוס' שאין ע"ג והכל כיון צנ"י. ומשם שכת' צנ"ר סי' מ"ב זאת תוסק"ג הקנאות טהור ונקנא לה צנית עולמים וצנינו וצנצנעון לא ידעתי ונקיים ונראה טהור דעת איסי צן יהודה סהובא צטוטה ט"ז כפי גירסא מצויצתם ועיין בסקדוטה וצניו' פ"ג סוף ה"צ ובספרי (והובא צפס"ז) דרש איסי צן עקציל ונקרקע ונמטקן ובספ"ז סהציל כאן דצני ר' יאסיה ומספרי ז"ה סתה ונולס לריות פי' ה"ל"ס היינו טז וצנצנעון טילה וצ"ג. ועיין לקמן צ' חזי. (קא) עיין סוטה כ"ד: וכ"ז. וכן נשמע לעיל ומצנ"ס. (קב) כ"ה צילקוט. ועיין לעיל. וידוע מדע כי גם כאן הוא כ"א צ"ס מוסקיף לכל הדרכות. ולפי שנייעט המדרש לעיל מהשקאה את הפסולות וכל שאין להן חלל קלה הויה הלך לפי טמח רצ"ט. ועיין בתוספתא פ"ה מ"ד. וכן הוא צמ"ד ס"ד דקוטס ועיין בספרי ריש הפרשה. (קג) ריבוי זה נמלא צנ"י כ"ז. והדין הזה לא ניתן צנ"י. ואולי הוא נגד הספרי נמלא מוצרי ריבוי דהקן. והולכס לו צדך ס"כ ועיין סוטה כ"ד צמטס דף כ"ו: וסיים מרבה צפסרי מויתן איס צך את טכצנ"י. ואשם סרים נצצנעלי אישך ע"ג. וצירושלמי פ"ד ה"ה (י"ט ד') מנעט אשם סרים (כיון דשכב עכ"ס.) ועיין צמנ"ס פ"ג ה"ו. ולענין איסור טנויה לכהן ע"י יצמות סי': דלא כרצנ"י (רמב"ם הל' א"צ פ"ח סי"ג) וקדושין כ"א: (רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"ד. (קד) נמלא ג"כ צנ"ר צמקוס סכ"ל ועיין סוטה כ"ו: (קה) לא נמלא צנ"ר צילקוט. וענין קושיט יכול וכו' הוא טלח כדרכס כדלעיל. ולפי זה הספסי למירות מלות סמנללו צמ"ר כ"ז סגרה טהור מדצני ס"ז. (קו) עיין בספרי סופטים (י"ז י"א סי' ק"ד) ועיין לעיל. (קז) כ"ה צילקוט רמח"ס וצמ"ר כ"ז וסס כחצ מגיד צמקוס מלמד ועיין בסקדוטה. (קח) זה נמלא רק צילקוט. (קט) ליחא צילקוט וצמ"ר. ואולי כיוון אל דצני ר' יהודה צמס שכת' צמ"ר סי' כ"ז חלל לאסר סתפתה ונקס הליס מעון ועיין צמנ"ס ב' יהודה ספ"ב דקוטס ועיין צמ"ר סי' מ"ג וצניו' פ"ג ה"ה אינו חושש טמא טלס לס זכות ועיין צפסרי ועיין לעיל. (קי) נמלא צילקוט וסס כחצ ר' מלפתא. וזכיתו צמקוס

מים והיו בידה מצוות יתלו לה לשעה. ומניין שסופן לבדקה אחר זמן אמי והאשה
היא תשא את עונה. רבי שמעון אומר חילול השם הוא הרבר שאלולי מים היו
בודקין אותה על אחר כיון שהיתה יורדת מן (קיא) המקדש היתה אומי לחברותיה אל
תמנעו מלחטוא כבר שתיתי ולא פגעו בי המים דומה שאין בהן צורך כלל לכך נאמר
והאשה הדיא תשא את עונה [מיד]. (קיב) ר' אומר הזכות תולה במים המאררים אינה
יולדת ואינה משבחת אלא מְתַנוּנָה והולכת וסופה שהיא מ(י)תה באותה מיתה בצביית
בטן ובנפ[ו]לת ירך: (קיג) דיא ונקה האיז מעון והאשה הדיא תשא את
עונה. בזמן שהאיז מנוקה מעון אשה תשא את עונה. אין האיז מנוקה מעון אין המים
בודקין את אשתו. (קיד) מיכן אמרו כל איש שבא ביאה אסורה מהגדיל אפלו בא על
ארוסתו בבית חמיו אין המים בודקין את אשתו. (קטו) ואם עבר והשקה את אשתו הרי
זה מוסיף על חמאתו פשע שגורם לשם המפורש שימחה במים לבטלה ומוציא לעו על
המים. (קטז) לפי כך משרבו המנאפים בגלוי ביטלו סנהדרין את המים: גדול הוא השלום
שבין איש לאשתו שלא ניתנה פרשת סוטה אלא להטיל שלום בין איש לאשתו ולהסיר
קטטה מביניהן:

וידבר. דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יפליא וגו'. (א) אמר ר'
מאיר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת שוטה לזמי לך שכל הרואה שוטה בקלקולה
זייר עצמו מן היין: (ב) לפה שני קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו יגדל בקדושה
אל יעביר בתער ובמספרים אל יתלוש ואל ימרוט (ג) ואל יחוף בארמה ואל יתן סמנין

ענוות. וסל' תחת חמרת. (קיא) צילקוט אחת וין הנקוס. ונלת ויז צסוף הפרטה הספתי
ע"פ הילקוט. ועיין צנענה דקוטס כ"ב. (קיב) כ"ה פ"ג ו"ה (כ"ג: ו'). וירושלמי סס ועיין
צמ"ד סיון מ"ג וצנענ"ס פ"ב ה"ב. וצחוי"ט תמה למה תבז צנענ"ס דצרי רבי. (קיג) סוטה
כ"ח. מ"ז: שצעות ה'. יצמות נ"ח. קדושין כ"ז: צמ"ר ס' מ"ג וצנע"ז (וסס כח' תשא
צמקוס נוסח) וסוף וצנענ"ס פ"ב ה"ח (וסס גרס נוסח). (קיד) עיין צנענ"ס
סס. ונה ספקס הרצ"ד ז"ל נלעג"ד כי צאנת אינה קושיא כלל דמייירי כחן סנסתרה לאמר
הניסוחין אלא שצעלה הנקפא לה עתה היא צועלה צצית חמיו קודם חפוסה וזס עבר על
דצרי חכמים ולפי שאינו מנוקה ועון דרצנן גם לאשתו אין המים בודקין אותה ועיין צכ"ו
וצמ"ל וצמגדול עוה. ונראה סהצנענ"ס ז"ל כיוון אל לשון ס". ועיין גם פ"ג ה"ו. (קטז) עיין
צנענ"ס פ"ג הי"ח וצמקוס על המים תבז צנענ"ס על ויי קוטס. (קטז) צנענ"ס סס הי"ט.
ואמר צגלוי הסיף צצית שני ותחת חח המים תבז חח ויי המרים. ועיין קוטס פ"ט ו"ט
(ו"ז): וצחוספתא פ"ד ו"ב.

(א) נסתפקתי צראתי ונאמר זה צכ"י חס רחוי הוא להוספס אל ס"ז וסתימי לרצות דצרי
המדכס ואלו הטעמים. א' היא צרייתא כעין כל המדכסים וסוצא ג"כ צריס וס' קוטס (ועי' צריס
נזיר וצנ"ע ה"ט) וצרכות ס"ג. דחגיח וכו' וסוף ד"ה לצרייתא של מדכס או מוספתא (וצנ"ס סוצא
רצי אומר וצכ"י תבז ר' נאמר ופעמים רבות נתחלפו אלו התנאים צמטך סומן וצמקוטס תבז ג"כ
לפעמים ד"ח). צ' לפי סהוף דרך המדכס לרצות סמיות הפרסיות כמו סהוצא וס"ז צמקוט ויטרי
צפ' גילית צסס ספרי צפניס שני ועי' לקון צפ' שלח לך. ג' שלח ונלחי זו לא צחוספתא ולא צפסרי.
ומה סננאל צפס"ז סוף ונמס' קוטס ע"ס. ועי' צמ"ד רפס"ז וס"ח חגיח חין להסיף גם דרשס של
סמיות של פ' קוטס ופ' חרונות ונעטרות כמו סהוצא צרכות ס"ג אחר המאמר ה"ל ו"ל דאין
רשאי להסיף על ה צרייתא סהיא של תנאים ונאמר של אמורא חסד ע"ס. (ב) כ"ה צילקוט רנז
חס"י (וסיון זה נספל צילקוט וזה סוף הרצון). אזל לא כמו סנסמן סס כי עדות של סנעון
הגליק סוף צפסרי וכן וציחו צנענ"ס צכס"י עשין ל"ב כמו סכסס סח' וס"ח צכילתח של
דך קצ"ב ס' י"ד וסו' ד"ה צכס"ל 58e ועיין גם צכס"ח ס' סע"ד. וצילקוט דסוס
ווארס' כח' יעצור וטעות סוף. ונלת חכל ליחא צילקוט. ותחת סנצרת כח' עצירת. (ג) כפי
הכרס סוף אליציה ד' יסנעאל (פ"ו דנזיר ו"ג) וגם אליציה ד' סנעון סהוף ונחיר רק
צנלל ונחין ונחיר לקוף רק צידו עיין צפ"י ר"ע ונצטרורה אזל לא צאדעה דסוי ססיק
ריסיה

בעשה ומניין בלא תעשה אמ' תער לא יעבור על ראשו. אין במשמע אלא התער בלא תעשה כשאמ' וידבר ה' אל משה (ד) [לאמר] ריבה הכל אבל אומ' אני מה התער שהוא בהעברת שער (ה) (ובלי) [בכלי] אף אני ארבה את המספרים שהן בהעברת שער (ובלי) [בכלי]. מה בין תער למספרים שהתער מכלה והמספרים משיירות. דבר אל בני ישראל ריבה התולש והמורט. ואמרת אליהם ריבה (ו) המספסף באור. (ז) הא מה שיירתי במצוות עשה החופף באדמה והנותן סמנין: (ח) דבר אל בני ישראל בני ישראל נודרים נזירות אין הגוים נודרים נזירות. וכן הוא אומר אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקרי' לה' לעולה (ויקרא ב' י"ח). לעולה הן נודרין. אין נודרין לנזירות. (ט) בני ישראל נודרין לנזירות אין עבדים נודרין לנזירות מפני שרבו כפשו ואומ' לו לשנות יין והוא שותה לגלח והוא מגלח (לשמא) (י) [לישמא למתים] והוא מישמא. ואם לא כפשו נוהג נזירות. (יא) או בני ישראל פרט לגרים אמ' איש לרבות את הגרים: איש או אשה (יב) מגיד שהנשים נהגין נזירות. (יג) ר' יוסי הגלילי אומ' יכול כשידרגה בעלה מפני שהיה לי בדין מה אם במקום שאין מיפר נדרי עצמו הרי הוא אוסר עליו נדרים. מקום שהוא מיפר נדרי אשתו אינו דין שיאסר עליה נדרים. אמ' [ו] אשה כי תדור (במדבר

רעים ועיין נזיר ע"ב. ותוס' שצ"ל: ד"ס ר"ש. וכן כחצ"ר"י שצ"ל: ד"ס אצל (בסוף הדף) דמורה ר"ס בספיק רעים. ואם יחוק צלמנה הוי כמו צמקק. אצל שלל צמחוקין מחיר חפי' איתא איסור דלורייחא צמחוקין ועל' צ"ס פ"ט דכלאים מ"ו. ועל' ג"כ מה שהקשה צ"כ"ו הל' נזירות פ"ה ה"ד על מה שפסק הרמב"ם כ"י והוא יסיד. ועל' למח' קושימו צדכרי. (ד) הספסי ע"פ הילקוט וכחצ' צז"ר דדרכינן לאמר לכו אנור צדכרים. ועיין לעיל. (ה) זילקוט דמוס ווייליאח איתא לכלי וצדפוס ווארשא כללי. וליחא צדפ' יסניס אף חני ארצה וכו' והוסף צדפ' ווארשא אף נוספסיס. ועיין צירוש' נזיר פ"ו ה"ג (כ"ה ח') וצמחפתא פ"ד מ"ג. ונראה דנוספסיס אינן סותרין את הנזירות אלא סתן אסורין צעשה אס סיסר אף סתן כללי אינן צכילו שער ועיין צדכרי ר' יונתן צכפרי ונזיר ל"ט: (ו) זילקוט איתא הנוספסיס צלדונה. ועעות הוא דלא שייחתו כלקון אי נני דחילק צין נוספסיס לחוסף. (והרמב"ם פ"י הנוס' פ"ג גר' נוספסיס צמקוס ונוספסיס ועיין צרייתא צנזיר נ"ג וצירוש' פ"ו ד"ג כ"ה צ' זינה פ"ד ה"ג ס"ג ג' צצלי שצח ק"ה. וכ"ה צערוך ערך פספס ע"י צערוך השלם) ועיין תלום הוא שחולט' שיער סנווך לצטר אצל לא עקר וניירט שערו לגנזי ספסוף כמו סוף. ואין חילוק צין שהסיר שער ח' או הרצה דקאנור צנז"ר פ"ו או ספסיס כל סהול. (ז) זילקוט כח' שייחתו ונזות עשה וכו'. ופי' צז"ר החוסף צלמנה והנותן סמניס אינס אלא ונזות עשה נפסי שאין השערות נוסרות ניד. (ח) וכן נרצה צנז"ר וז"ל דצר אל צני ישראל פרט לגרים. וליחא זילקוט ונראה נפסי סנייעט כצר את הגוים ונונמות ע"ג: ועל' צנז"ר פ"ו נזיר וסס דף כ"א. וצירוש' ריש פ"ו וצנז"ר פ"י ס"י ז' ומה שכת' צמקוס הוודעט וצמחופי הרד"ל (ס"י נ') שהוא צכפרי לא מנלחי סס. ועיין גס צכ"י ה'. וצכפ"ז וצנז"ר פ"ג ס"ז. (ט) כ"ה זילקוט. ועיין צנז"ר צמקוס ה"ל וצנז"ר ס"א וצמקוס חוספתא דנזיר. וכופהו דכו אף שאינו נפסי נזירותו כצאשתו וצנז' רפ"ט דנזיר ונרצה עבדים צכלל נודרי נזירות אלא שרבו יכול לכופו ונוסב' ירוס' נראה יותר שצעזד אינו צנזירות כיון שהקשה וכו' נזיר הוא ע"ש. ועיין צנז"ר פ"ג ה"י. (י) הגהתי ע"פ הילקוט. (יא) ולצדכרי נז"ל מלצים שהציא צחתו"ו ויקרא (סינן ק"יח) ועיין גס צלילת השחר כלל רס"א להצרות שלל צלצד צנז' מוקומוט שהערו חוס' (ננמות ס"א ע"צ ד"ה ח"ג) אלא צכלל מוקוס סדיצר לישראל ונועשה צכל אדם אז נריך להציא הגרים צצ"י ע"י איזה ריבוי צכללאו הוי אינו צכלל צ"י והציא הנולצים גס דצרי ס"ז צכאן ע"פ הילקוט יס גס להציא כל הריבויס הסנניס צכ"ז ועיין צכדקונה. (יב) אלו ד' דצרים לא נולאו זילקוט ועיין צכל סמוקומוט ה"ל. (יג) נולאו זילקוט וסס הלשון מנוצט' צחלחתה שכתב יכולה כשירלה צעלה והגיה צדפוס ווארשא וכחצ' יכולה כשירלה ולא כשירירנה צעלה וכו'. ומה שפ"י צז"ר אס צעלה נזירה צנזיר אינה מוחייבת לקיימה קאי אנוסקנא דנלחת. ואין ל"ל למה נחק צדפוס ווארשא

הרי הוא אסור ביין מצוה. נזיר שהוא אסור ביין הרשות אינו דין שיהא אסור ביין מצוה. לא אם אמרת באונן שהוא אסור באוכל מצוה. תאמר בנזיר שהוא מותר באוכל מצוה. הרי כהן יוכיח שהוא מותר באוכל מצוה ואסור ביין מצוה. וכן אתה אל תתמה על הנזיר שאע"פ שהוא מותר באוכל מצוה הרי הוא אסור ביין מצוה לא אם אמרת אם אונן שהוא במיתה תאמר בנזיר שהוא במיתה הואיל ואינו במיתה יהא מותר ביין מצוה. אמי מייין לרבות יין מצוה: (מייין ושכר זה האמור כאן זה שכר שלתערוכת יין.) יכול שאין לי אלא יין מניין אפילו הומין ת"ל הומין (כח) או הומין אף הומין שלתמד ת"ל (והומין) [הומין] יין התיר במעורב שאינו בנותן טעם. אין לי אלא הומין יין. ומניין אף המטיל מים לתוך ענבים (כט) והבאישו ת"ל משרת ענבים. ומניין אף משרת בוסר ת"ל וכל משרת. (ל) יכול לא יתן על מוחו ועל מנפתו ולא ירד בתוך הגת ת"ל [לא] ישתה משום שתיהה הוא עובר אינו עובר משום כל אלה. יכול שאינו עובר אלא בשתיהה ומנין אף באכילה ת"ל וענבים לא יאכל. (לא) לפי שאמרת נפן יין בעונש אין (לב) פְּרוֹקְטִי בעונש ומניין (לג) את מרבה טרוקמי באזהרה ת"ל לא יאכל. (לד) אין לי אלא ענבים מנין אפלו בוסר ת"ל לחים. ומניין אף יבשים ת"ל ויבשים. יכול אף החושין והעלים והלולבין ומי גפנים והסמדר ת"ל מהרצנים ועד זג יצאו אלו שאינן פרי ולא פסולת פרי אלא כעין הן חשובין: (לה) מהרצנים אמרת מיעוט הרצנים שנים: ועד זג זה זג אחד. ר' עקיבה היה מרבה בכולן כוית שני' (לו) מכל אשר (יצא) [יעשה] מגפן היין החזירו לכללו שהיה בו: כל ימי נדר נזרו (לז) ימי נדרו

הזכרים כחז ג' ונייס. (כח) ונאך ננאל זילקוט ושס כחז חי חוונן יכול אף חוונן של תנוד וכו' ופי' בז"ר תנוד וניס הנותנים על הסוננים וזדפי' יסנים כסנן הס"ז ונדברי חיסני נן עקציל סננאלו כספרי: (כט) והבאישו פי' בז"ר והחמינו. (ל) על נוחו לרפואה. ונפתו נכתו. ולא ירד לתוך הגת שלא ירחץ בתוכו. ז"ר. (לא) זילקוט חיתא זקילור וכחז לפי סיין בעונש וכו'. (לב) זילק' גרים דרוקטי ופי' ענבים יבשים צנצנעם וליחות זהס ועט ועיין צערוך ערך דרקט. וזיה צנצנע ספ"ע דניה (ונונא צנצנע סננאל דף כ"ד): ושלין זה יין הי"ז דרוקטי ופי' צננאל צננת כוטרקון דור קטוע. וכן ונונאל צפי' סננאיות להרננים וכן צנצנעו יי' וצירוט' פי' צנצנעו (דכ"ה). כת' טרוקטי כנוו צכ"י ועי' צערוך השלם ערך דרקט. (לג) זילקוט כת' חמה אווני. (לד) ליתא זילקוט ועיין מזיר ל"ד: וכלל צנלי לא הוזכר כלן סננאל וננאל צירוט' פי"ו (כ"ה א') וכן וננאל סם צוסר ונלחיס. וחיתא כת' ק דר' יוסי צנ"ז פיק דערלה ע"ש ושס תננאל פירוטס ועיין צירוטלני סם וצננצ"ס פי"ה ה"ג. (לה) עיין כספרי צננין זה וצפרט צנזיר ל"ד: ושס תננאל ג"כ סצרת ר"ע. ועיין צננצ"ס פי"ד הי"ג וקודס ונננר זה נננאל צכ"י כנוו סכת' כספרי ח"ל ונננרנניס ועד זג אלו הן הסננליס ואלו הן הסוגין. הסננליס אלו הסננליס והסוגיס (אלא) [אלן] הן הסננליס דצרי ר' יהודה. ר' יוסי אווני שלא טענה, צווג של צננע הסננין זוג והסנניני ענבל (נננאלו הסננליס הן הסנניניס סזורעין אותן והסוגין הן הקליפס הסניננס) עכ"ל. ואף סננננר זה ננננר כספרי היתס צנננני ליתסן על ס"ז. א' לפי שלא נננאל צננרשניס של ר"ש סס סנננליחא וספרי לסי' צנננר סלוגתח צין ר' יוסי ור' יהודה סלננידין של ר' עקיצא. וכננעט סייני אווני סכל נקוס סחתה נננאל דצרי ר' יוסי (ור' יהודה) צננרשניס של ר' יסנננאל צנננר ג"כ ונננררניס סס ע"ש סננל דצרי כז כנוו סצנצר לקנן וצפרט כסנננעס. צי לפי סנננאל כספרי כנוו סננניס דצנרניס סליננס ונן סללכס דצנרניס ונננאל דצרי כז סחר ססיס סנוס אותס כפי לרבו והוא סכת' ר' סנננען צן יוסאי צננננס ססנאל צלותו וננננר כפי' ר' סנננען סתס ועיין כל זה כסננננעס סנננעס כסננעס ועיין צנננננ"ס סל' צנננר' פי"ה ס"ג. (לו) סופטניס י"ג י"ד אף כננאל סנ"ל יעסס סתס ילא כי צללו סכי לא נדנעס ססוק סלפטינוו צנרשס. (לז) סלדעיל קאי דכת' מייין וסכר יזיר ננננר סנונר צנננעס נננעס וכו' ושס לא כת' עד נמי יסא ססוק לכן דריס סכל ינוי ננננר. ונננאל ספכר

יהיה. (מב"א) מיכן אמרו סתם נזירות שלשים יום מנין יהיה: (מב"א) גדל פרע מצות עשה: (מג) גדל פרע אין לי אלא מי שיש לו פרע מי שאין לו פרע מניין ת"ל קדוש יהיה כמה שהוא. ואין לי אלא מי שיש לו (פרע) [שער] מי שאין לו שער מניין ת"ל שער ראשו מה שהוא: כל ימי הזיר ויהי על נפש מת (מד) יאמר מת מה ת"ל נפש להביא את הרב. (מה) יכול לא ישמא על מת מצוה והלא אמר ובי דין הוא הואיל והכהנים בלא תעשה (מילטמא) [מליטמא] למתים אם מיטמא הכהן על מת מצוה אף הזיר ישמא על מת מצוה קל וחומי ומה במקום שעשה קטנים כגדולים ככהנים הרי הן מיטמאין על מת מצוה. מקום שלא עשה קטנים כגדולים כגדולים אינו דין שלא ישמא. מיטמא הוא על מת מצוה. (מו) יכול לא ישמא על מת מצוה ברגל ת"ל לאמו לא ישמא מיטמא הוא על מת מצוה ברגל. (מו) יכול לא ישמא על מת מצוה ברחוקים ת"ל לא אחיו לא ישמא. מיטמא הוא על מת מצוה ברחוקים. יכול ישמא על מת מצוה בקרובים ברגל ולא ישמא על מת מצוה ברחוקים ברגל ת"ל ולאחותו לא

לגדל שערו עוד שלשים יום. והא נראה דאסור לגדל עד ששה עור ל' יום צמיחתו צאריך טורח דמ' אח"כ קדוש יהיה. ואולי עלתה לו גרסא זו ומצדדי הילקוט סתיו לפניו חסרים קמח. וצדפי ישנים כח' צחלת דברי ס"ו וני סכיזור. ועיין פ"ג נ"ו וס' תנולא ג"כ נעשה דהילני הולכס ועיין בעדות פ"ד וי"א וצננצ"ס פ"ב סכ"א. ולשון יהיה קאי על מה שהיה כבר זנון קמח ואינו נספק כדפי' הנוצ"ס. והנצ"ס צפי' הנעשה פ"ג וורה על חוספתא שאמרו צה שהזיכות נוסגת צארץ וצמ"ל וע"ש פירוש התוספתא. והר"ף אינו מציא מוס' זיירות ונראה שנוסד דקבר שאין הזיירות נוסגת בזמן הזה ועיין בהשגת הראש"ד. (מב"א) עיין צפסרי וצנזרי ה' וצירושלמי פ"ק ה"ג (כ"א ג') וצבל העודעתי. ועיין לעיל הערה ל"ט. (מב"א) סנ"ג עשין עשין קצ"ו רנצ"ס ריש ס"ל זיירות ח"ל ונזנות עשה שיגדל שער ראשו ס"ל גדל פרע וגו' ועיין לעיל הערה ז' וצפי' הנעשיות פ"ו. (מג) עיין צפסרי דרוש צמחא של קדוש יהיה והוא כדברי ר' יאשיה ועיין לקמן צפסרי מה שדרס ר' יונתן ופס"י כי נזר אלהיו על ראשו. וצסוף פסקא כ"ו וצפס"ו. וצנזיר נ"ו: ונציאו לענין כפרתו ודקס ליה מנחת תורת הזיר וכן דקס צמחפתא פ"ק וי"א ונולקס אח שער ראש מזיר. וכן פסק הצננצ"ס פ"ח ה"ה. (מד) ננולא צילקוט. וכן דקס לקמן צפ' פרה אלוונה צנפס סאלס זה הדס וכה"ל והדס הוא הנפש. ופי' צז"ר הדס היינו רביעית דס. והכי איתא ג"כ לקמן צנפוס הכ"ל וצכ"י על התורה. ועי' חולין ע"ז. וצנפסן שס ועיין גס צננצ"ס ס"ל טוונחת נח פ"ב ה"ג. וצמחפתא פ"ח וי"א וכן כחצ רש"י שצח ל"א: צנפוק הדף רביעית דס חיי אלס חלוין צה. ועיין רש"י ותוס' סוטה ה'. ד"ה אלס. (מה) נעמע מילקוט מתוך דברי ס"ו ונראה ע"י Homoioteleuton (הוא צנ"ס). ועיין צפסרי (הוצא צנזיר וי"ח ורצה ס"י י"א) ולא חילק שס צין רגל לשאר ימים כיון דלא מצבה ונלצניו וללצנו וכן ונללצניו ולללצנו אלל חד ריצי ומה שכתב שעשה קטנים כגדולים צכהנים עיין צמ"כ ריש פ' אמור צני חלסין אף הקטנים צנעמע וצכ"י של מו"ג לויקרא כחצ ח"ל. ד"ל צני חלסין לצרות אח הקטנים. ולמנת חלסין לצזזיר הגדולים על הקטנים וכו"ה לכוון. (עיין צננצ"ס ס"ל אלל פ"ג שכתב רק שהגדולים מוחסין על הקטן שלא יענאוהו. עיין יצמות קי"ד.) ועיין צכ"ש ריש הלכות טוונחת שלא הציא כל דברי ת"כ אלל דברי הס"ס לעיין צמרת גדולים צלצד. (מז) ננולא צילקוט ושס כח' יכול יענא וכו'. וצדפוס וואלכס סוס"ף לפי שהכניס חסרונם וכת' יכול יענא הוא על מה נענא צמול ולא יענא על מה נענא צרגל וכו'. והא דמורצה נזיר לסימ מיענא צנת נענא צרגל נראה מדכת' (ויקרא י"א ח') וצנללס לא חגעו דילפינ וינייה צמ"כ שס דלף ישראל לא יענאו צרגל וזכו שאמרו חייב אלס לטכר עלצו צרגל (ריש פ"ו):. ננולא ק"ו ומה כלל ישראל שאינם מוחסין על טוונחת מה וכו' לריכין לטכר עללס צרגל (כהנים ו) נזירים האסורים צוונחת מה אלס לא צנת נענא ק"ו. ולענין טוונחת צרגל עיין ג"כ נעשה דיוסף הכהן מוצא צמ"כ ר"ש אמור (צכ"ס ק'). שנתות פ"ד ע"ו). (מז) אף כאל היה כח' צילקוט יכול יענא וכו' והגיה צדפוס וואלכס וכתיב יכול מוענא הוא על מה נענא צקרוצים ולא יענא על מה נענא צמחפתא ת"ל וכו' ועיין צפסרי

יטמא מיטמא הוא על מת מצוה ברחוקים ברנל: (מח) [לאביו ולאמו לאחיו] ולאחותו [לא יטמא להם] פרט לנוגע בשפור: במותם ריבה דבר אחר שיטמא (מט) כמה שלם. את מה אני מרבה (נ) השררה והגלגלת וחצי לוג דם וחצי קב עצמות ואבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהן בשר כראוי: (נא) כי נזר אלהיו על ראשו מניד שהניירות בראש: כל ימי נזרו קדוש הוא לה. מפני שנזר דרך פרישות ושהרה נקרא קדוש. ולא עוד אלא ששקלו הכת' כנביא שני ואקים מבניכם לנביאים ומכחורכם לנזו(י)רים (עמוס ב' י"א): (נב) וכי ימות מת עליו נפש לא נא' אלא מת אינו מגלה עד שיטמא בטמאות שהן מעצמו שלמת: (נג) מת עליו לרבות שנפל הבית עליו ועל המת: בפתע פתאם לרבות שמת עליו בפונדקי (נד): (נה) בפתע זה שונג: פתאם זה מויד. וכן הוא אומ' (ו) (פתיים) [פתאים] עברו ונענשו (משלי כ"ז י"ב): (נו) וטמא ראש יכול שאין לי שהניור מגליח אלא בזמן שנגע במת שלם ובשררה ובגולגולת ובחצי לוג דם ובחצי קב עצמות ואבר מן החי ואבר מן המת שיש עליהן בשר כראוי. כשאמ' (נז) טמא ריבה אבר מן המת ואבר מן החי שאין עליהן בשר כראוי. טמא [וטמא ריבה כוית מן המת וכוית נצל ומלא חפנים רקב ורוב בנינו ורוב מנינו: (נח) גזרו ריבה עצם כשעורה שיטמא במגע ובמשא: (נט) וגלה יכול עד שלא טהר אמ' לא אמרתי אלא ביום טהרתו. (ס) יכול

בספרי. (מח) כ"י דריש ליה ומלכותו וסופתי ע"פ הילקוט. ונראה שדקם כן ומלכותו להם דנראה ניוסר. וזילקוט כתיב פרט לנוגע צעפיר ופי' צ"ר צעפיר מלל דם וגירסת הכ"י היא עיקרית ונמלח ג"כ צדצ"ד צת"כ ויקרא דב' לדונה לפרק י"ב ה"ח לענין טוונח ונגע. שכת' וז"ל והכי ליחא צעפירי לפניו שני להם פ' לנוגע צעפיר ומלכותו מראה שדקם נהס כמו שכתבתי. ובתקום פי' (שענינו פירש) ז"ל ער' (פרט) כונו סהול לפנינו. ועיין בצפ"ל של הס"ח נמוס צרילל ז"ל דף ה' סימן ז' ולא הכניס שיש ג"כ זילקוט צעפירי הנ"ל והסגי עליו מו"ם דל"ה דף ק"ח הערה ח'. ונהי שדקם דצרי הרצ"ד נדמה ע"י כ"י שלפנינו ע"פ. וענינו הוא שלא טעם לוטר כיון דכתיב חרצ הרי הוא כחלל יהיה סותר את זיכותו אם נגע צעפיר מ"ל וכו'. או קאי על מה שאמרו צידושלמי מ"ו ה"ו היו לפניו שני שפורין ח' של שמוטה וח' של כנילה וכו' או על הספור התמוז צהשל פ"ק להלכות מ"ג ופתוספת"ס. ועיין מה שכתב הרצ"ד בהשגותיו להל' זיהומ"ק פי"ג ה"ג נגד דצרי הרצ"ס. ועיין גם דצרי כ"ט שמוסכים עם דצרי ע"פ הגמרא. ועיין לקמן בצסקוק וכי ימות ולספ' והיננים הרצ"ס וה"פ. (מט) כ"ה זילקוט לפרק ווארשא שהגיה ע"פ צ"ר ודלפ' ישנים כתיב במת שלם. (נ) עיין צעפיר נזיר מ"ט: ומ"ג. וכ"צ: ובצ"ד להלכות וסס הניח הכ"ס ז' פעמים דצרי הס"ז נוס' פרה אדומה. ועיין גם צרמז"ס פי"ז מהל' זיכות ולקמן בצערת טעות. (נא) ובנוס"ס נמלח צ"ל. כי נזר אלהיו על ראשו זה גדול שעה. ובספרי דריש ליה תקדום יסה. ועיין מה שכתבתי לעיל. ובצ"ר כתיב צדיום טהרתו ח"ל לנגח רק ראשו. (נב) עיין לעיל בהערה מ"ח. וכן צרמז"ס פי"ז ה"ח דריש הכי. (נג) כ"ה זילקוט וסס חסר פסקו עליו. ועיין צרמז"ס פי"ז ה"ה. (נד) כת' צ"ר ולא ידע שיש סס חולה. וזהו חונק. ועיין בתוספ' פי"ו ו"ג. ונראה שסותר זיכותו אע"פ שיש פתח לניח לה להניח דלכ"י מ"ס מונה שדקם ונלפניו. (נה) עיין בספרי. ובנוס"ס מלחמי כו"ל. צפתע זו שגגה שני' ואם צפתע בלא חניה הדפו. ומלחוס זה מויד' של' פתאים עברו ונענשו (ומלחן סהול הניח על הזדון כשגגה) ועיין פי"ז מ"ז דכריתות ובגמרא דף טו'. ובתוספתא סס פי"ד מ"ד זין צבונג זין צמזיר ובצמז"ס פי"ו ה"ג. ולענין הכרע אם הוא משלי כ"ז י"ב או כ"ב ג' והרצ"ס צ"י העשניות מציא כ"ב ג' וכן כש"י ע"י צדושי הרש"פ שהראה שג"ל כ"ז י"ב וכן נראה מלדקין לכיון כתיב דפתאים (כ"ז י"ב) נולח פתאים דצמז"ס כ"ב ג'. כת' פתיים וכן הגסתי. (נו) כ"ה זילקוט וסס כתיב יכול שאין הניזר נוגח אלא כשהוא נוגע וכו' ועי' פי"ז מ"ב. (נז) הוספתי ע"פ הילקוט לפי שמיסר כ"י דרשה של טעם. וא"כ נדקם חס"כ הוא"ו של וטמא. והוא על דעתיה דר"ל זכיר ל"ג: ועיין בספרי. (נח) נמלח ג"כ זילקוט ועיין זכיר מ"ג: ובצמז"ס פי"ז ה"ו. (נט) ליחא זילקוט ועיין בזכיר כ"ד: ובצמז"ס פי"ו ה"ו. (ס) כ"ה לענין מליכע וכו'

בין ביום בין בלילה אמ' ביום השביעי ביום ולא בלילה: וביום (השביעי) [השמיני] יביא שתי תורים. (סא) היה ר' שמעון בן נחונין אומ' משום ר' שמעון הואיל ונאמרה הבאת קרבן ביחיד ונאמרה הבאת קרבן בציבור יכול (סב) מה הבאת קרבן בציבור אם עבר יומו עבר קרבנו כך הבאת קרבן ביחיד אם עבר יומו עבר קרבנו (ת"ל ביום השביעי ביום השמיני) [(סג) אמרת ביום השמיני וביום השמיני] ריבה תשיעי ועשירי: (סד) יביא תורים יכול הרבה אמ' לא אמרתי אלא שתי תורים. יכול יביא שתי תורים ובני יונה אמ' (סה) שתי תורים או שני בני יונה. יכול יביא פרידה אחת מזו ופרידה אחת מזו. אמ' שתי תורים או שני בני יונה (סז). לא מצא תורים ומניין שיביא בני יונה אמ' שתי תורים או שני בני יונה: ועשה הבהן אחד לחטאת ואחד לעולה. (סח) חטאת כפרה אין בעולה כפרה. יכול שאין בעולה שיירי

בתי"כ מלורע פי"ג ה"א ופ' זנים פרק ט' ה"ב והוא נגד דברי הספרי ע"פ ועיין מגלה כ'. ונחמ"ס הל' מנשה"ק רמ"ד. (סא) כ"ה זילקוט בלא ד"ה. ובטעות כת' ככ"י וזיום הספרי וגר'. ור"ש בן נחונין (וזילקוט תכ"ר"ס בן נחוניא) שמו ימיד ועיבוד כס"ז ואין זולמו לא זנוטה ולא זנוספתא ולא זנדדסאי ולא זנ' התלמודים כמו סעיפתי בספרים. ונראה שהוא ר' נחוניא שנולד עם ר' שמעון זנוספתא דעדיות קט"ז (אסילות ס"ב מ"ח) הוא אביו וכן נזכר ר' נחוניא עם ר"ע בת"כ מלורע פ' דנגעים פרשה ד' ה"ד כפי גרסת הראשון וכ"י של מה"ג ועיין שם בספרים מ' של מ"ה אה"ו. ואין להאריך ולהעלות ספקות על שמו הוהם לשמות של חנאים אחרים כגון ר"ש בן חנניה הוא בן הסגן או ר"ש ור' נחמיה העמסוני. (סב) עיין בספרי פ' פנחס עולת זבת זנחתו וכו' ובס"ז שם. ועיין תמורה י"ד. (סג) הנהתי ע"פ הילקוט וכן כגון ומרבה מוא"ו של וזיום השמיני והכותב טעה זמ"ה ולא הבין מאי הו' ליה זיום השמיני וזיום השמיני ז' פעמים והוסף בטעות מה שכתב בראש הפרשה מוסקו שלפניו. ובספרי נדרש מנחמיה יגלחנו שאם לא גלח ז' יגלח זמ"ט וי' ע"ש. ועיין בספרי לקמן ובספרו בספ"ז ובספרו מלורע פרק ז' ה"ה וה"ו. ובזכר מ"ד: וחולי מרבה יום שני לסקריז קרנותיו מה"א שהוא זיום השמיני וכן מרבה נשי גרים זמ"ה של הגר. (סד) נולד זמ"ה כ"י י"ד. וסם ומחיל זמ' הלשון. אלו אמר תורים וכו'. ולפי שכתב אה"כ יכול הרבה ת"ל יביא שתי תורים לא אמרתי אלא שתיים וכו'. ואשר שניך להוסיף בכל מקום של' אמ' לא אמרתי גם הפסוק הנזכר אחר מלת אמרת שהוא זנוקוס ת"ל כללעיל. אך נראה שהוא נוסף ע"י המספר כמו שהוסיף מלות אלו אמר כדי לזכר הלשון אצל א"ן דרך כס"א לומר כן. ובמ"ר לא נולד כהן אמ' אלא ת"ל בכל מקום. ובמ"כ פי' יכול הרבה שאם ירצה להביא הרבה הפרשות בידו ת"ל וכו'. וכן כתב מהר"ז וז"ל אלו אמ' תורים ולא אמר שתי תורים יכול שיביא כמה שיגלה אע"פ שאמרו ויעשו רבים שנים הייתי אמר שנים לחיוב ואם [ירצה] יביא הרבה ת"ל שתי תורים ולא יותר. וז"ע שא"כ בכל מקום נאמר כן. יפה כתב מוה"ר רמ"ל מלזים זמ' ויקרא שכל נקוס ט"ס לטעות לריך קרא להוסיף שנים ע"ש. וכן כאל. ועוד כתב דהמנין זא לומר שמועבד אפילו דדיעבד אם הביא פחות מנ". (סה) בת"ר כתב ת"ל או שני בני יונה ומולא האחד נאוו. (סז) ע"כ דברי מ"ר. ואפשר שלא הביא עוד לפי ט"ס לרבות זמ' שכל. ולפי דברי מהרמ"ל מלזים מורה כל היכא דמביא האחד חטאת וכו' זמ"ה הידיעה ששניהם זוג אחד. ואם הא' כהן דלא כתיב ה"א ופ"ה אסור להביא פרידה מזו ופרידה מזו וי"ל דהוי אליבא דר' שמעון דמ"ל שכל הולך אחר החטאת עיין במ"ד ו"ה דנגעים ובזכרין י"ז. (סח) וכן כתב זמ' מזריע פסוק ז' מה מלינו ככ"י כפרה זנוספתא אף כהן כפרה זנוספתא עכ"ל. וכה' לומר שאין העולה מעכבת ועיין זנוספתא ס"ו ה"ב ובזכר י"ח: וכ"ה זנוספתא עכ"ל. ועל זה מעיין בת"כ ויקרא פרק ד' ה"ח (יומא סל"ג. חוקם' דמנחות פ"י מ"ב) שהעולה נכפרת על מ"ע ועל וילוח ל"ח ט"ס זה קוס ועשה וכ"ה זמ"ה. נולד לפי זה שהעולה נכפרת על עשה דזבחת קרבן וגם על לא תעשה שלא תקדים עולה לחטאת. והכי קאמר גם כן ר"ש בת"כ פרשת מלורע וזנוספתא דכרה פ"א סמ"ח (כפי סול' מו"ה קוקרנמאלנד י"י ולא נולד זנוספתא) חטאת דומה לפרקליט שכתב לרבות

כפרה ת"ל עשה ועשה: וכפר עליו מאשר חטא על הנפש (סח) משום שוממת המתים. (סט) ר' שמעון אומ' מאשר חטא על הנפש משום שחטא על נפשו: (ע) וקדש את ראשו (יחזיר) [יחזור] (ויקדש) [ויגדל] בקדושה: ביום ההוא. (עא) ביום שמהר: והזיר לה' ימי נזרו (ישלים) [עא] יחזור וישלים] ימי נזירתו שהזיר: (עב) והביא בבש בן שנתו לא איל: בן שנתו בן שנה לעצמו לא בן שנה (עג) לשנים: (עד) לאשם הרי זה קנס: והימים הראשונים יפלו

ר"ה הפרקליט ונכנס הדוכן. (סח) זה דעת ר' ישמעאל ועיין בספרי וזכנה ס' ט"ו. ומה שאמר צמיר י"ט. ר' ישמעאל סבר ליה כ"ח הקפר אשר דעתו היא שחטא אף הטעור זה ופניו שלעבר עלמנו וכן היין והוי כ"ח כדלקמן זהו ר"ח זנו של ר"י בן זרקה כדג' הראש' צפ"י. אבל הדע כי גם אונקלוס תרגם כן שכתב ונדחב על נחש. והוא היה תלמידו של ר"ע. וכו' צר"י. וריש דרש ונדלח כת' נפשו. ובפס"ז איתא ר"ח אונ' צמיר טעמא הכת' ונדחב שנטעמא לנחש. וכתב סל"ח זהו ונאשר חטא על הנפש עכ"ל. ונראה דריש דרש ליה צמיר דבר הלמד וענינו. ודרש' ראשונה נשום טעמא הוה ה"א ג"כ לפי פשטות דקרא וכן דרש לקמן. (סא) ר"ח דרש הכא סבדר שלח היה חייב להציא הקרבן אם לא היה צמיר. ונאלץ שפירתו חלילה צמירתו וא"כ סבר שמה שחטא הוא צא ונחב הצמירות שהציא את עלמנו לדין קרבן והוי כעין וציא צמירותו היינו צמירותו מוליך לנזרה. וצירוש' פ"ח (כ"ח ג') איתא וז"ל ר' שמעון אונ' חוטאים היו (ר"ל הלדיקים שהיו רוליך להציא חטאת) שהיו נודרים צמיר שני וכפר עליו ונאשר חטא על הנפש חטא זה על עלמנו שזנע עלמנו וכן היין. ולפי סוף דברי הירוש' נשכים ר"ח עם ר"ח צ"י בן הקפר וחולי חסר שם קלת וגרס' כ"י וכוון אל לשון הירוש'. וצצלי (כדריס י"ד ושי"ט) הציא צמיר דענינה ונזרה ונלשון הירושלמי והיא תוספתא נדרים פ"ק ונ"ח אף צמיר צמיר צמיר כ"י שלח יקראו חוטאין כתב בתוספתא ופניו שלצמירין כפרה. (וגם יש לתרץ כאן קושית החו"ס' קוטה ט"ו. ד"ה סבר' דנושום הכי חלי הט"ס ונלמיה דרש' צ"ח הקפר נשום שדצמירי ונאלץ להציא צמירי אף שהם צמירי. ועיין גם צמיר' קוטה ט"ס סבר' ועי' בהקדמה. (ע) כ"ח צמירי וס' כת' יחזור ויגדל ועי"פ הגהתי. (א) צמיר טעמא והוא צמיר ז' לאחר שגלת וזהו אליבא דר"י צ"י צמירי דרש ליה ויחזור צמירי הוא כדאיתא צמיר י"ח: וכדכת' פס' ט' צמיר טעמא צמירי. וכן כת' צמירי וקידש את ראשו צמירי הוא. שנתחיל לננות ניוס שגילת. (עא) צמירי איתא יחזור וישלים וכן הגהתי. ופי' צמיר יוני צמירותו שכלל אפלו נאח יום. ועיין פי' וי"ט: ועיין גם צמירי שכתב יחזור ויננה צמירותו כצמלת. וכ"ח צמירי פ"ח הי"ח. (עב) כ"ח צמירי וצמיר כ"י ט"ו ופי' צמיר לא כמו צמיר טעור. (עג) צמיר כת' לטני עולם וכ"ח צמירי פ' חזירע. ועיין צמירי י"ח: וזכרה וי"ח: ובפס"ז וכן פירש צמיר לעלמו מיום שגולד חצנין לו השנה ונעת לעת ולא לטני עולם כגון אם גולד צמירי שיהיה גמר שנתו צמירי לפיכך כת' צן שנתו ולא צן שנה סתם. וכן פי' צמירי מיום שגולד ולא מיריה וכן לקמן ס' י"ח אלל חטאת עכ"ל. וכן פי' גם צמיר דמנין נשעה שגולד ולא חטא על קושית החו"ס' צמירי כדלקמן. ומה שהקשו ס' צמירי ד"ה שנתו יש לי ליישב ונגויה האריה דה דבש כי ס' הקשו ל"ל קרא חפוק ונצמיר דל"כ היאך יכול להציא צמירי צ"ה. ואומר אני לעב"ד א' כי אפשר לענין קרבנות וזמין ר"ה וניסן. צ' דכת' צ' פתחם צ' המזמירין כצמיר צמירי שנה ולא נאמר צמירי שנתו הייתי אומר גזרת הכתוב היא להציאם צן שנה לטני ולא גולד צמירי אף להציאם לכן דרש צן שנה לטנמו. ועיין גם בתוספתא דפיר' פ"ק וי"ח דקאמי ר"ח כל וקורס ס' צמירי עגל סתם צן שנה ועגל וכצ' צמירי שנה. ולפי דצמירי גם צן שנה ונשנה לדון וננו צן שנתו כנראה ונדצמירי חפרי זוטא צ' פתחם (ועיין צמירי רנו חט"ס) דקאמי צמירי שנה צן שנתו לעלמו לא צן שנה לעולם. ויש להקשות ונין לו לדרוש. (עד) כ"ח צמירי ופי' צמירי שלח ונינו צמירי שנתו שנתו לעלמו חלל זה. וז"ל שנתו לו פירוש זה וננה שנת' צמירי אחיכ שנת' חיי שזנעון לא ונינו חטא שנתו לעלמו חלל זה צמירי. שכן כתב' חזרו וסיניס הראש' יפלו. ולשון צמירי זה הוא כעין שופיל את הראשונים ולרין הצמיר לננוחם עוד הפעם. וחולי ל"ל צמירי לטנמו וכוון ג"כ מה שדרש בספרי וז"ל כל אשמות שצמירי ונצמירי כפרה חוץ וזו והם דצמירי רבי כדגרים בפס"ז. והר"ל

(עה) מפיל הוא (לאחר) [לְאַחַר] בדם רביעית (לאחר) [לאחר] ברובע עצמות
 (עו) על מגע שפוד ועל ימי חליטתו שלמצורע. (עז) יכול שהוא סותר בכל אלו
 ת"ל כי טמא נזרו טומאה סותרת ואין כל אלו סותרים. ר' אליעזר אומ'
 (עח) בזמן שיש לו אחרונים הוא סותר את הראשונים לא בזמן שאין לו
 [אחרונים]. ר' עקיבא אומ' והימים הראש' יפלו מה שגורו הראשונים לניירות
 שלשים יום. (עט) אמי' ר' עקיבא דנתי לפני ר' אליעזר מה אם עצם כשעורה שאינו
 מטמא את האדם באהל הנוזר מגלה על מגעו ועל משאו רביעית דם שהיא מטמאה את
 האדם באיהל אינו דין שיהיה הנוזר מגלה על מגעה ועל משאה. גַּף בי ואמר לי אין
 דנין כנוזר מקל וחומ'. וכשבאתי אצל ר' יהושע אמרתי לו את הדבר אמי' לי רואה אני
 לקל וחומ' שאמרת אבל מה אעשה (וגזרו) [שגזרו] חכמים [על] (פ) חצי לוג:
 (פא) וזאת תורת הנוזר תורה אחת לכל הניירות שיביא קרבן טומאה יכול אף בכמה

כח' (סיון ל"ו) על שלל סוגר עגמו ונלתינוא. וכ"ה צקוף הפסס סכח' סי' כ"ה למה
 היה כצט לחסס. לפי שלל סוגר עגמו מן הטוואח קנסה אוחו הסורה כדי שיקבל
 מזירות צטהרה עכ"ל. ועיין גם לעיל צפ' גזל הגר טוניא קרצן אסס (צ"ק ק"י).
 וכלעיד טוניא אסס על שהקידס צניירות צע"כ אסס כמו סכחצתי לעיל והוי ענין חולין טניאין
 לעזרה. ועל זה קאמר ר"ל צניא פ"ז דזיזר יענא סהן שחינו טניא קרצן על טוואחו
 (לפי שקדושתו נחלל הס"י) ואל יענא זיזר טהוא טניא קרצן על טוואחו. ולא לפי
 שקדושתו עדיפא שהזיקתו הסורה להציא קרצן כמו סכחצ צעל טווי"ט ע"פ הסוס. ולאך אלל
 אגדה ואסן סינן צפיק על דין זה והנה כונה סכ' לעיל צפ' גזל הגר והציא את אטמו צדאשו
 כשהיא צדאשו טניא אסס וכו' וכן נגלח את ראשו ולפי זה טניא אסס. (עה) עיין ע"ג
 פ"ז דזיזר. וכ"ה צילקוט והגהתי ע"פ לאחר תחת לאחר. ואין עגיננו כמו סכח' צז"ר לאחר
 שנטוואחו צרביעית דם וכו' אלל לאחר טהוא אינו נופיל את הראשונים כדי לחזור ולגנות כל
 יוני נזירותו אלל כדי לאחרם צז' יניס טל טוואח קלה כזו. (עו) צילקוט איתא רק על
 נוגע ספרו ועל יוני חלוטו שלטנורע והגיה צדפוס ווארשא על נוגעו ליני ספרו. ונראה
 שחסר צכ"י יוני ספרו ועוד נשום דכח' צילקוט על נוגע יוני ספרו וזה אינו נוצן שחסר
 קלת דמה לי צנוגע ליני ספרו. ואולי כשנענו צילקוט נגלות שפוד ועל יוני וכן הוא צנוטה
 ה"ל דקאמר יוני ספרו ויני גנורו היינו יוני חליטתו שלטנורע. ואולי השניט צכ"י יוני ספרו
 לפי שא"ל לכופין כי אחר ז' יוני ספרו נגלח פעם צ' וא"כ אינו יכול לנטות לנזירותו
 דאסור צהגלחת כל יוני הזיזר. ולכן לא הוספתי. ויני חלוטו היה יכול לנטות שא"ל לגלח
 אס לא סר סינן הטוואח נוגעו כל זמן נזירותו. (עז) עיין צניזר ע"ד. וצדנה סי' ט"ז.
 (עח) פי' צז"ר כגון סכד צניזר ק' יוס ונטווא יוס ק"א אינו סותר אלל זו ור"ע ס"ל
 דסותר ל' כסחס נזירות. ותימנהי למה לא הזכיר טהוא צפיג. נ"ה דזיזר וצגנרד דף י"ט:
 וכן נונלל כל הנואנר צנ"ר סי' ט"ז. (עט) עיין צנוטה ספ"ז דזיזר. וצסופס טינה קלת
 ע"ט. וצצנה קל"צ. גר' ר' אלעזר צן עזריה וגרס' זו עלתה נונאנר הקודס. והגיה כצד
 הרס"ט ע"פ הר"ף. (ועיין צפירט"י טס. וצילה ז': סד"ה טיעורו) ועיין גם פסחים פ"א:
 דאין דנין צ"ג מרות מודצ טל חוטצנ"פ אלל מודצ הכתוב צטהרה ועיין צחוס' חולין קכ"ו.
 ד"ה עלס. ועיין צחוספתא דלחילות פיג מ"א צ' וגי. (פ) פי' צז"ר ולל צרביעית לוג.
 (פא) הוצא צילקוט וטס נוחמיל צוגלת זחא (ולל צוחלת). וצנוקוס המירות כח' המזירים כפי
 לשון הפסוק. וצז"ר פי' לכל המזירים אפלו זיזר עולם. ועיין צח"כ פ' לו ריש פרשה ג' זחא
 חורח הטעח זחא אינה נוהגת צצונה. וככ"י טל זייה על ס' ויקרא אשר צו הספרח כח'
 זח"ה לצ"ח עולגים זחא אינה נוהגת וכו'. וכלשון זה נונלל גם צדפס סס לויקרא ו' ז'
 (זחא חורח הנוגה) וצנוע"ג וצניא ג"כ ההמשך לכל זחא דשייך ליה ענין המירות כמו כלן. ועי'
 צצחים קי"ז ואפלו ל"ד אף צניזרות אין היצר צנות היינו דוקא צמטח וצאסס צצניזרות
 ונה שח"כ צעורות וצלגים דלצי' דכ"ע קריצי וע"ט צצט"י. ונה סכח' טס עמוד ח' נוחות
 ונזירות קריצין צצמה כח' צטיטה נוקנלת דצס"א אינו אלל רט"י מציאו מ"כ. ועיין גם
 צממורה י"ד: וצחוס' טס ד"ה אלל וצחוספתא דצחים פי"ז. ועיין צפי' הלאז ד על ט"כ פ'

ת"ל זאת. (פב) ומניין את מרבה הנזיר נזירות עולם ת"ל תורת. יכול שאת מרבה הנזיר נזירות שמשוך ת"ל זאת: (פג) ביום מלאת ביום יביא לא בליילה: (פד) ביום מלאת ימי נזרו ראוי לגלח תגלחת טהרה ביום אחד ושלישים. ומניין שאם גלח ביום שלישים יצא ת"ל ביום מלאת ימי נזרו יביא אותו: (פה) יביא יביאם בעל כרחו. מיכן היו בית שמאי אומרים נודרין לנזירות. בית הלל אומרים אין נודרין (פו) שמא יגור להיות אוכל משלבריות. אמרו להם (פז) בית שמאי מפני מה אתם אומרים שלא ילמד (פח) להיות אוכל משלבריות אם אינו נזיר והוא אומ' נזיר אני נמצא מונע עצמו מלשתות יין (ומילטמא) [ומילטמא] למתים בשביל (פט) לאכול סעודה אחת: (צ) והקריב את קרבנו לה' מגיד שהבהמה מקודשת לשם: (צא) כבש אחד לא שנים. אמרת אחר שיהא הקדש לשם:

לו רפ"ב (ועס ל"ב צהולאס הסיח ווייס קי"ז צמק' קי"ג). ונלעג"ד סהתנא הונסיך דנריס אלו אל מה שלפניו שאחר דרשה זו נחמיל קרנן טהרה וסכא אנו' לענין טוונאס. ולכן כת' כחן שזיצא קרנן טוונאס. וצסוף הפרטה גזי פס' זאת תורת המזיר כת' שזיצא קרנן טהרה. וזה הוא כפי מה שכתב רש"י זריס ואלס הונספטיס עיפ מיר סהול"ו ונוסיף על ענין שלפניו (וצמכילתא הונא צסס רייס אלה ונוסיף. וכ"ה צילקוט אכל צפס"ו הוא ככחן ואלו צול"ו). ועיין חוקי שנת י"ג: ד"ה רש"י גרס וקוסיית הר"י יש ליישב עיפ השלשון שצמכילתא וזין נקוס להאריך. וצספרי ונציאו רק לענין קרנן טהרה שיש פסק לנזרו. וקרנן טוונאס שנוכיר כאל' ר"ל סהולא נגד דברי הספרי ואלצי' דכ"ע כדלעיל (סערה ס"ח) ולענין שטונא ציוס ונלחא יוני נזרו. וצצר התנא שאע"פ שטילס את יוני מזירותו לא יפטור ונקרנן טוונאס כשטונאס אז כל זמן שלא הביא ג' קרצנותיו. וצסוף הפרטה לא כת' צילקוט כ"א שזיצא קרנן. ועיין גם צנזיר כ"י. (ר"י עטוס ריח) ואלצי' צד"ת. (פב) צילקוט חסר ולא כת' אלא ונניין אהס ונכסה המזיר מזירות שטונאס. וטעם הסופר צנסידיוחו ודלג מנחתה ולא אהס. ולכן סינא ונכחן צרפוס ווארשא ונלח וננין וכתצ צננקונו יכול כדלקוט ונייכול ונייכול ונלח גם צנזיר קי' י"ז צזינוי קלח אחר דברי הספרי שהס צוויס צענינס אל דברי הס"א ע"ס. וכתצ הרד"ל (ס"י קי) ספ"ו הונא צילקוט צזיצוס (ועיין גם לעיל צהערה פ"ח). וע"ס רסכ"ד. וצנזיר ד'. וצנמווד צ' פריך מזיר עולם ונאן דכר שנייה עיפ ועיין צסוף הפרטה. וצזיר כתצ וצנסיס דמזיר שטונאס אינו ונציא קרנן טוונאס ונלח שגס כחן וניעטו צזלח ל"ל דצזיר היתה לפניו גרסא ונשונסת של ילקוט. (פג) צילקוט ונלח צקלור ציוס ולא צלילה. וצנז' איתח כמו סהולא לפניו. ולשון הספרי והס"ז ועורצין שס זה צזס (עי' הנהצבר של מיר). ודרשה זו והונאס ג"כ צתיכ פ' אנוור פיק ט"ז היג והונאס גם כן צזייר פ"ל ס' ח' וצפס' דרצ ונלח (דק קפ"ג: צהול' ונ"ה שלונה צאצבר) ונציא צסס ר' חייס (והוא ונכר של ת"כ). (פד) ליתח צילקוט וצנז' ועיין לעיל. (פה) כ"ה צילקוט ופי' צז"ר ונשנע צ"ד כוסין אוחו להביא קרצנותיו. (פו) צילקוט איתח שונא ינזר לחייו ולשון של מ"ה נראה עיקר ודברי הילקוט הס כעין פידוס כדונשנע ונכריס פי"א וניג. ופי' צז"ר דלצ"ס נזריס לנזירות היינו אס חצרו ונפליר צו שיחלל ויחסה ענוו יאנור הריני מזיר ואע"פ אינו מזיר. וצ"ה ס"ל שאס אנור הריני מזיר הוא מזיר צעייכ וצכל פעס שיאנור כך יהיה מזיר כל יוני חייו. ואחונ"כ אינס נכריס לי דצרי הרצ ז"ל וננח ליה דפליגי צ"ס וצ"ה צזס. אלה הכי פליגי צ"ס אונ' יכול אלס להינזר צכל יוס צזירס ואינו חוטס שונא ינזר לחייו. וצ"ה אונ' לא כ"ה לזוך כגון אוחו אהיס שאלס ר"ס הלדיק ונקצננותיו. וצ"ה ס"ל הכי כדי שלא יפרדו האנסיס זה וזה כי היכא דלאו לזוך הוא לעלמו להיחלק וכן קאנור צאצות אל חפרוס ונן הליצור אפלו ונן אחד צצניצור. שאע"פ אס אנור הריני מזיר אינו מזיר אלא ל' יוס עי' זירוף אונירתו צכל פעס ופעס יצוא להינזר ונשלצרות כל יוני חייו. ולצ"ס אין נראה דנח לי צין מזיר עולם צין מזיר ל' יוס אפיס כשהזיר את עלמו לני יוס איני ונלעג את נפשו אלא כדי שיוסיף סעודה אחת היינו לאכול את שלמונו. (פז) צילקוט דפוס ווארשא כת' לצית שונאי וטעות הוא וצדפ' וויניל' כת' ככחן. (פח) צילקוט כת' לאכול ונראה להגיה ונלחלו אז שונא ינזר לאכול וכו'. (פט) ונלח לאכול ליתח צילקוט. (צ) כ"ה גיכ צנז'ר ס' ח"י וצילקוט. וצדפ' ווארשא ונוה סצעליס ונקדסה (ז"ל ונקדסיס אוחה) עיפ דצרי צזיר שכתב פי' שהצעליס ונקדסיס אוחה וז"ל. (צא) כ"ה צילקוט ועס הסיפוס

(צב) בן שנתו בן שנה לעצמו לא בן שנה לשנים: (צג) לעולה שיהא הקדושו לשם עולה: וכבשה יכול שתיים אמ' (צד) אחת לא אמרתי אלא אחת. [אמרת אחת] אין מגלחין שני נזירות כאחת: בת שנתה בת שנה לעצמה לא בת שנה לשנים: (צה) לחטאת שיהא הקדושה לשם חטאת: ואיל יכול שנים אמ' לא אמרתי אלא אחד. אמרת אחד מגלח והוא על (צו) (ה)זבה [אחד]: בן שנתו בן שנה לעצמו לא בן שנה לשנים: (צז) לשלמים שיהא הקדושו לשם שלמים: (צח) וסל מצות שיביאם בסל אחד. אין לי אלא סל מניין את מרבה שאר כל הכלים ת"ל סל וסל: (צט) [סלת] חלות בלולות [בשמן] [ורקיקין] [ורקיקי מצות] משוחים יכול יתן לחלות משיחה ולרקיקין בלילה ת"ל מצות (ק) למצות שווי לא שווי בלילה ולמשיחה: (קא) ורקיקי מצות משוחים יכול כדרך המושחין אמ' בשמן כדי קיום שמן. (קב) כיצד הוא עושה

(לפירוט) לשם אחד. ופי' ז"ר מדכתיב כנס לשון יחיד ומשמע ולא ז' איכ' ונת"ל אחד אלא שהוא הקדשו לשם אחד דהיינו שקדושו לשם הקציה. וכת' זמחרז"ו אחד שיהיה הקדשו לה' שהוא אחד כו"ש ה' אחד. לעולה לשם עולה. (צב) כ"ה זילקוט וצו"ר. ועיין לעיל הערה ס"ט וכן לקמן הוצא צו"ר ומחזיר אל דברי הספרי זה אחר זה. וצו"ר פי' לשנים היינו לשני עולם כדלעיל אלא חסם ועיין גם ערכין י"ח: (צג) כן כדרש גם צמ"ח עיין ויקרא סוף פרק ז'. וזמחרז"ו ששאר של מהרמ"ל מלצים ז"ל ס"י קל"ה. ועיין ירושלמי ספ"ו וצו"ר צ"ח פי"ה ופי' (צד) הוספתי ע"פ הילקוט וצ"ר. וכן גרס' צו"ר ועיין לקמן גבי א"ל. ופי' מהרז"ו לכך אמ' הפסוק אחת ללמד שאין מנגלחין שתי נזירות כאחת על חטאת וקרבן אחד. וצ"ר כתי' כ"ל דה"פ יכול שתיים לפיכך אחת. ומשמע לא אחר אלא אחת פי' שהרי וכבשה כת' לשון יחיד וא"כ ונת"ל אחת אלא ללמד אין מנגלח אלא וכו'. וכן לקמן גבי א"ל ועיין צד"ה עכ"ל. (צה) עיין צמ"ח ויקרא ד' דמוצה סוף פרק ח' חטאת שיהא כל ונעטיו לשם חטאת. ועיין גם צו"ר צ"ו ופי'. ועיין סוף הערה ל"ג. (צו) כ"ה זילקוט וצו"ר. ופי' צ"ר דס"ל דהיה מנגלח על השלמים למד. ומשמע פי' לכך אמ' הכת' אחד שהוא מנגלח על זבח אחד. (צז) עיין צמ"ח ד'. ז': וכת"כ פ' לו פרשת ה' ה"ג. (צח) זילקוט איתא יכול מורה שצ"ח צבל (ע"פ צ"ר וצו"ר). ומגיה צד"פ וחל"ש וכל מלות מורה וכו'. ומראה שמה שכתב יכול ע"ס הוא וז"ל וכל. ומלת מורה ג"כ ימרה היא וז"ל מלות כפי לשון הפסוק אף כי כתב צו"ר (ס' י"ט) וכל מלות מורה שצ"ח צבל. ומסר גם צמ"ח מלא אחד. וצו"ר פי' דה"ל סל וכת' וכל לנרות שאר כל הכלים. ועי' צו"ר צ"ח ס"ח ס"ח. (צט) הגהתי ע"פ הפסוק וכו"ה צו"ר וזילקוט. ופי' צ"ר שסד"ח כיון שהקשו זה לזה אף החלות טענות ומשיחה והרקיקין צלילה. ומשמע צ"ח וז"ל ע"פ מדה י"ט (מדבר ש"ו ז'ה וס"ה לצד"ר) לזה כתי' תיבה מלות להוציא מדרשת מדה זו עכ"ל. ואם הדבר כן יש מזה חיזוק לדברי שהי"ל על צריחת של ל"ג מדות לענין מה שכת' מהתורה (ולא האגדה) נדרשת צה צמ"ח ע"ה החדשי אשר הולאחיו לאור צמ"ח שצד"ה הנק' u. Monatsblätter für Vergangenheit u. Gegenwart des Judentums. ואם ה"י יעזרני אוסיף צ"כ למדשו כדראשונה. (ק) זילקוט דפוס וחל"ש כת' צמ"ח עולה. וצו"ר וזילקוט צד"ח כת' מורה. ולענין שווי כת' צמ"ח היינו החלות והרקיקין. והוסף זמחרז"ו צה הלשון שהיו שניהם מלות אצל כל אחד כדינו חלות צלולות ומלות עשומות כמדה ב"ז (מדבר שהוא נייחוד צמ"ח). (קא) כ"ה זילקוט. וצו"ר כת' ה"ג בספרי ועמות הוא ואולי ז"ל צ"ו. יכול כדרך המושחין פי' שדרך המושחין על כולו. וכדי קיום שמן פי' מהרז"ו לקיים מלות ומתן שמן. וכן כתב צו"ר פי' שלא יושח כולו לדריך שומתי שמן. (קב) זילקוט איתא צקילור טובל ומתן אחת צו כנין כ"י. והוא אל"ף ד' שנועון כנו שנואל צת"כ פ' לו פרק י"א היו ועיין פי' הראש"ד וצמ"ח ע"ה. וכלל טעם הגיה דפוס וחל"ש לפי פי' של ז"ר שכת' כי כף יובית שהיא עשויה כניין שלנו. ולכן שצבו וכתבו כנין כ"י (כאלו היו מורק מצי מצות) וכן שצבו צפירי"י על התורה פי' מורה כ"ט ז'. וגם צמ"ח לעז חלקו להרע עד שכתבו לשון לע"ז (שמות כ"ח וי"א). וצו"ר חסר כנין כ"י. ואולי מפי שכת' כדרך המושחין והיינו כנין X. וצו"ר כת' וז"ל אחת על זו ומשיחה אחת. ובספרי מפורש שכל ומשיחה היו כנין כ"י (ז"ל כי) וכו"ה צ"כ כל המנחות ע"ו (ז"ל

טובל אצבעו ונותן אחת על זו ואחת על זו כמין כי: (קג) ומנחתם ונסכיהם אבל אומ' אני מה האיל שהוא בא בנ(ו)דר ונדבה שהוא טעון נסכים אף אני ארבה את העולה שהיא באה בנ(ו)דר ונדבה ולמה מיעטתי את החטאת שאינה באה אלא לכפרה: ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' שיקרום הקרישו לזביחתו (קד). [קפה] זביחת תודה מעכבת את לחמה. וזביחת שני כבשי עצרת מעכבת את לחמן. אימתי בזמן שהזבח בירושלים והלחם בירושלים ולא בזמן שהזבח בירושלים והלחם (קו) בבית פני. ר' יהודה אומר יעשה זבח שלמים לה' (קז) יעשה שלשלמים תחלה: [וגלח הנזיר פתח אהל מועד. (קח) יכול אף במדינה אמי וגלח יגלח אף במדינה. (קט) מה בין מגלח פתח אהל מועד למגלח במדינה מגלח פתח אהל מועד משלה שערו תחת הדור והמגלח במדינה אינו משלח את השער תחת הדור (קי). וחכמים אומרים] (ו)אחד (המגלח במדינה) [זה] ואחד (המגלח פתח אהל מועד) [זה] שולחין את השיער תחת הדור. [ר' יהודה אומ' מגלח פתח אהל מועד משלה שער תחת הדור. והמגלח במדינה בטומאה קוברו במקומו: (קיב) וגלח הנזיר. ר' שמעון השזורי אומ' לא הגיירה. ר' אלעזר (בן)

פ' אלו מנחות ע"ה. ועיין גם צנשנה ע"ד: ונתום' טס ד"ה כמין כי ונתלמודא דטס נראה שלריך לכתוב כי צלח אות החילוק) וצפיק דכריתות ו' (ז"ל ה:): וטס (היינו צננחות צנוקס ה"כ) נפוסה ונלח כי שהוא אות יונית עיין טס פירש"י דכריתות וחס' (צננחות) עכ"ל. ועי' גם צתיכ ויקרא פרשה י' ה"ו ואין להאריך עוד. ונתעוררנו נלצים ונציל כאן את הס"ז ע"פ הילקוט וכו'. (קג) ליחא צילקוט ועיין צספרי כלטון הזה. ולא ניעטו גם אטס כמו צספרי לפי שאינו מן הענין דסיך גזי מזיר טעאל. ועיין צננחות ל"א: וצילקוט וצמייר הוצאו דברי הספרי. (קד) כ"ה צילקוט וטס כתב צנחו צנוקס זציחתו. ופי' צזיר אזל אס שטנו ואסיכ הקדישו פסול. (קה) הוספתי ע"פ הילקוט וכתב צזיר כ"ז צננחות פ"צ ופי"ח (והוא צדק ט"ו. ופי:). (קו) צנ"ק צילקוט פי'. חונת ירושלם קרוי צית פני וצערך ערך פני כתיב חונת צית פני טס ונקום חוץ לירושלם. וצערך צית פני כתיב כנו כן. אלל מפסקים ס"ג נראה שחונת צית פני היא גם חונת ירושלם ונדקאונר ר' יוחנן נזיל חוץ לחומה חוץ לחונת צית פלגי. ועיין גם טס ל"א וננחות ל"ה: (צנשנה) וצפרט סוטה נ"ח ופסאדרין י"ד. וצחוספ' דוננחות פ"ח נ"ח. ורש"י פי' (ננח' ל"ה) צית פלגי היינו בכל ירושלם. וכן פי' רגנ"ה בכל העיר. אלל ונכאן נראה שירושלם וצ"פ צ' ונקומות הם ועיין פי' הר"צ צנשניות פי"א מ"צ ופי"ז נ"ג וצחוי"ט טס. (קז) ואע"פ שאנדיין צחסי' ל'. זה צנה אז לכל חטאות שיקדמו לעולה הצאות עונתן וכו' הכא ויירי אלגי' דר' יהודה צשלננים ועיין גם צנשנה מזיר נ"ה: וצחוס' טס ד"ה תגלחת וצמייר ס' כ' וכ"א. (קח) צילקוט איתא ציקנור וגלח אף צנדיה. וצמ"ר ס' כ"א הוצא צנה הלטון און לי טנגלח אלל צננקדס וננין אף צנדיה אונת גלח וגלח אף צנדיה. ואולי סינה צמייר לפי שלא הצין כאן לשון יכול וכו' ועיין לעיל פי' סוטה הערה נ"ח. ואל"כ יש להוסף כלטון נזיר יכול שאין לי וכו'. וצמי"כ כת' היה יכול לומר גלח ואנר וגלח לרבות אף צנדיה ודרש לפ"ז כאליו היה הוא"י של וגלח מופנה לרבות וננוו כדלעיל. ועיין מזיר נ"ה. (קט) הוספתי ע"פ נזיר וילקוט. ועיין צנשנה מזיר נ"ה: וצננצ"ס פ"ח ה"ג ופי' ה"ד. (קי) צננ"ק צילקוט כת' חרוננו שלסיר דולא. והוא דוד צשלננים עיין חוס' מזיר ד"ה ונשלח ופי' הר"ע ונצננורה. ונה שאנר הכא ר' יהודה ונצחו צחוספ' דמזיר פ"ד נזיר וכן הוצא צמזיר נ"ה: וצירושלמי פ"ו ה"ע (וה"ג) צסס ר' נזיר ע"ש. וצחנ' הוסופתא ע"י ה"ה נוקעננאלל דצברי ר"י נתענד ענאל צמסור ע"ש. וצצנל ראצונה שחוספתי ע"פ נזיר נראה שלא צאה אלל לכללו שלדין וכן פרע צנשנה צמזיר נ"ה: ד"לל וכו'. וצצנר ר' יהודה שחוספתי ע"פ הילקוט היא סצנר ר"נו כס"כ. ועיין גם לענין לקוצרו צחנורה ל"ד. (וצפ"י רגנ"ה טס כפי ההגהה צצנטיס ווילנא) וצחוס' מזיר ד"ה ר' נזיר הקטו ונלן דקצב וכת' טל"ע. והגאון עוה' יוחנן נקרעננין ז"ל הש"צ קושייתם צב' אורה נזישור (הנדפס צטיס ווילנא). ולענין הדברים השייכים לכאן עיין צפ"י הנשנה צנשניות. ועי' צננצ"ס פ"ח ה"ג וג'. (קיב) דרשא זו אליזיה דר"ש השזורי הוצא צכ"י טל נזיר ואלל צילקוט. וצלי ספק גם טס היתה אלל טננתקס נטס נפני טסוצנחא צכר ונזיר נ"ה. ועי' גם צחוספתא צנוקס ה"כ.

(קיב) [ברבי] שמעון אומי גלח וגלח אף הנוירה. ר' יוחנן הסנדלר אומי נזיר פתח אהל מועד אין הנוירה פתח אהל מועד. (קיג) אמרו לו למה אמר להם שלא תרגיל פרחי כהונה לעבירה. ואמרו לו והלא שוטה תוכיח אמי להן לא דומה שוטה לנוירה ששוטה לא גודלת ולא כוחלת ולא פוקסת והנוירה מותרת בכל אלו: ונלח. . פתח אהל מועד את ראש נזרו ויכול בזמן שלא נטמא ומניין אף בזמן שנטמא ת"ל (קיד) שער ראש נזרו: (קטו) תחת זבחה השלמים נטמאו שלמים מנין שיתן תחת זבחה אחר ת"ל זבחה. נטמא הזבחה מנין ת"ל ונתן על האש מכל צד: [קטז] (ונתן על האש אש' תחת זבחה השלמים לוקח מן הרוטב שלזבחה השלמים ונותן על השער ואחר כך משליכו תחת דוד השלמים): ולקח הכהן את הזרוע בשלה (קיו) שתהא שלוקה: מן האיל (קיא) לרבות האיל שישלך כולו: ונתן על כפי הנזיר והניף ויכול ישראל היה מניף (קכ) ת"ל לך [נתתים] ולבניך או לך ולבניך אהרן ובניו היה מניף ת"ל המקריב [המקריב] יניף. אי אפשר לומר המקריב יניף שכבר נא' לך ולבניך. ואי אפשר לומר לך ולבניך שכבר נאמ' המקריב יניף [קכא] יכול יהו עושין שמניח בהן ת"ל המקריב יניף. יכול יהו עושין כשמניח בהן מושיט לכהן ת"ל המקריב יניף. יכול בישראל היה מניף ת"ל לך ולבניך. אי לך ולבניך אהרן ובניו היה מניף ת"ל המקריב יניף. אי אפשר לומר המקריב יניף שכבר נאמר לך ולבניך ואי אפשר לומר לך ולבניך שכבר נאמר המקריב יניף. [הא מה הדבר מה שלימד בנויר. ומה לימד בנויר (קכב) אמ' ונתן על כפי הנזיר

(קיב) הסתמי ע"פ הילקוט ושם כתוב י. אליעזר צ"ט וטעות הוא. ולא הוצא צ"ט לא לראש"ט ולא ר"י הסנדלר. ועיין לענין טעמו נזיר מ"ה: (בראש העמוד). (קיג) זילקוט קילד וכת' שלח להרגיל פרחי כהונה לעבירה וכו' עכ"ל. (קיד) זילקוט דפי' וויני' כתי' ת"ל שער ראשו תחת זבחה השלמים. וצדפי' ווארשא ת"ל שער ראש תז"ה. ויכל שזמ"ה הוא דנזיר מדש כונו שהוספת. (קטו) הוספת ע"פ הילקוט ועיין נזיר מ"ה (ע"א וע"ב) וצפרי סינין ל"ה ונזיר ספי' כ"ח. ופי' צז"ר נטמא הזבחה פי' שכל הקרצנות נטמאו (תעמא ואשם ושלמים). (קטז) כ"ה צכ"י ולא ידעתי אם הוא נוס' ולכן הקפתיו צעניגול ועיין צנענה נזיר מ"ה: (קיו) צירוש' פ"ו היע' (כ"ה ג') מציא מתחיתא דתנא השלוק קרוי מנושל וכו'. ועיין שם עירובין פ"ג (כ"ד) ונדדים שם רפ"ו ונתוס' נזיר מ"ה: ד"ה או שולקן וכתבו לבי' שהוא זישול יתור מדאי והרס"ג מוה' לראשצורג נחק' צ' תיצות יתור מדאי. ועיין גם צתרגי ונתן. ומה שכת' זילקוט צ"ט ס"ז שחשא שלמה שצטחא היא וטעות זו נפלה בצפרי ע"פ הספרי וז"ל כונו שהוא צכ"י. ללקמן כת' שיטלק את כולו. ונחן דכ שנייה ועוד שהציא ככר דצדי הספרי. (קיא) כ"ה גם זילקוט והוא אליצא דר' טעוען (עיין בצפרי) והוצא חולין ל"ח: ועיין שם צ"ט ומוסי' ור"ח. ולטון שיטלק כולו משועע ונחתך לה והדר מנשל לה הזרוע עם האיל דאי קצר דהוי מנשל והדר ונחתך לה כתנא קמא הל"ל שיטלק צכולו ואיכ כותמו לומר שיקח את הזרוע צטילה וציטולה יהיה כשהיא (נפרדת) מן האיל וכן העירני האדון הנכבד מו"ר ליפנחאן פרייבס נק"ק פסד"י צנכה"ע "Israelit" סנח 1894 צגליון 34/35 על נעשה הנזכרת צצכות מ"ה ששלקו תלמידי ר"ש זונה אחת וענין שלקו הוא שהפרידו כל העלמות אחת ונצרתה למונה וכן הכא ענין שלוקה היא נפרדת כונו שאנתי אחת והדר מנשל לזרוע צדרי איל. וכן פי' צז"ר ציצטלנו כולו בקדשה אחת. וכילד הוא היה עושה עיין צירוש' נזיר פ"י הי"א (ג"ה ג'). (קיש) זילקוט כתי' ציצטל צצ"ח וטעות הוא אלף בצוף הדרשה ל"ל ציצטל דסד"א ציצטל צענמו יהיה נוטל ונתיף וכו'. (קכ) חסר זילקוט ויתוסף ע"פ ז"ר צדפוס ווארשא צצינו קלח. ועוד כתב צז"ר ח"ל ופסקו הוא צפ' לו הנקריצו וגו' להניף וצפ' קרח כתיב לכל תנופות צני ישראל לך נתתם ולבניך וגו'. (קכא) הוספת ע"פ הילקוט דפוס ווארשא כי צפ' ישיבס חסר עד יכול הצי' ופי' צז"ר שוניח כהן היינו שייחנה הכהן צידו (של ישראל) להניף (הכהן מושיך את ידיו משהניח). ומושיט לכהן פי' שייחנה ציד כהן אחר ולקח הכהן וגו' ונתן על כפי הנזיר והניף. (קכב) ונתן אומי חסר זילקוט ואיכ' הציא שם הפסוק ונלדנו עד והניף כונו צכ"י זילקוט

והניף הכהן אף (קבג) במקום שני המקריב יניף כהן מניח (קכד) ידו תחת ידי ישראל ומניף: והניף אותם הכהן תנופה (קכה) [תנופה] אחת ולא שתיים: (קכו) לפני ה' שתהא תנופה לפניו מן המניף: (קכז) על חזה התנופה ועל שוק התרומה. אף איל נזיר היה בכלל שלמים. יצא מכלל שלמים למענו בזרוע בשילה. יכול שבא לפטרו בחזה ושוק אמי' על חזה התנופה ועל שוק התרומה. הא ידעת שלא בא לפטרו מן החזה והשוק ולמה בא למענו [ב]זרוע בשילה: ואחר ישתה הנזיר יין (קכח) אחר כל המעשים הללו. ומניין אף לאחר מעשה יחיד ת"ל אחר ואחר. משיורק עליו אחד מן הדמים הותר אפי' שלא נתן על כפיו ולא הניף ולא גילה: (קכט) זאת תורת הנזיר. תורה אחת לכל הנזירות שבייא קרבן טהרה ותנהוג (בשילוי) [בשילה] (ובית) [ובבית] העולמים. יכול אף בבמה ת"ל זאת: (קל) אשר ידר קרבנו. זה האומ' הרי עלי נזירות שבייא שלש בהמות ויקום: קרבנו. . על נזרו (קלא) הרי נזרו בקרבן לומ' בדרך שמועלין בקרבן כן מועלין בשער. (קלב) ר' אלעזר ביר' שמעון אומ' אין מועלין בשער: מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו שלא יפחות ולא כפי נדרו שלא יוסף אמי' מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו שלא יפחות ולא כפי נדרו שלא יוסף: כן יעשה על תורת נזרו. (קלד) זה הנזיר כפרדי חול הים שהוא מגלח כל שלשים יום. יכול אף האומ' הרי עלי נזירות [כן כו] אמי' לא אמרתי אלא כן יעשה על תורת נזרו:

(קבג) צילקוט כת' מה תחת צניקוס (קכד) צילקוט איחא צקילור עיי' מזיר ומניף. (קכה) כ"ה צילקוט וגם צניף סי' כ"ד ונלת תכופה הוספתי למוחר ע"פ. וכחצ ונחצו' כי תיצת תנופה מיוח' טכזר כחצ להניף אלא לדרוש תנופה אחת וצ"ד פי' אחת ולא שתיים שאין הסותפין מניפין. ואין כ"ל אלא מוטעע ליחיד שלא יניף צ' פעמים. והרד"ל לא הרגיש שהוא נכ"ז אף טכסנן צילקוט לפי שהוא מוערע עם דצרי הספרי. (קכו) כ"ה צילקוט ופי' צ"ד סהניק עומד לזר נזרח (כדאיחא צספרי ע"ס) ופניו למעצז והסתופה לפניו. וצנ"ד הציא כחן רק דצרי הספרי. (קכז) ליחא צילקוט וצניף ונראה לפי שהוצלו עס דצרי הספרי שדוניס לדצרי הס' ושוים להם גם צעניס ע"ס. (קכח) ליחא צילקוט וצניף וסס הוצלו דצרי הס' ועניס סוס לכל דצר סהיס צכלל וילא לידון דצדר סחדס וכיו' מזיר וי. ועיין חוסי' סס. חס אלני' דר' טעעון טצמתיניתי דקאמר כיון סזורק עליו ח' מן הדניס סוחר סזיר לסתוח יין או להיטמא לנתיס. וכן פסק סרנצ"ס פ"ח פ"ה. ועיין צפי' רמ"ל מלציס. (קכט) כ"ה צילק' ס"ד חס"ט ועיין לעיל. ונלת טהרה חסרי צילקוט. ומה סאמנרו למעלה לענין עירוב דצרי הספרי ופי' סחחוק כחן ונז"ר סי' כ"ד. וכן סחוצ סס. זחס תורת סזיר וגו' אין לי אלא לטעה לדורות וניין סיהא סדצר נוהג צשילה וצצית עולמיס ת"ל תורת יכול אף צצמה וכו'. ודצרי הספרי סייכיס עד וניין ונחסי ונחחיל ספי' ותיצת וניין נסונן למעלה ולנעס ותירון על קוסיס הספרי ווטלך סחוך דצרי ספי' ע"ס. ונחצרו' מורה אדלעיל ועל מה סכחצ צפ' סוטה ע"ס. (קל) כ"ה צילקוט ופי' צז"ר הרי עלי מזירות סנד סחס מזירות ונציא שליס צהמות ויקוס פי' וילך לו. ואולי ונלת ויקוס קאי אנוירוחו. ועיין צנדרס אגדה וצספרי וצד"י עה"ת. ועיין הערה קל"ג. (קלא) דצרי ר' אלעזר צ"ד טעעון ספריס צניף וצילקוט וסס ליחס חס סנדדס על וסדדו. (קלב) כ"ה צנ"ר וכחצ סדל"ל (סי' קכ"ו) לאו דוקא מועלין דליכא קרבן מועילה אלא ססור צסנחס כקרבן קאמר ונחצרו' מורה על מיר' סי' י' והוא מה סנדדס צספרי ונפסוק קדוש יהיס (דדסס צ') לענין איסור השער אף סגלסוהו אחריס. וצילקוט חסר ונלת מזיר ולא כחצ אלא הרי כקרבן ולכן פי' צז"ר חיל סזמרו היינו טערו קרוין קרבן. (קלג) כ"ה גם צילקוט. וכל דפירסו ספי ומה סכת' צספרי וכן הוצא צנ"ר סחס אמר הריני מזיר עיינ' גלגל על מוס עלות ועל מוס שלמיס סלריך להציא חס כולס ת"ל כפי נדרו וכו'. אפלו אמר הרי עלי חנעסה מזירות ונלגלח נגלחח ח' (ואציא קרבן ח') ותעלה לכולן קודא אני עליו כפי נדרו וכו' וכ"ה צנדרס אגדה וז"ל זחס תורת סזיר אשר ידור מזירות כך יציא קרבנו סלו יפחות. (קלד) צילקוט כתי' זס סודד צמזירות כחול היס ועיין צנענס מזיר ח'. וצחוספחס פי"ח מ"ד. ולסון ספי'

